

פרס גפן 2015

המועמדים בקטגוריית

סיפור המקור

<http://www.sf-f.org.il>

פרס גפן

פרס גפן מוענק מדי שנה לספרים ולסיפורים הטובים ביותר בסוגות המדע הבדיוני והפנטזיה שראו אור בעברית, במטרה לקדם תחום ספרותי זה בישראל. הפרס מוענק מטעם האגודה הישראלית למדע בדיוני ולפנטזיה, והוא קרוי על שמו של עמוס גפן ז"ל – מתרגם, עורך, מחלוצי המדע הבדיוני בארץ וממייסדי האגודה.

בחירת הזוכים והענקת הפרס נערכות במהלך פסטיבל המדע הבדיוני והפנטזיה השנתי, אייקון, הנערך מדי שנה בחול המועד סוכות. הבחירה נעשית בשני שלבים, כאשר בשלב הראשון בוחרים חברי האגודה את המועמדים הסופיים לפרס מבין כלל הספרים והסיפורים שראו אור במהלך השנה החולפת, ובשלב השני, במתכונת פרס הוגו האמריקאי, נבחרים הזוכים על ידי באי הפסטיבל.

הפרס ניתן בארבע קטגוריות נוספות, מלבד קטגוריית הסיפור הקצר:

ספר המדע הבדיוני או הפנטזיה העברי המקורי הטוב ביותר

ספר המדע הבדיוני המתורגם הטוב ביותר

ספר הפנטזיה המתורגם הטוב ביותר

ספר המד"ב או הפנטזיה לנוער המתורגם הטוב ביותר

לכל המועמדים לפרס גפן 2015, היכנסו לאתר:

<http://geffen.sf-f.org.il>

למידע ועדכונים שוטפים היכנסו לאתר, או עקבו אחרינו בפייסבוק:

<https://www.facebook.com/GeffenAward>

סדר הסיפורים

"גביע של מי גשם" / רותם ברוכין, **בלי פאניקה**

"דליה הזועמת בדרכים" / קרן לנדסמן, היה יהיה 2014

"חמש ארבע שלוש שתיים אחת" / הילה בניוביץ הופמן, היה יהיה 2014

"ים השיבולים" / רוני גלבפיש, היה יהיה 2014

"שמים זרועי כוכבים" / רותם ברוכין, היה יהיה 2014

I

גביע של מי גשם מאת רותם ברוכין

הסיפור הוא חלק מסדרת "שומרי הערים" והמשך ישיר לסיפור "ויסקי בקנקן" שהתפרסם באנתולוגיה "היה יהיה" (2013) שפרטים ממנו נחשפים בסיפור הנוכחי. סיפורים נוספים בסדרה פורסמו ב"היה יהיה 4" ובפרויקט הסיפורים של מאורות. הסיפור "הפוך, לקחת" מהסדרה זכה בפרס גפן לשנת 2013.

כובע הלפרקון הוא סימן האזהרה הראשון שלי.

הוא נח על השיש, ירוק-זוהר ופרוותי, מחרוזת עלי תלתן מפלסטיק מלופפת סביבו. אנחנו בוהים זה בזה – אני באימה והוא בחיוך זחוח, תעשייתי ומרוצה מעצמו. אני עומדת שעה ארוכה בדלת חדר השינה, בשיער פרוע ופיג'מה, נטועה במקומי מחשש שיקפוץ מהשיש וינשוך אותי.

”בוקר טוב!” יוני קורן אלי כשהוא יוצא מהמקלחת. מגבת עוטפת את מותניו, גופו מבריק מהמים, ושיערו נופל על מצחו... לא, לא. בלי הסחות דעת.

”מה... זה?” אני מנפנפת בידי לעבר התועבה.

”חילקו את זה בעיר הבוקר כשיצאתי לשלוח חבילה למת'יו”. הוא מרים את הכובע ומניח אותו על ראשו, והדחף הקטן שהתעורר בי לשכוח מהעלבון החמור ולהפנות את אנרגיית הכעס למחוזות גופניים יותר נעלם תחת שרשרת עלי תלתן מפלסטיק. אני מנסה לגרום להם לקמול תחת מבטי אבל מצליחה רק להעלות חיוך נוסף על פניו של יוני. ”סנט פטריק שמח, עלמתי!” הוא אומר במבטא האירי המזויף ביותר ששמעתי מעודי, וקד אלי.

”אנחנו נפרדים”, אני מודיעה לו בחמיצות.

הוא צוחק ומנסה להניח את הכובע על ראשי. צווחת מחאה נמלטת מחזי ואני חובטת את הזוועה הרחק ממני. ”אני לא צוחקת, יונתן! תעיף מכאן את הדבר הזה או שאני אעיף אותך מהקרוואן!”

”זה רק כובע, אשלינג”, הוא אומר, עדיין מחייך, ולעזאזל – נראה שאיבדתי את היכולת לגרום לו להתייחס אלי

ברצינות כשאני משתמשת בשמו המלא. "אני יודע שסנט פטריק הוא חג תיירותי וקתולי שאין לו שום קשר אלייך, אבל את לא יכולה לא לאהוב את האווירה שם בחוץ", והוא מצביע החוצה אל הדגלונים הירוקים שמקשטים את רחובות דבלין.

"אני בהחלט יכולה. סנט פטריק הוא 'חג' שבשמו פגנים ודרואידים בכל רחבי אירלנד נרדפו, גורשו ועונו במשך מאות שנים", אני אומרת. "עכשיו תן לי את הדבר הזה".

הוא מביט בכובע כמו היה כלבלב עזוב שעמדתי לזרוק בחזרה לרחוב. "מה את הולכת לעשות איתו?"

"להעניק לו קבורה ויקינגית הולמת על הליפי!" אני אומרת, וטורקת את הדלת אחריי.

אני לא באמת צריכה להגיע עד לליפי כדי לממש את האיום, אבל עשר דקות ההליכה באוויר הקריר מהמקום שבו הקרוואן חונה מרגיעות אותי. כמה סטודנטים יושבים על גדות האבן של הליפי, וכשהם רואים אותי, בפיג'מה ושיער פרוץ ועם כובע ירוק-זוהר ופרוותי בידיי הם מצחקקים. אני מוציאה להם לשון ומשליכה את הכובע לנהר. לצערי הוא קל מדי בשביל לצלול כמו אבן, ופשוט

מרחף לו על המים כמו שושנת מים רדיואקטיבית. אני
לוטשת בו עיניים זועמות.

”את באמת רוצה שאעלה אותו באש?” השעשוע בקול
העמוק מאחוריי מוסווה, אבל אני כבר מכירה אותה היטב.
”אני יכולה.”

אני מחייכת, מתפתה לרגע להסכים – לא בשביל הסיפוק
האישי, אלא כדי לראות את הסטודנטים המצחקקים
נבהלים ובורחים. לבסוף אני נאנחת ומנידה בראשי. ”מוטב
שלא. חבל על זיהום האוויר. פשוט תשלחי אותו לאיזה
תייר אידיוט שאינו החבר שלי.”

מאחורי גבי אני מרגישה יותר מאשר שומעת את צחוקה.
זרם מים כמעט אקראי תופס את הכובע ונושא אותו הרחק
ממני. ”הוא לא אירי, שומרת. זה הכל.”

”אני יודעת”, אני עונה בקוצר רוח, ומיד מתחרטת. הוא
יכול להיות, אני רוצה לומר לה. הוא יכול ללמוד להיות.

זרוע רכה וחזקה נכרכת סביב כתפי. אני מסובבת את ראשי
להביט בה וכמעט זורקת את עצמי לנהר בעקבות הכובע.
היא לובשת שמלה ירוקה נפוחה ומגוחכת, טול מתחת לבד
סאטן מבריק, מכוסה בעשרות תלתנים רקומים. על ראשה
נח כובע שהוא בעצם כוס בירה עצומה שמתיזה על כל
סביבותיה אף על פי שהיא עשויה כביכול מבד. נעלי

הריקוד שלה מקושטות בלפרקונים שמרקדים בעצמם
כשאני מביטה בהם.

החלחלה על פניי כנראה ברורה למדי, כיוון שהיא פורצת
בצחוק.

"הגם את, ברוטוס?" אני שואלת בקול מעורר רחמים.

"עד כמה שאני נהנית מחברתך, שומרת", היא אומרת,
והשעשוע ניכר בקולה, "את לא חושבת שאולי מוטב לך
לבלות את סנט פטריק במקום שאינו העיר המתוירת ביותר
באירלנד?"

"באמת?" אני כמעט חוששת לקוות. "אבל ההצפות?"

"טיפלנו בכולן. אם יהיו עוד אני מבטיחה שאקרא לך".
עיניה הירוקות נוצצות אלי. "לכי. קחי את התייר שלך
ותתחבאו ביער עד יעבור זעם".

אני מחבקת אותה. אני תמיד מרגישה את פליאתן כשאני
עושה את זה, אפילו אחרי כל החודשים האלה. הן לא היו
רגילות למגע אצל השומרים הקודמים. ולפי הצורה שבה
יוני מביט בי נשמע שגם אצלו מגע אינו עניין שגרתי. אני
תוהה אם זה שונה כיוון שאני אישה, או אולי כי לא חונכתי

מילדות ליחסים מרוחקים של כבוד הדדי. "לשמור דיסטנס", יוני קורא לזה. כך או כך, אין לי כוונה להתחיל עכשיו.

"בירה?" היא שואלת בשאני פונה ללכת, ומצביעה על הכובע שלה. "היא יכולה להיות גם ויסקי אם את רוצה". אני מניחה שכל יום שמתחיל רע יכול רק להשתפר.

יוני מחליק אל המושב שלצד הנהג, ולהפתעתי מעביר לי בירה. כמו כל אירי ממוצע אני יכולה לנהוג בבטחה גם אחרי חמש או שש בירות. אבל יוני עדיין מתקשה להתרגל לזה והוא לא מעודד אותי לשתות תוך כדי נהיגה. בדרך כלל.

"חשבתי שתצטרכי את זה", הוא אומר.

"תודה". אני לוגמת ועוצמת עיניים לרגע.

הוא מחליק את ידו בתלתלים שלי. המגע רך, מלטף, מרגיע. "אז זו המסורת שלך לסנט פטריק? להתבצר בקרוואן שלך ולהעמיד פנים ששאר העולם לא קיים?"

אני שותקת, אבל מחשבותי צוללות אל תוך הזיכרון, החושים מהדהדים את ריחם של עלי מרווה, טעמם של

פירות טריים ושל לגימות מי גשם, צליל הפעמונים וקולות הנגינה והשירה, תחושת הגוף היגע והמסופק אחרי ריקודים ארוכים, אינסופיים, עד אור הבוקר. ואז אני נותנת לכל אלו לשקוע בחזרה אל אותה גומחה קטנה של זיכרון.

רוב הזמן אני לא מתגעגעת. יש לי את הערים. ואת יוני. יותר משפחה ממה שהיה לי מאז שאבא שלי נפטר. אבל היערות, הנהרות, הימים, האוויר עצמו נראים כל כך ריקים בלי הדריאדות והמרוז ויצורי הקסם האחרים שנהגו לפסוע איתי לכל מקום שאליו הלכתי. "היתה לך מסורת אחרת לסנט פטריק", יוני אומר בשקט. הוא מכיר אותי טוב מדי, לעזאזל.

"לא לסנט פטריק", אני מתקנת. "אֹסְטֶרְה. חג האביב. היום שבו הפגנים חוגגים את הטבע, את ההתחדשות. את סוף החורף. יום החג שהנוצרים הפכו ליום סנט פטריק. לקחתי אותך פעם לקאשל?"

הוא מכווץ את מצחו. "אני חושב שכן. המקום עם המצודה הענקית, נכון?"

"כן. המצודה הזו נקראת 'סלע קאשל', והיא עמדה במרכזו של אחד המחוזות הפגניים הגדולים והגאים ביותר של התקופה הקדומה, עד שבמאה החמישית מלך המחוז הגאלי

הקדום התנצר. זו היתה תחילת הסוף של העולם הפגני.
ואתה יודע מי שכנע אותו לקבל עליו את הנצרות? סנט
פטריק היקר שלך”.

”הוא לא שלי”, יוני מבהיר. ”אני יהודי”.

”באמת?” אני מעיפה בו מבט, חיוך קל על שפתיי. ”חשבתי
שלשומרי ערים אין דת”.

”לא לרובם, אני חושב. לא פגשתי כל כך הרבה”. יוני טופח
באצבע על סנטרו, המחווה המהורהרת שלו. ”אבל בכל
מקרה, להאמין בדת זה דבר אחד ולקיים את המנהגים
והמסורות שנהוגים באזור שלך זה דבר אחר לגמרי. אבא
שלי ואני לא מאמינים, אבל אנחנו אוהבים מסורות של
חגים יהודיים כמו אוזני המן וחנוכייה”.

המילים בשפה הזרה נשמעות לי סקסיות באופן משונה,
ואני מכחכחת בגרוני. ”מה אתה מנסה להגיד?”

”כשאת מגלה שאת שומרת ערים, זה שינוי גדול מספיק,
שינוי שהופך לגמרי את החיים. אין סיבה להפסיק לקיים
את המסורות והמנהגים שלך. את לא צריכה לוותר על...
אוקסְטְרָה”. הוא מהסס לרגע, כמו לפני כל מילה שהוא לא

בטוח שהוא מבטא נכון. המבטא הישראלי שלו חמוד כל כך שמתחשק לי לעצור את הקרוואן רק כדי לנשק אותו.

”זה לא עובד ככה. אני כבר לא חלק מהקהילה הזו.”

”אמרת לי פעם שכולם מתקבלים בברכה לקהילה פגנית.”

זה נכון. אמרתי. ולעזאזל איתו שהוא מקשיב לי בתשומת לב כזו וזוכר ברצינות כזאת את כל מה שאני אומרת. שאריות הכעס מהבוקר מתפוגגות. ”בסדר”, אני אומרת. ”אבל אני מזהירה מראש. זה לא יראה כמו שאתה מצפה.”

”למה את חושבת שאני מצפה?” הוא מעביר שוב את ידו בשיערי, מחייך.

”הקרבת קורבנות לשטן וריקודים בעירום לאור הירח?”

הוא צוחק, אבל עיניו חמות ורכות וידו משתהה על עורפי ממש מתחת לקו השיער, מלטפת, ואני יודעת שגם הוא זוכר.

הטירה וסביבותיה מקושטים בשרשראות של תלתני פלסטיק מחליאים ובדגלים ירוקים מדי, אבל בירידה מהגבעה לעבר המנזר העתיק כבר אין סמלים, או לפחות

לא כאלו שמזוהים עם הנצרות. אני מצביעה בשביל יוני על שרטוט הגיר הפשוט שעל הקיר, בלוט של אלון שענפים פורצים ממנו. סמל של מקום מפגש פגני.

המנזר לא נשמר היטב כמו הטירה – קירותיו מלאים דלתות וחלונות שיצר הזמן, שטיח של עשב וצמחי בר החליף את המרצפות הקדומות והתקרה היא שמיים זרועי כוכבים. בדיוק כמו שאנחנו אוהבים. האחרים כבר התכנסו, ומחליפים ברכות, קמעות וחיוכים. במרכז עומד תומס, גבוה וגמלוני, לבוש גלימה ירוקה שנחש כסוף ארוך מקשט אותה לכל אורכה. "אשלינג!" הוא פורש את זרועותיו ואני צוללת לתוכן. "חסרת לנו בסולסטיס".

"אני מצטערת. הייתי... עסוקה". הוא ממצמץ, אולי רואה בפניי את האמת, אבל אז נשמע כחכוח מאחוריי ועיניו נעות ונודדות אל פניו של יוני המתקרב אלינו. תומס מתנשא מעליו לפחות בראש. "זה יונתן. החבר שלי", אני אומרת. "וזה תומס. כוהן של האלה הגדולה".

"ברוך הבא למעגל שלנו, יונתן". תומס חוזר על ההגייה שלי כשהוא אומר את שמו של יוני, מדייק בקפידה רבה באמירת השם המוזר ומחייך חיוך עמוק, אמיתי. חיוך התגובה של יוני חשדני יותר, אבל אני לוחצת את זרועו

בעדינות, בהבטחה, והוא נרגע. "אני לא פגני", הוא אומר, נבוך מעט.

"כל מי שיש בו רצון מוזמן אל המעגל", אומר תומס.
"בואו, נסיים את ההכנות".

אני מחליפה עוד כמה מילות ברכה וחיבוקים, ואז יוני ואני עוזרים לאסוף אבנים שירכיבו את המעגל.

"למה כולם לובשים נחשים?" הוא לוחש. "גם זה סמל פגני?"

אני מהנהנת. "הנוצרים מספרים שסנט פטריק גירש את הנחשים מאירלנד", אני מסבירה. "למעשה, כמעט לא היו נחשים באירלנד. זה אי, והאקלים בו קר. הנחשים היו סמלם של הפגנים הקדומים. לכן אנחנו לובשים אותם..."
אני מהדקת אצבעות סביב אחת האבנים שהרמתי. "הם. הם לובשים אותם".

מבטו של יוני נח עלי, אבל אני לא מביטה בו. "כל מי שיש בו רצון מוזמן אל המעגל. זה מה שהוא אמר, לא?"

"כן". אני מניחה את האבן בשק הפתוח. "אבל יש הבדל בין רצון לבין אמונה".

יוני מניח את השק. "אשלינג... זה שגילית שמי שטיפל בכך כל חיך היו יצורים אחרים לגמרי מאלו שהאמנת בהם לא אומר שהיצורים האלה לא אמיתיים. שומרי ערים אוהבים להאמין שהם יודעים הכל, אבל יצא לי לדבר עם יריחו וסדום וירושלים, מהרוחות העתיקות ביותר בעולם – ואפילו הן לא יכולות לאשר או להכחיש את קיומם של גורמים כמו אלוהים, או חיים אחרים, או גן העדן והגיהנום, או הבראזניז ואנשי השי".

"אתה לא מאמין", אני זורקת אליו.

"לא", הוא מודה. "אבל זה לא אומר שאת חייבת להרפות מאמונה שנתנה לך כל כך הרבה. המנהגים, הקמעות, הטקסים, הקהילה..."

אני עוקבת אחרי מבטו. ברידג'יט, נערה שברירית למראה עם שיער זהוב בונה את מזבח האלה על שרידיו השבורים של קיר אבן. היא פורשת בד אדום, מניחה מעליו נרות, מציתה אותם, מציבה במרכז את פסלון האלה, עם בטנה ההריונית, וקדה לו. סביבה איילין מטהרת את המעגל. גופה המלא נע בריקוד יפהפה כשהיא מושכת את מקלון המרווה, העשן העולה מקצהו מהדהד את ריקודה.

”זה לא עובד ככה”, אני אומרת. קולי נשמע חנוק באוזניי.
”ברגע שאתה לא מאמין, לכל הדברים האלו אין משמעות
עבורך”.

הוא מרים שוב את השק ואוחז בידי כדי להוביל אותי
בחזרה אל המעגל. ”אז אולי תמצאי אותה מחדש כאן”.

תומס מסביר על אוֹסְטֶרָה, חג האביב השני, שכמעט נכחד
מהעולם בגלל סנט פטריק. על מקורו של מנהג המלבושים
הירוקים, שסימל את לידתו מחדש של הטבע, את
ההתחדשות. המעגל נפתח. ארבעה חברי קהילה מזמנים את
ארבעת היסודות – תומס מחכה לראות אם ארצה לזמן את
יסוד המים, כמו תמיד, אבל אני נמנעת ממבטו והוא מבקש
ממישהי אחרת לעשות את זה. איילין מזמנת את האל ואת
האלה. אני מחכה ללא תקווה לתחושת הקדושה שמילאה
אותי תמיד במעגל, לידיעה שמשהו חזק וגדול ונצחי מביט
בי, דואג לי. למגעה הרך של האלה, ברוח בשיערי או באור
הירח על פני.

אור הירח והרוח עדיין נמצאים שם. אבל האלה איננה.
הטקס ממשיך. תומס קורא לבאי המעגל לפנות אל האלים,
להזכיר להם שהפגנים לא נעלמו, שהם עדיין כאן, מאמינים
בהם, הולכים בעקבותיהם. אני מרגישה כמו זיוף. לא הייתי
צריכה לבוא.

יוני מביט בתומס בעניין, מרותק מהעולם המשונה הנגלה לעיניו, אבל כשאני פוסעת בזהירות לקצה המעגל, בלי לשכוח לסמן את היציאה ממנו ולחתום אותו מאחורי בבירור, הוא בא איתי. "את בטוחה?" הוא שואל בלחש, ואני מהנהנת ומודה לו בלבי כשהוא מחליק את ידו בידי ולא מוסיף דבר.

אנחנו עוברים בשתיקה את קירות המנזר המתמוטטים, משאירים מאחורינו את השירה הרכה. ידו של יוני חמה ומנחמת בידי, נשימותיו השקטות והצל שלו כנגד הירח מוכרים ואהובים, ואני מבינה שזה מספיק לי. שזה תמיד יספיק לי.

אבל כשאנחנו מתחילים לפסוע בחזרה במעלה השביל לעבר הקרוואן, הוא מושך אותי אחורה בתנועה חדה, והאוויר המתמלט מחזי בבת אחת הוא הדבר היחיד המונע ממני לצעוק. "יוני, מה – "

הוא מהסה אותי ומצביע. דמויות מתקרבות ממעלה הגבעה, מכיוון הטירה. חבורת גברים שיכורים, רועשים, בקבוקי בירה בידיהם, סיכות של סנט פטריק על החולצות הירוקות מדי שהם לובשים. אני יודעת מיד שהם לא באו להצטרף לטקס. "בריונים נוצרים", אני לוחשת. "רוץ. תזהיר את

תומס".

הוא מעביר עלי את מבטו, ואני יודעת מה הוא חושב. אני לא נראית כרגע כמו נוצרייה. "אני לא משאיר אותך כאן לבד", הוא אומר.
"אני לא לבד. הם לא יפגעו בי". אני מפשילה את שולי שמלתי וכורעת על ברך אחת כדי להדק את ידי לאדמה הלחה מטל, והוא מבין. "אל תיתן לאחרים להתקרב. אני לא רוצה שיראו משהו שיערער להם את האמונה".

הוא מהנהן ורץ בחזרה אל המעגל. אני ממתינה.

אני מכירה את החבורה הזו. לפחות את חלקם. נוצרים רבים רואים בעיסוק בטקסים פגנים ביום סנט פטריק עלבון אישי. הם נוהגים לאיים ולקלל ולהפריע לטקסים. נדיר יחסית שזה מגיע לאלימות פיזית, אבל הם רבים עכשיו. מאחורי אני מריחה את המרווה של איילין. "אם גדולה, הגני עלינו מכל רע", היא שרה, ואני רוצה להאמין לה, להאמין שהאלה יכולה לעזור. אבל יש עשרה פגנים, חציים נשים, ומספרם של הבריונים כפול.

אני מתכוננת להשתמש בקריאה כשאני שומעת את הקול בראשי.

שומרת, אומרת קאשל. מילה אחת, יחידה, ודי בה כדי שאדע שהיא ליוותה אותי מרגע שנכנסתי לעיר, צופה, מקשיבה, מביטה מהצד. מבינה את הצורך שלי להיות אחרת, רק לערב אחד.

הצורך נעלם. מבטי נודד אל המעגל והרעיון נרקם במחשבותיי, מתלפף כמו הענפים הפורצים מבלוט האלון. אני כמעט מרגישה את חיובה של קאשל בראשי.

הבריונים מופתעים לראות אותי עומדת לבדי ליד חורבות המנזר. לרגע המחשבה להתנכל לאישה צעירה אחת, בודדה, מרתיעה אותם, אבל אז השכרות והצדקנות מניעים כמה מהם קדימה. זה מתחיל כמו תמיד בקריאות גנאי. "היי, מכשפה, איפה המטאטא שלך?" "רוצה להקריב אותי לשטן?" "שחטת איזה חתול לאחרונה?" "אולי תרקדי לנו בעירום?"

אני מחכה בסבלנות שיסיימו לפני שאני מדברת. "האלה מגנה על המעגל. היא לא תניח לכם לפגוע בנו. עזבו את המקום הזה." בשקט שמשתרר אני כמעט יכולה לשמוע את פעימות לבם. אולי הם כבר מרגישים משהו, באוויר, באדמה, בגשם הקל שהחל לרדת סביבנו. כמו שאני הרגשתי אז, כמו פעם.

”את חושבת שאנחנו לא יודעים מה אתם עושים כאן כל שנה?” אומר אחד מהם. ”מחללים את קירות המקום הקדוש הזה?” הוא שובר את הבקבוק שבידו על קיר המנזר, בלי להיות מודע בוודאי לאירוניה במעשיו. ואז מנופף בבקבוק לעברי. אני לא זזה.

”תסתלקי מפה, מכשפה. תחזרי למקום שהקדוש גירש אותך אליו.”

הוא זורק את הבקבוק, זריקה קטנה, לא משמעותית, שנועדה לפגוע ברגליי. אבל הבקבוק ניתז באוויר, מוטח למעלה, מועף אליו בחזרה כמו עפיפון תועה ומחטיא אותו בקושי. הוא בוהה לרגע ואז חוטף מחברו בקבוק נוסף וזורק גם אותו, הפעם אל ראשי. אני נדרכת, אבל לא יותר. התחושה שאופפת אותי מוכרת כל כך. אני מרגישה את הכוח סביבי, מתעורר לחיים בדשא, ברוח, באבני המנזר הישנות, בידיעה שאני לא לבד. ישות נצחית, רבת עוצמה, אלמותית, שוחרת טוב, עוטפת אותי במעטה מגונן של טבע וקסם. אבל הפעם אני יודעת לקרוא לה בשם.

רגליי מתרוממות מהקרקע כאילו הכבידה בחרה להתעלם ממני, ושיערי רוקד סביב פני. ”הזהרתי אתכם. האלה מגנה על המעגל הזה”, אני אומרת, אבל לא קולי הוא זה שבוקע דרך שפתי, אלא קול עתיק יותר, עמוק ורב עוצמה.

הבריון שמלפנים בוהה, נע אחורה באופן לא מודע ומתקרב אל חבריו. "מכשפה", הוא ממלמל.

"לא מכשפה – כוהנת". אור חזק מקיף אותי ומאיר את פניהם המבוהלות של הבריונים. אחד מהם מרים סכין, אבל מיד שומט אותו כמו עלה באש. היסודות מתפרצים סביב הבריונים. רוחות קפואות נושבות. אש בוערת בפניהם, חורכת את קצוות שיערם. האדמה תחת רגליהם רועדת. הגשם ניתך, חזק יותר ויותר, עד שהוא הופך לברד. רעמים מחרישים וברקים מאירים את השמיים.

"אשלינג", קולו של יוני, רך, נשמע מאחוריי. אני מפנה אליו את מבטי. האחרים עומדים מאחוריו, מבוהלים, אחוזי יראה. רק בעיניו של תומס אני רואה משהו אחר, מהורהר, לא מפוענח. "זה מספיק".

אבל הוא טועה. הוא לא גדל כאן. הוא לא חווה את ההתעללויות האלו מדי שנה. מדי יום. לא. זה לא מספיק. בשנה הבאה הם יחזרו, ויהיו איתם עוד בריונים. בלי אומר אני מסתובבת בחזרה. הברד מתחזק. הרעמים מתגברים. כוחות שרוח עיר לא הייתה בוחרת בדרך כלל להשתמש בהם, כוחות שקשה לה יותר להפעיל. אבל אני מרגישה את כל עוצמתה של קאשל. אלפי שנים של היסטוריה וזיכרון

שואגות באוזניי, מבקשות להעניש אותם, להעניש את כל
אלה שלקחו ממנה במשך השנים את הצעירים הרוקדים
והשרים בעלי העיניים הבורקות. הבריונים בורחים עכשיו,
אבל הם לא יתרחקו. בקעים באדמה חוסמים את מסלולם.
הברד מכה –

מערבולת של חול זר ולא מוכר מקיפה אותי, סובבת אותי,
מעוורת אותי באור שמש פתאומי ובניחוח עז של ים –
ומשהו אחר, אולי קפה – וריחות פריחה לא מוכרים, וריח
אחר, שמתקשר בראשי למדבר ואוויר וליוני, רק ליוני –

אני עוצמת עיניים לרגע ארוך, נושמת לתוכי את הריח הזה,
ואז פוקחת אותן שוב. הבריונים כרועים מכווצים ליד אחד
מקירות המנזר, חבולים מגושי הברד. כמה מהם מתפללים
לאל האחד שלהם, אבל רובם פשוט מתייפחים כילדים.

המזמורים שמאחורי חודרים סוף סוף את שמיעתי. אני
מביטה באחרים. הברד לא נגע בהם. למעשה בגדיהם
בקושי נרטבו. גם הם מתפללים. יוני עומד לצדם, פניו
קודרים. בידו הקפוצה נח שקיק ריק שאני יודעת שהכיל
חול ים מתל אביב. הוא הפעיל הגנה.
הוא הפעיל הגנה נגדי.

מישהו ניצב מולי עכשיו. לא אחד הבריונים. תומס. "אלה גדולה", הוא קד לפני. "תודה שהגנת עלינו ותודה על אמונתנו בך. השיבי את הכוהנת שלך אלינו. בבקשה".

אני מרגישה את שאלתה של קאשל בראשי, ללא מילים, ועונה באותה דרך. האור נמוג מגופי. שיערי צונח שוב על כתפיי ועל גבי, ורגליי נוגעות אט-אט באדמה. הברד נמוג ומשאיר אחריו רק את גשמי הערב הקלים. הבקעים באדמה נסגרים והבריונים נמלטים, זועקים. אני ממצמצת, מנסה להעמיד פנים שהתעוררתי מחלום. "מה קרה?"

זה עובד. ברידג'יט מתחילה להתייפח ולהתפלל ואיילין מחבקת אותי בכוח. כמה מהאחרים אוחזים בידי או בכתפי ואומרים לי מילות תודה. תומס מביט בי, עיניו העמוקות בוחנות, כרואות את תוכי.

אני מביטה סביבי. כמה מקירות המנזר ספגו מכות כבדות. קאשל משמיעה דברי חרטה באוזניי, בראשי, אבל אני יודעת שרצוני הוא שגרם לכך, לא רצונה. ערים אינן שונאות, אינן נוטרות טינה. גם אני לא יכולה עוד להרשות לעצמי רגשות כאלו. לא עכשיו. יוני נמנע ממבטי. אני מגיעה אליו ולוחצת את ידו. "אני לא כועסת", אני לוחשת. "תודה שעצרת אותי".

חוסר הנוחות נעלם מיציבתו, והוא מחבק אותי.

אנחנו נשארים לסוף הטקס, סוגרים את המעגל, מודים לאל ולאלה, לארבעת היסודות שליוו אותנו. אני עושה זאת בכוונה רבה, אך לא נראה שהאחרים חושדים במשהו. להפך – התפילות שלהם עזות ומלאות אהבה לכוחות המקיפים אותם. אני תוהה אם קאשל יכולה לשמוע אותם, להתנחם בתודותיהם, אף על פי שלא הופנו אליה. לא פשוט להיות ישות שאיש אינו יודע על קיומה, שכל מעשיה הטובים מיוחסים לאחרים.

אבל לפנות בוקר, כשאנחנו מתפזרים איש איש לדרכו, אני מביטה בתומס, בעיניו העמוקות, ותוהה כמה הוא הבין מאירועי הלילה. הוא מחייך אלי ומושך אותי לחיבוק עז. "אל תיעדרי שוב מהמעגל לזמן ארוך כל כך, אשלינג", הוא מבקש, ואני שותקת. הוא אוחד בי רגע ארוך ואינו מרפה. "מעולם לא ראיתי את האלה מתעלת את עצמה בצורה כזו דרך כוהנת", הוא אומר. "את מיוחדת לה מאוד". אני מקווה שחוסר הנוחות שאני חשה אינו מתבטא בפני. תומס הוא ידיד יקר, ואני לא רוצה לשקר לו. "הייתי שם, והיא הגנה עלי מפניהם. זה הכל".

הוא מהנהן, עיניו עדיין נחות עלי. "משהו השתנה בך
בסולסטיס האחרון".

אני מסובבת קצוות שיער סביב אצבעי. "מה?"

"אני לא יודע. את אחרת. חזקה יותר. עצובה יותר. כאילו
משקל כל העולם הונח בן לילה על כתפייך". הוא מביט
ביוני, שמחנה את הקרוואן על הדרך הסמוכה. "וגם הוא
נראה ככה. הוא לא מכאן".

אני מחייכת. "מה הסגיר אותו, המבטא המחריד?"

"לא, אני מתכוון... " תומס בוחן את יוני. "הוא שייך למקום
אחר. שייכות מוחלטת, כפי שיצורי הקסם שייכים לאדמה
שממנה באו ואינם יכולים לעזוב אותה".

הוא שייך לי, אני רוצה לומר, אבל אני יודעת שהוא צודק.
תמיד ידעתי. חול הים של תל אביב התפוגג כבר, נמוג
ונעלם באדמת קאשל העתיקה, במדשאות המנזר. אבל אני
מרגישה כאילו הוא רוטט תחת רגליי היחפות, צורב אותן,
נע כמו נחש שעומד להתהדק סביבי. כאילו נשמתי אותו
לתוכי ועכשיו הוא שם, כמו ריקבון שמתפשט, כמו פצע
שמסרב להגליד, כמו איבר שאני יודעת שיום אחד אאלץ

לכרות. זו יותר מידיעה – זו אמת מרה, פשוטה, שאני לא מסוגלת להתכחש לה עוד. יוני שייך למקום אחר.

וגם אני.

”תומס”, אני לוחשת. ”אני לא אבוא עוד למעגל”.

”אני יודע”, הוא עונה. ”אבל דעי שאת תמיד מוזמנת אליו. לא משנה מי תהיי”.

והוא נושק למצחי וחוזר אל האחרים, ולרגע הבדידות גדולה מנשוא. חיבוקו של יוני, כשהוא מגיע אלי ועוטף אותי בזרועותיו, רק מעמיק אותה. זרועותיו כמו מהדהדות את היעדרן הצפוי. אולי לא עכשיו. אבל בעוד חודש, חודשיים, שנה, הוא ייאלץ ללכת. ”מה קרה?” הוא לוחש, ואני מנידה בראשי. המשקל בחזי כבד מדי, המילים מסרבות לבקוע מפחד שיהפכו למציאות ברגע שאבטא אותן.

ואז משב רוח רך מלטף את פני, נושא ריח של עלי מרווה, וצלילי הפעמונים וקולות נגינה ושירה מהלילה, ובדרך כלשהי, אפילו טעם של פירות טריים ושל לגימות מי גשם. הבדידות מתפוגגת והנשימה נעשית קלה יותר. אני משלבת את אצבעותי באצבעותיו של יוני. הוא כאן, איתי, ועד

שיעזוב אני מתכוונת לבלות איתו כל רגע שאוכל, להיות
מאושרת ולהעניק לו אושר. האלה לימדה אותי לא לבזבז
מתנות.

”הכל בסדר”, אני אומרת, וכמעט מתכוונת לזה. ”בוא, נלך
למצוא לנו איזה פאב”.

II

דליה הזועמת בדרכים

מאת קרן לנדסמן

פקק. ארוך. וחום צהריים. ואף אחד לא זז. משמאלי ומימיני מכוניות צפרו, השתחלו והתגנבו למרווחים שלעולם לא יתאימו להן.

נאנחתי והגברתי את המזגן. האוויר הקר הננשף מהפתחים לא באמת עזר להפיג את החום שנשב דרך החלון הסגור. אילו היו עדיין אלים בעולם, אחד מהם היה אחראי על הכנסת אוויר חם דרך החרכים הבלתי נראים שבין החלון לבין המסגרת.

ביליתי כמה רגעים בהמצאת דרכים להתעלל באותו אל אכזרי שמפריע למזגן שלי לעבוד, עד שהצפירות התגברו ושמעתי מאחורי קללה הקשורה לעבודתה של אמי. רק אז הבחנתי שיש מרווח ביני לבין המכונית שלפני, ומבלי לחשוב דחסתי את דוושת הגז לרצפה והאצתי. באותו רגע אחד הנהגים בנתיב מימיני החליט לנצל את המרווח ונדחק פנימה.

בום.

לעזאזל.

שאפתי עמוק, כיביתי את המזגן, סידרתי את הצ'ופסטיק
מאתמול שהחזיק לי את הקוקו, ויצאתי. עיקום קל בדלת
שלו הצביע על המקום שבו פגעתי בו. הפנס הימני שלי היה
האשם, שבריו היו מוטלים על הרצפה מבוישים.

תכננתי את ההתנצלות, נזכרתי שהשארתי את הניירות שלי
במכונית, אבל זה בסדר. אני אתן לו את מספר הטלפון
שלי, שאנשי הביטוח יסדרו את הכול ביניהם.

"חתיכת... " בבון מצוי יצא מהמכונית, אדום ומיוזע, מתיז
קללות ברצף בלי לנשום בכלל. הגופייה האפורה שלו
הייתה משובצת כתמי זיעה, והשערות שבצבצו מכל פתח
אפשרי העידו כי דארווין אכן צדק.

הרהרתי באפשרות שמולי עומדת החוליה החסרה, נשמתי
עמוק ואמרתי, "אני נורא מתנצלת. סליחה. כמובן שאם לא
היית נדחף לכאן..." לא סיימתי את המשפט.

הבבון הרים מולי אגרוף. "כוסאמאשלקהזונהתמותי..."

”תשמע, ” גייסתי את הקול הרגוע ביותר שלי, ”תן לי את הפרטים של הביטוח, זה לא נראה כמו נזק רציני, בטח התיקון לא יעלה הרבה. ” הייתי מאוד גאה בטון הרגוע שלי. בדמיוני התרוצצו דוגמאות נבחרות להפרדת ראשו של הבבון מצווארו, אבל הצלחתי בכל זאת לשמור על פרצוף רגוע ונטול עצבים.

”מי נתן לך רישיון, שרמוטה? את לא מסתכלת לאן את נוסעת? מי את בכלל?”

כחכחתי בגרוני. ”פשוט תן לי את הפרטים שלך, אני אתן לך את המספר של הביטוח, והם יסדרו את הכול בעצמם.”

הבבון התקרב אלי. מכוניות השתחלו בקושי בחצי המסלול שנשאר פנוי, כשנהגיהן צופרים ומניפים אגרופים מולנו.

”את. לא. תיקחי. שום. פרטים. זונה. ” הוא ירק כל מילה.

הפסקתי לחייך. הרצאה פמיניסטית נזעמת התגבשה במוחי, כולל פניה לרגש מסוג 'היית רוצה שמישהו ידבר ככה אל אמא שלך?' הוא נעצר ליד הפגוש השרוט שלי.

”שמעת אותי, זונה?” הוא צרח.

הרגשתי את הקוקו שלי נפרם. לעזאזל. אני אף פעם לא מצליחה לדחוף את המקלות האלה כמו שצריך. הוצאתי את הצ'ופסטיק, והחזקתי אותו בידי.

”לאמא שלך תקרא זונה, חתיכת בבון, ” צרחתי עליו חזרה, מנופפת במקלון.

הוא קירב אלי את הפרצוף המיוזע שלו. יכולתי לראות את הנקבוביות על האף. ”את אל תדברי על אמא שלי, עמה מזדיינת.”

הרמתי את היד. רציתי רק להרחיק אותו ממני. המקלון עף לי מהיד. לא הרגשתי את זה קורה. הוא נתקע בעין השמאלית שלו. דם התיז מהפצע. התחלתי לצרוח. הבבון התמוטט לאחור.

סגרתי את הפער ביננו בצעד אחד. ”אתה בסדר? הלו? אתה שומע אותי?” ניסיתי לטלטל את החזה שלו, כמו שעושים בסרטים. הוא לא הגיב. הפרצוף שלו נשאר קפוא.

המקלון היה תקוע עמוק. לא ידעתי אם לשלוף אותו או לא. ראיתי בסדרת ריאליטי על בית חולים שאם יש סכין בגב

אסור לשלוף אותו, אבל לא ידעתי אם הכלל הזה נכון גם לצ'ופסטיק בעין. הבבון לא הגיב.

הסתכלתי מסביב. אנשים עדיין עקפו אותנו, עדיין צפרו, עדיין נופפו באגרופים קמוצים. אף אחד לא עצר. אף אחד לא ראה כלום. אני צריכה להזמין עזרה. אני צריכה להתקשר למישהו. אבל מה אני אגיד להם? שהמקלון שמחזיק לי את השער עף לי מהיד ונתקע לו בעין? אני יכולה להכחיש, להגיד שמצאתי אותו ככה, אבל מה אם יוציאו טביעות אצבע מהמקלון ויזהו אותי?

התכופפתי ושלפתי את המקלון מהעין של הבבון המת. הוא יצא בקול מציצה רך. היו דבוקות אליו שאריות מוח ודם. איבס.

הלכתי לאחור, לאט. המשכתי להסתכל לצדדים. השתדלתי לא למשוך תשומת לב. נכנסתי למכונית שלי. הרמתי שקית במבה ריקה מהרצפה והנחתי בתוכה את הצ'ופסטיק. אין לי שקית זבל באוטו. למה אין לי שקית זבל באוטו? הנחתי את הצ'ופסטיק העטוף על המושב שלי. אנשים עדיין צפרו לי מאחור. על המושב זה רעיון גרוע. מה אם יעצרו אותי? הכנסתי את הצ'ופסטיק לתא הכפפות. הדלקתי את המנוע. הפעלתי את המזגן. האוויר הקר ייבש את הזיעה שעל המצח שלי. הרגשתי את הרטיבות בבתי השחי.

לעזאזל.

סובבתי את המפתח בסוויץ'. המנוע השתנק. כמובן, הוא
כבר פעל. מטומטמת.

רציתי לבכות. רציתי לצרוח. רציתי לצאת ולבדוק שוב אם
הבבון באמת מת. הייתי צריכה להתקשר למשטרה. להזעיק
אמבולנס. להתוודות על הפשע שלי. לא הצלחתי לחשוב.
האזור לפני היה פנוי יחסית. לחצתי על דוושת הגז
והתקדמתי.

מרווח נוסף התפנה. אם המשטרה תגיע הם יכלאו אותי.
מאסר עולם מינימום. אף אחד לא יאמין לי שזו הייתה
תאונה. הם ישאלו איך המקלון הגיע לעין של הבבון, ולא
תהיה לי תשובה.

לעזאזל. אני לא הולכת לאבד את העתיד שלי רק בגלל
טעות אחת, שהיא אפילו לא באשמתי. לחצתי על הגז שוב.

הנתיב מולי הלך והתפנה. רוב המכוניות היו בנתיב השני,
עדיין מנסות לעקוף את המכונית התקועה של הבבון.
במראה יכולתי לראות שאף אחד לא עצר לבדוק למה הוא
תקוע. כולם מיהרו לחזור הביתה, או ללכת לקניות, או

להמשיך בחייהם הקטנים והמשעממים. התקדמתי עוד.
ועוד. עד שהמכונית התקועה והבבון המרוח על הכביש היו
רחוקים מאחור, והנתיב היה פנוי יותר.

ירדתי במחלף הראשון. מבלי לחשוב פניתי צפונה. מכונית
עקפה אותי בצפירה. לעזאזל. לעזאזל. לעזאזל. המשכתי
לקלל את ההגה. את הטיפשות של הבבון. את הטיפשות
שלי. למה הייתי צריכה לשלוף את המקלון בכלל? מה
אכפת לי שיקראו לי זונה? אין בזה שום דבר מעליב. יש
הרבה נשים שעוסקות בזנות, והן לא היו נעלבות אילו היו
קוראים להן מזכירות חסרות עתיד בחברת עורכי דין.

אופנוען עקף אותי מימין על השוליים וכמעט נתקע במראה
שלי. אידיוט. לחצתי על דוושת הגז. השגתי אותו בקלות.
השדרן ברדיו התחיל לשדר מוזיקה אלקטרונית עמוסה
בקצב וחסרת מלודיה. ניסיתי להעביר תחנה, והמכונית זזה
מעט לשוליים הימניים. בלי לחשוב התיישרתי מחדש
למרכז הנתיב.

רעש פתאומי גרם לי לזקוף את הראש. האופנוען שעקף
אותי קודם לכן נזרק אל גדר ההפרדה בין הנתיבים. הוא
שכב בשולי הכביש. בלמתי מיד ועצרתי בשוליים הימניים.
הוצאתי את ערכת העזרה הראשונה מתא הכפפות ומיהרתי
לצאת מהמכונית. האופנוען הזדקף ליד גדר ההפרדה.

האופנוע שלו היה מוטל במרכז הנתיב. מכוניות עקפו את
האופנוע וצפרו.

האופנוען עמד, מגוחך מעט במעיל העור השחור שלו שהיה
כעת מלא בכתמי אבק. הוא הניף יד אחת. צעקתי אליו
מעבר לרעש של הכביש המהיר, "אתה בסדר?"

הוא הרים יד אחת ונופף אלי. הרמתי יד חזרה. רק אז
הבנתי שהוא לא מנופף, הוא זוקף מולי את האצבע
האמצעית. המכוניות שהיו מאחורינו עברו, הרעש מהכביש
שבך ויכולתי לשמוע אותו צועק, "חתיכת פוסטמה! מי נתן
לך רישיון! תחזרי למטבח!"

הוא, לשם שינוי, לא המציא עבורי מקצוע. נשכתי את
השפה התחתונה. רציתי לצעוק אליו בחזרה, אבל פחדתי
שיקרה לו משהו. טוב שהמקלון נשאר באוטו. השער שלי
התנופף ברוח, ושערות נכנסו לי לעיניים. האופנוען המשיך
לצעוק אלי ולנופף את היד שלו, אבל משאית שהתקרבה
מאחור השמיעה מספיק רעש כדי שלא אשמע מה הוא
אומר. ניגבתי את הדמעות מהעיניים. למה זה תמיד קורה
לי?

המשאית צפרה, האופנוען המשיך לקלל אותי, ואני
המשכתי לבכות בשולי הכביש.

עמדתי למחות את העיניים שוב כשהבנתי שהמשאית לא עומדת לעקוף את האופנוע הזרוק על הכביש. היא דהרה לקראתו, דרסה אותו, סתתה מעט מנתיבה, פגעה באופנוען והטילה אותו לגדר ההפרדה העשויה מבטון. שמעתי את הגוף שלו מתנפץ. המשאית אפילו לא האטה.

הפעם לא צרחתי. מחיתי את עיניי. לבי דפק במהירות. הרגשתי את הזיעה בכפות ידיי. עדיין החזקתי את ערכת העזרה הראשונה ביד. נכנסתי חזרה למכונית. "תניחי את הערכה," אמרתי לעצמי.

הנחתי את הערכה מתחת למושב הנוסע.

"עכשיו תקשיבי," אמרתי בקול לחלל האוטו, "זו לא אשמתך. הנהג של המשאית פשוט לא הסתכל. זו אשמתו. את לא עשית כלום. שימי את הידיים על ההגה." הנחתי את הידיים על ההגה. הפעם הבחנתי שהמנוע עדיין פועל ולא ניסיתי להתניע אותו שוב.

"יופי. עכשיו תורידי את בלם היד ותתחילי לנסוע." הורדתי את בלם היד. התחלתי לנסוע בשוליים. מכונית עקפה אותי וצפרה. המתנתי שהיא תחלוף ורק אז נכנסתי לנתיב. מד

המהירות עלה מעשרים קילומטר לשעה לארבעים,
לשישים, למאה.

”אל תעברי את המאה. שמשטרה לא תעצור אותך, ” אמרתי.
”תפסיקי לדבר לעצמך, מפגרת.”

הפסקתי לדבר לעצמי. במקום זה נהגתי עד המחלף הבא
וירדתי בו. הדרך המהירה נטולת המהמורות התחלפה
בכביש דו-סטרי שמשני צדדיו פרחים. השוליים היו צרים
מכדי לעצור בהם. לא הצלחתי להתרכז. במקום בו היו
קודם מחשבות מלאות אומללות ואשמה היה כעת רק רעש
לבן. נהגתי על פי הסימונים שעל הכביש, מקפידה על
המהירות המותרת, מאפשרת לכל מי שרצה לעקוף אותי.
פעם אחת אפילו ירדתי לשוליים כדי שאוטובוס ענק, מלא
בילדים שנצמדו לחלון, יעקוף אותי בלי לסטות לנתיב
הנגדי. אף אחד לא ימות יותר. לא בגללי, בכל אופן.

המשכתי עד שהגבעות מסביב הוריקו, ועוד קצת אחר כך.
עצרתי רק כי מד הדלק החל להתקרב לחלק התחתון ביותר
האפשרי, ולא רציתי לנהוג בזמן שאני מחפשת תחנת דלק
קרובה בסלולרי שלי. מי יודע מה יקרה אם אסיט את מבטי
מהכביש?

עצרתי במפרץ חניה מסומן היטב. כיביתי את המנוע.
בדקתי את המראות. לא היה אף אחד בסביבה. לא אופנוען,
לא משאית, לא ערס במכונית לבנה. יצאתי החוצה
והתמתחתי. האוויר היה נקי, רווי ניחוחות פריחה ונטול
עשן. הייתי יכולה לגור כאן, אילו רציתי. השתעשעתי
ברעיון הזה בזמן שדפדפתי במפות בסלולרי. האפליקציה
החדשה הייתה זוועתית, וכמעט לא הייתה לי קליטה ברשת
כך שההורדה לקחה יותר זמן מהצפוי. הרמתי את עיניי רק
כאשר שמעתי שקשוק גלגלים. עגלה רתומה לחמור
התקדמה בכיווני במעלה הכביש. עגלה ציורית מאוד,
צינתי לעצמי, עם הגבר המזוקן היושב על הספסל, אוחז
במושכות החמור, עטוף בשמיכות צבעוניות. גלויה אמתית.
הוא הכה את החמור בשוט וקילל אותו. התכווצתי יחד עם
הנעירה של החמור.

הוא הרים אלי יד. ספרתי את האצבעות. כולן היו פרושות.
הוא נופף. נופפתי לו חזרה. אולי הוא התעלל בחיות, אבל
לפחות הוא היה מנומס. הוא חייך. היה אפשר לראות את
שיניו מבהיקות. הוא עדיין לא מת. החריקות התחזקו ככל
שהעגלה התקדמה לעברי. בחנתי אותה ביתר קפידה.
הגלגל האחורי התנדנד תוך כדי נסיעה.

”החיבור שלך רופף!” צעקתי. הוא עצר את החמור.

”החיבור שלך רופף!” צעקתי שוב, והצבעתי על הגלגל האחורי. האיש הרים את כובעו, וירד מהעגלה. הוא צעד לצד העגלה והתכופף ליד הגלגל האחורי. הוא בעט בו עד שהגלגל התיישר.

”תודה!” הוא צעק אלי ונופף שוב.

חייכתי. הנה, דבר אחד טוב יצא מהיום הזה. בלעדי האיש הזה היה מאבד את העגלה שלו. האיש פסע לצד העגלה. ציר הגלגל בו הוא בעט רגע לפני כן נשבר בקול רם. העגלה כולה קפצה על צדה. האיש הסתובב כדי לעצור את הנפילה, והיצול המשוחרר פגע בפניו.

קצה הברזל ננעץ בגופו והרים אותו באוויר. הוא נשאר תלוי, מאוזן על המוט, ואף קול לא נשמע. לאחר מכן הוא החל להחליק, כשהמוט משסף אותו, עד שהגוף הכבד נפל על הקרקע ונותר שם. העגלה חרקה והתמוטטה על הגופה. בגלל הנפילה החמור השתחרר. הוא נער ויצא בדהרה לכיוון ממנו הגיע.

קיסתי מאחורי המכונית שלי והקאתי. לאחר שכל מה שאכלתי ביממה האחרונה מצא את דרכו לכביש פתחתי את תא המטען והוצאתי משם בקבוק מים. שטפתי את הפנים,

שתיתי וירקתי. הגופה מאחורי עדיין הייתה מוטלת מתחת לעגלה.

לא העזתי להתקרב. ניסיתי לחייג למשטרה אבל לא הייתה לי קליטה. מה אגיד להם? שאחרי שהרגתי ערס בבוקר ואופנוען בצהריים קינחתי עם נהג עגלה שלא עשה לי רע מימיו אלא רק היכה את החמור שלו? הם הרי לא יאמינו לי.

נכנסתי למכונית. מד הדלק הראה מכל חצי מלא. מוזר, הייתי משוכנעת שהוא היה ריק. אולי שוב החוגה לא תקינה. המוסכניק הסביר לי פעם שזה קורה לפעמים במכוניות, שהן רק נראות כאילו המכל ריק אבל בעצם יש עוד הרבה דלק.

השענתי את ראשי על ההגה. הבטן שלי עוד התכווצה, והגרונ היה חנוק. המתנתי, אבל הדמעות לא יצאו. התנעתי את המכונית. בקרוב אגיע לגבול, ומה אז?

הסתובבתי וחזרתי לכביש. עקפתי את העגלה ההפוכה במרחק גדול ככל האפשר והמשכתי דרומה. שכחתי מתחנת הדלק, והנורה כבתה ממילא. כנראה זו הייתה טעות במחווונים. הגבעות הירוקות של הצפון הפכו לעצי זית וגבעות חומות בשומרון. מעולם לא נסעתי מזרחה יותר מראש העין, והנוף נראה לי שונה מכל מה שהכרתי. לא

רציתי להישאר על הכביש המהיר ולכן ירדתי לכבישים
המתפתלים הישנים יותר. הם עדיין הובילו אותי דרומה
ומזרחה. הנחתי שאם אגיע קרוב מדי לגבול מישהו יעצור
אותי. ליתר ביטחון נהגתי על שישים קילומטר לשעה.
מכוניות עקפו אותי בצפירות, חלקן נראו כמו סטראוטיפ
של סובארו מתנחלים, כולל מדבקות 'חברון לאבותינו ולנו'
על הפגוש וארבעה ילדים דחוקים במושב האחורי ללא
חגורת בטיחות. התעלמתי מכולם. אלה שצפרו ואלה שלא,
אלה שקראו לעברי דברים ואלה שלא. הכי בטוח יהיה אם
לא אגיב לאף אחד. פשוט אסע.

נורית הדלק הבהבה. בכל זאת הגיע הזמן לתדלק, ואולי
להתחיל לחשוב איפה אבלה את הלילה. הייתי רוצה לחזור
הביתה, אבל המחשבה על כניסה חזרה לעיר, עם כל
ההזדמנויות לתאונות שיכולות לקרות שם, החרידה אותי.
אפילו אם הכול היה רק צירוף מקרים מוזר. הייתי צריכה
להירגע ולחשוב, ולוודא שהמטרה לא בעקבותי. הם בטח
כבר מחפשים אותי עכשיו, נכון? בסרטים אנשים תמיד
הלכו לישון בחדרי מלון. אני יכולה לנסות משהו דומה.
לצאת מהארץ לא בא בחשבון – הדרכון שלי לא היה
בתוקף, וממילא לא היה לי מספיק כסף לטיסה.

תחנת הדלק צצה לימיני, אורותיה בוחקים על רקע
השקיעה. עצרתי שם, והמשכתי לגלגל את הרעיונות בראשי

בזמן שתדלקתי את המכונית. אני יכולה להוציא את כל הכסף מהבנק, לנסוע הביתה, לקחת את הדרכון, לצאת לשדה התעופה, לחדש את הדרכון שם, ולקנות כרטיס למקום הראשון שאוכל למצוא. אבל מה אז? אין הרבה ביקוש למזכירות חסרות מומחיות בחוץ לארץ, וממילא אסור לי לעבוד במדינה זרה. ידעתי שהייתי צריכה להוציא את האזרחות הקרואטית שלי, כמו שאמא אמרה לי. עכשיו מאוחר מדי. אני לא יכולה להסתובב בלי כסף בעולם. ומה אם תקרה עוד תאונה? הדיילת תחליק במטוס ותמעך את הטייס, וכולנו נמות?

מונית שעברה בכביש צפורה, והמתדלק יצא מהתחנה, בידו כוס חד-פעמית. המונית עברה ונעצרה ליד המתדלק. הוא נתן את הכוס לנהג האלמוני.

”סע, אחי, סע,” אמר המתדלק. לא שמעתי את התשובה של נהג המונית. המתדלק דפק על הגג והתרחק. רק כאשר המונית יצאה מהתחנה הבנתי שכל הזמן הזה עצרתי את נשימתי. כלום לא קרה. המתדלק חי. נהג המונית חי. אלה בטח היו סתם צירופי מקרים מוזרים עד עכשיו. שאפתי את תערובת אדי הבנזין והסולר וחייכתי. הכול יהיה בסדר. אני סתם היסטורית.

”מה נשמע, מותק?” המתדלק פנה אלי, ”את בסדר?”

”כן, בטח, ” אמרתי.

”צריכה עזרה?” הוא החווה אל המכוננית שלי.

נדתי בראשי. ”אני בסדר.”

”אוקיי. אני בפנים אם תצטרכי משהו.” הוא קרץ וליקק את שפתיו בתנועה ברורה. איכס.

הוא הסתובב וחזר לתחנה. המכל כבר היה מלא. הבנתי שהשתמשתי בכרטיס האשראי שלי, ויהיה אפשר לאתר אותי. אבל זה לא משנה – הרי מדובר בצירופי מקרים. זה הכול. המשטרה לעולם לא תצליח להוכיח שאני הייתי קשורה לכל מה שקרה.

החזרתי את ידיית התדלוק למקומה. הכול יהיה בסדר. האוויר מעלי התקרר. רוח נעימה החלה לנשוב. תהיתי אם קריר מספיק בשביל להוציא סוודר מתא המטען. עמדתי ליד המכוננית וניסיתי להחליט לגבי המשך הדרך. אם זה רק צירוף מקרים אני יכולה לחזור הביתה. אף אחד לא יחפש אותי בגלל צירוף מקרים. המשכתי לשכנע את עצמי בכך ככל שהאוויר התקרר סביבי.

פתחתי את דלת המכונית והתנעתי את המנוע. לאן עכשיו?
הביתה? לשקט? אולי בכל זאת לא להסתכן ולהמשיך
לנסוע? לא רציתי להשתמש בסלולרי בתחנת דלק. שלא
תפרוץ שרפה או משהו. במקום זה הוצאתי את אטלס
הכבישים מתא הכפפות, והקפדתי שהמקלון עם המוח של
הבבון לא יעוף החוצה. שמעתי רעם מרוחק.

רעם? באמצע הקיץ? נזכרתי שהודיעו שהשרב אמור
להישבר הלילה, אבל לא ציפו לגשם. הדלקתי את הרדיו.
רעש סטטי. מכשיר סיני מחורבן.

יכולתי לראות ברקים דרך השמשה הקדמית, ושוב רעם.
הזמן ביניהם נראה לי קצר מאוד. ברק, רעם. ספרתי. פחות
משנייה. הסופה הייתה ממש מעלי, ככל הנראה. אבל לא
ירד גשם. ברק, רעם. כמעט לא היה הבדל ביניהם.

המתדלק יצא מהתחנה, בידו כוס חד-פעמית. הוא נופף לי.
פתחתי את החלון שפנה אליו.

”רוצה להיכנס?” הוא החווה בידו. ”קר כאן.”

שקלתי את ההצעה שלו. מצד אחד לא רציתי להיות תקועה
בתחנת דלק שוממה עם גבר זר שבבירור מנסה להתחיל
אתי. מצד שני, באמת התקרר ולא רציתי לנהוג בגשם.

ברק. ברק. ברק. לא נשמעו רעמים.

המתדלק חייך אלי, והרים את ראשו לשמים. "וואו, הסופה
הזו מדהימה."

ברק.

למה הרעמים נפסקו? ולמה אין גשם?

המתדלק התקרב למכונית. "את חייבת לראות את זה. זה
פעם בחיים."

היססתי. גבר זר. לילה. אין אף אחד מסביב. אבל אני בטח
סתם היסטורית בגלל היום הזה.

ברק פגע במשאבה שעמדתי לידה קודם.

המתדלק קפץ במקומו. "בואי. בואי מהר, שלא יפגע בך
משהו." הוא החווה בידו לכיוון התחנה. הפעם לא היססתי.
פתחתי את דלת המכונית.

ברק פגע במשאבה הבאה, קרוב יותר למתדלק.

”בואי!” הוא צרח והתחיל לרוץ לכיוון התחנה.

ברק נוסף פגע במשאבה הקרובה ביותר לתחנה, והמתדלק נתקע בין שתי משאבות מוכות ברק. הוא עמד והסתכל בבהלה לשני הצדדים. קראתי פעם שהמקום הכי בטוח בסופת ברקים היא מכונית, או מבנה. למבנה ברור שלא אגיע. נכנסתי חזרה למכונית.

”תשכב על הקרקע!” צעקתי אליו. ”שלא תמשוך ברקים!”

הוא לא שמע אותי אלא התחיל לרוץ שוב לכיוון התחנה. ברק נוסף פגע בקרקע לפניו, עוד ברק. עוד ברק. שמעתי אותו צורח. אין בזה שום היגיון. למה שהברק יפגע בקרקע? יש דברים גבוהים יותר בסביבה. דברים ממתכת.

ברק נוסף. המתדלק עמד במקומו. עוד ברק. ללא רעמים או גשם.

ברק, והתפוצצות אדירה.

גופו של המתדלק התרומם באוויר, אחוז בלהבות. המשאבה והתחנה עלו באש. הברק כנראה פגע במכל הדלק התת-קרקעי. לחצתי על דוושת הגז ועפתי אל הכביש.

לא ירד גשם, ופרט לרעש השַׁרְפָּה מאחורי לא שמעתי דבר.
נהגתי לתוך החשכה, בלי להבחין אם אני נוסעת צפונה,
דרומה, מזרחה או מערבה. הכביש התארך יותר מדי. הייתי
משוכנעת שאני אמורה להגיע למקום יישוב כלשהו. או
לגבול. או לים. העולם מחוץ לשמשה הקדמית היטשטש.
הפעלתי את המגבים, אבל הם לא עזרו. רק כעבור כמה
רגעים הבנתי שמקור הטשטוש הן הדמעות שלי. השוליים
היו רחבים מספיק בשביל לעצור בצד.

עצרתי את המכונית והוצאתי חבילת ממחטות מתא
הכפפות. בכיתי ביבבות, כאילו הייתי ילדה קטנה ולא
אישה בוגרת. יכולתי עדיין לראות את פניו של המתדלק,
אוחז כוס חד-פעמית, מזמין אותי להיכנס לתחנה ולשתות
קפה.

ניגבתי את הדמעות, אולם הן לא הפסיקו. כל היום התנקז
דרך העיניים העצומות שלי. היבבות הפכו לבכי אמתי,
גדול. מישהו דפק על החלון שלי. ניסיתי להשתלט על
עצמי.

פתחתי את החלון, עדיין דומעת אולם לפחות לא בוכה
בקול.

גבר במעיל שחור עמד מחוץ למכונית. "את צריכה עזרה?"

”תתרחק ממני, ” אמרתי. עוד מוות על המצפון שלי.

”מה? שאלתי אם את צריכה עזרה. את בוכה כאן, באמצע שום מקום. כמעט לא ראיתי את המכונית שלך.”

”תתרחק ממני!” צעקתי. ”עוף לי מהעיניים! אל תעז להתקרב אלי!”

הוא צעד לאחור. לא היו רעמים או ברקים. הוא הרים את שתי ידיו, הכפות מופנות אלי. ”סליחה, רק רציתי לדעת אם...”

”עוף מכאן!” צרחתי.

הוא הפנה לי את הגב והלך למכונית שלו. אחרי שני צעדים הוא הסתובב. ”דרך אגב, אני אחיקם.”

”אמרתי לך לעוף מכאן!” צרחתי שוב. הקול שלי הצטרד. למה הוא לא הולך?

”את לא מתכוונת להגיד תודה לפחות?”

התחלתי לסגור את החלון.

”כאילו, מהבוקר אני אֶתך, עוזר לך עם כל מי שמנסה לפגוע בך, ואת צועקת עלי? זה לא מנומס.”

עצרתי. מהבוקר?

הוא הוריד את ידיו. ”טוב, נתראה בפעם הבאה.” סגרתי את החלון. הוא הלך לחושך.

לפחות אף ברק לא הופיע ופגע בו. דווקא בו הייתי שמחה אילו...

לא. אסור לי אפילו לחשוב על זה. אני צריכה להירגע. אני צריכה למצוא מקום לישון בו, ומחר בבוקר אני חייבת לעוף מכאן. נשמתי עמוק. עוד שאיפה. עוד שאיפה. כשהצלחתי לשאוף ולנשוף בלי לעצור כדי להחניק את הדמעות אותתי וחזרתי לכביש. הקפדתי לנסוע כחוק. אפילו פחות מכך. חמישים קילומטר לשעה בדרך בין-עירונית. הרי אמורים לנהוג על פי תנאי הדרך, והיה חשוך. הכביש לא היה מואר. ראיתי רק מה שהואר בפנסים שלי.

תשומת לבי הוסבה לאורות גבוהים במראה האחורית. משאית נצמדה אלי מאחור. הנהג הבהב שוב. מה הוא

מצפה שאעשה? שאגביר מהירות? זה כביש דו-מסלולי, שיעקוף אותי. לא הייתה תנועה בנתיב הנגדי.

פתחתי את החלון ונופפתי לו בידי שיעקוף. הוא צפר. נופפתי שוב. הוא צפר והבהב, ולאחר מכן יצא לעקיפה. האטתי מעט כדי לאפשר לו להשתלב חזרה בנתיב בלי לשהות יותר מדי זמן בנתיב הנגדי.

המשאית האטה למהירות שלי, הנהג פתח את החלון של הנוסע, וצעק לי, "חתיכת פוסטמה! מי נתן לך רישיון?"

הרגשתי את הזעם מצטבר בי. "איך קראת לי?"

הוא המשיך לנסוע לידי. "כוס של אמא שלך, תעופי מהכביש!"

זהו. הוא הגזים לגמרי. "מה אתה מערב את אמא שלי?"

"אמא שלך זונה, ואת זונה!" הוא צעק, האיץ וחזר לנתיב שלי.

לא הייתי מוכנה להמשיך לשמוע את זה. האצתי ויצאתי לעקיפה. גג המכונית שלי נעלם. הושטתי את ידי לתא הכפפות הפתוח, שלפתי משם את נשר המדבר, האקדח

הנאמן שלי. כיוונתי את ההגה ביד אחת, כך שהיה לי קו
ראייה ישיר עם הנהג. הוא הוציא לי אצבע. כיוונתי מעל
שמשות הנוסע, ימינה ולמעלה, ויריתי. הירייה הראשונה
ניתזה מדלת הנהג. הנהג צרח והגביר את המהירות, אולם
הפעם לא התכוונתי לתת לו לחמוק. הגברתי את המהירות
בהתאמה, כיוונתי שוב, ויריתי שוב, הפעם כדור חודר
שריון. הירייה השלישית עשתה את זה. המשאית סטתה
לשולי הכביש והתהפכה. המכל הלבן הגדול שעליו סימון
"נוזלים מסוכנים" נבקע בהתהפכות, ונוזל החל להישפך על
הכביש.

עצרתי בשוליים וכיביתי את המנוע, עדיין אוחזת את
האקדח.

אקדח?

הסתכלתי בכף ידי. היה לי אקדח ביד. זכרתי במפורש איך
שלפתי אותו מתא הכפפות. אבל אין לי אקדח בתא
הכפפות. יש לי אטלס מפות, ממחטות אף, ערכת עזרה
ראשונה וסטיקלייט שבטח כבר לא עובד, שאריות ממסיבת
יום העצמאות לפני כמה שנים. אני אפילו לא יודעת לירות
באקדח. או לכוון. בטירונות תמיד צחקו עלי שעדיף שאהיה
בלי תחמושת כי אני יותר מסוכנת לכוחותינו מאשר לאויב.

הרגשתי את האקדח מתחיל להתמוסס בידי. הקצוות שלו
נעשו פחות ברורים והוא התערפל.

שמעתי מוזיקה מרוחקת. הרמתי את ראשי.

המוזיקה התחזקה. הסתכלתי במעלה הכביש, לכיוון שממנו
הגעתי. עכשיו זיהיתי אותה. הרכב שהתקרב היה טנק
מצוות של חב"ד, כתום ומלא סטיקרים זוהרים. הרמקולים
שעל הגג השמיעו את המוזיקה הרגילה שלהם.

תהיתי אם אני יכולה לירות ברמקולים. האקדח שוב היה
ממשי בידי. טנק המצוות התקרב. לא נראה שהם שמים לב
למשאית ההפוכה. המוזיקה התחזקה. פסעתי אל המכונית
שלי, ועמדתי על השוליים. אולי הם לא יבחינו בי?

הרכב התקרב ועלה על השלולית שנשפכה מהמכל. הוא
המשיך לנסוע, אבל אחרי כמה מטרים ראיתי שהצמיגים
שלו נמסים. שמעתי את הבלמים חורקים, אבל הרכב האיץ.
צעקות עלו מתוך הרכב. רעש המתכת על הכביש היה
מחריש אוזניים. טנק המצוות המשיך להאיץ במדרון,
הסתחרר והתהפך כמה פעמים עד שנעצר במקום. לא
נשמעו צעקות יותר.

הייתי קהה לגמרי. האקדח נשמט מידי על הכביש. מחיאות
כפיים נשמעו מאחורי. הסתובבתי. מתוך החשכה הופיע
הגבר במעיל השחור.

”יפה מאוד, ” הוא אמר.

לא עניתי.

הוא בחן את המכוניות ההפוכות. ”אפילו אני לא עשיתי
דבר כזה גרנדיוזי בפעם הראשונה שלי. את מוכשרת.” הוא
הושיט לי את ידו. ”אחיקם, נעים מאוד.”

”דליה, ” אמרתי.

ידו נותרה מושטת, ובשלא אחזתי בה הוא שמט אותה.
”שלום, ” הוא אמר.

”שלום, ” עניתי.

”האורות שלך דולקים, ” הוא אמר.

הבטתי במכונית. האורות שלה דלקו.

"חבל, לא תוכלי להתניע," הוא אמר, נקש באצבעותיו
והאורות כבו.

הרמתי את האקדח וכיוונתי אליו. "מי אתה?" צעקתי.

"אחיקם, כבר אמרתי לך." הוא חייך. "וזה לא יעבוד עלי." הוא
נקש שוב באצבעותיו. האקדח נעלם. "אחיקם נתן,
ואחיקם לקח." הוא גיחך.

הוא פסע לפני. אני לאחור. הוא פסע שוב, ואני נתקלתי
במכסה המנוע הלוהט של המכונית שלי. נשענתי עליו
למרות הכאב, הדבר היציב היחיד בסביבה. דמותו של
אחיקם הודגשה על ידי האורות הדולקים עדיין של טנק
המצוות מאחוריו. הוא עצר.

"יש לי הצעת עבודה עבורך."

התחלתי לצחוק.

אחיקם נראה נבוך. "מה? זה לא מצחיק. עבודה, אמתית.
עם סיפוק וכל החרא הזה."

הצחוק שלי התגבר עוד. הבטן שלי התחילה לכאוב מרוב
צחוק. לא הצלחתי לענות לו.

”נו, באמת.” הוא פסע לפנים. צעד אחד, ידו מושטת.

”אני...” אמרתי, משתנקת בין צחקוק לצחקוק, ”כבר יש לי עבודה.”

”כן, אבל היא מחורבנת,” הוא אמר ונופף בידו. ”שנינו יודעים שאף אחד לא ישים לב אם לא תגיעי מחר.”

ניסיתי לנשום. הצחוק המשיך להגיע בגלים בלתי צפויים. קרסתי על האדמה הקרה. היום הזה הפך מאכזרי לחסר היגיון.

אחיקם כרע לידי. ”תשמעי, דליה, אני רציני. זו אחלה עבודה בעולם. באמת. אני עושה אותה כבר שנים, ועדיין נהנה מכל רגע.”

הרמתי את ראשי. ”אתה דפוק,” אמרתי.

הוא בהה בי לרגע והתיישב לידי. ”תראי, דליה...”

”אל תגיד לי 'תראי, דליה',” הרמתי את קולי. הצחוק נעלם לגמרי. ”נמאס לי מההתנשאות הגברית הזו. קיללו אותי היום יותר פעמים ממה שקיללו אותי בכל החיים שלי,

והכול רק כי אני אישה. אז תדחוף את ההסגרה הזו שלך לתחת!"

"הסגרה?" הוא הרים את גבותיו.

"לא משנה", אמרתי. הבטן כאבה לי, והייתי מותשת.

הוא טפח על כתפי, אמר "תר- ושינה את דעתו כשהסתכלתי עליו. "אני רוצה להציע לך משהו, ואת יכולה לדחות אותו." הוא לא נתן לי להשיב והמשיך, "אני יכול לעזור לך לסדר את כל הבלגן הזה, אם תרצי."

"הכול?" שאלתי.

הוא הנהן. "כולל האיש עם המקל בעין מהבוקר."

ברקע עוד נשמעה המוזיקה של חב"ד, מעוותת ולא ברורה.

נשמתי. "דבר."

אחיקם יישר את רגליו. הוא נראה לי מבוגר ממני, והיו לו מפרצים בשער. "את מאמינה באלוהים?"

מצמצתי. "אני ממש לא מבינה איך זה קשור."

”תסמכי עלי, טוב? את מאמינה באלוהים?”

משכתי בכתפיי. ”תראה, אני לא יודעת. אולי יש אלוהים.
אני לא באמת שומרת מצוות.”

”צמה ביום כיפור?”

הסתכלתי בו. הוא הסתכל בי בתשומת לב.

משכתי בכתפיי שוב. ”לא מאז שהייתי ילדה. בית חילוני.”

הוא נשף, וחיך. ”יופי, אז יהיה לי קל יותר.” הוא הסתכל
אל החשכה שמולנו ואמר, ”אלוהים לא קיים.” הוא הסתכל
בי, כאילו ציפה לתגובה. שוב משכתי בכתפיי. קיומו או
אי-קיומו של האל מעולם לא הטרידו אותי.

”אבל, ” הוא אמר לאט, ”יש כוחות חזקים מבני האדם.”

”מוות ומסים?” שאלתי.

”מה? לא.” הוא נע בראשו. ”אלים, דליה, אני מתכוון
לאלים. יש אלים.”

”אין אלוהים, אבל יש אלים, ” חזרתי אחריו.

”בדיוק, ” הוא אמר וחיך. ”פשוט באיזשהו שלב מישהו החליט שיהיה קל יותר להתמודד עם מונותאיזם מאשר עם...”

נעמדתי.

”הי! לאן את הולכת! עוד לא גמרתי!”

ניקיתי את אחורי המכנסיים שלי מהאבק שנדבק אליהם. ”גמרת. תאמין לי שגמרת.” הקפתי את המכונית.

אחיקם אחז בזרועי. הוא נע ממש מהר. ”תקשיבי, לא סיימתי. את תקשיבי עד שאסיים, ואז תוכלי ללכת.” הוא לא החזיק אותי חזק. הבטתי בו בלי לדבר. הוא שחרר אותי. ”בבקשה תקשיבי לי. אני עובד על הנאום הזה כבר הרבה זמן.”

הוא הניף את ידו אל המשאית וטנק המצוות ההפוכים. ”אני אנקה את הבלגן הזה עבורך, אבל את חייבת להקשיב לי עד הסוף.”

חתיכת פסיכי עם שגעון גדלות. "תוכיח לי שאתה יכול לנקות את הבלגן ואז אקשיב לך."

אחיקם הנהן. הוא הביא את כף ידו ליד אוזנו, זוקר את האגודל ואת הזרת כאילו הייתה שפופרת טלפון, כמו שעשינו כילדים, ודיבר אל הזרת, "אלי, אתה יכול לנקות מכאן את החב"דניקים, בבקשה? לא נו, בחייאת, זה ממש יעזור לי. כן, אני אהיה חייב לך טנק מצוות, אני זוכר. תודה, אחי." הוא הוריד את היד.

"זה ייקח כמה רגעים, בדיוק הערתי אותו," הוא אמר לי, נימה של הצטדקות בקולו.

"חשבתי שאתה הולך לתקן את כל זה." שמת לי לב שידיי מאוגרפות. ניסיתי לתכנן איך לפתוח את דלת המכונית בלי שהוא ישים לב, אבל הוא עמד קרוב מדי אלי.

"אני?" אחיקם גיחך. "לא, אני לא נוגע בחב"דניקים. הם של אלי ענבים."

"ענבים?"

"נו," הוא אמר, "אליהו ענבים. תמיד צוחקים על השם שלו בפסח. את לא מכירה?"

אליהו הנביא. הוא דיבר על אליהו הנביא. נדתי בראשי.
האיש היה מטורף. אני תקועה באמצע שום מקום עם מי –
יודע-כמה גופות על המצפון שלי, המשטרה בטח בעקבותי,
כוחות החילוץ עוד רגע יגיעו ויגלו שיש כדור אקדח, שאני
בכלל לא...

באמצע סבך המחשבות שלי טנק המצוות נעלם. המוזיקה
שכל הזמן התנגנה ברקע נעלמה. העולם השתתק. נשארנו
אחיקם המטורף, אני, ששפיותי הייתה מוטלת בספק,
ומשאית אחת הפוכה.

”מה לעזאזל...” אמרתי.

”אני יודע, לא ממש מרשים,” אמר אחיקם. ”אני הייתי
עושה את זה עם עוד איזה עננת עשן או משהו. אבל ככה
אלי. הוא שומר את הפירוטכניקה שלו רק למי שנחשב
בעיניו כופר.” הוא הסתובב אלי. ”אז, איפה היינו? אה, כן,
האלים. יש אלים בעולם.”

גלשתי לקרקע, והוא המשיך לדבר. ההסברים שלו לא היו
הגיוניים בכלל. יש אלים. הם שולטים בכל חלק מהחיים
שלנו. הם מחליפים את הגדרות התפקיד שלהם על פי
הצרכים המשתנים של האנושות. מה שיותר גרוע – כל עם

תורם אלים משלו לפנתאון, והם לא כל כך מסתדרים
ביניהם. נשענתי על דלת המכונית. אחיקם כרע לידי.

”נגיד, בששת הימים היינו צריכים לעשות הורדות ידיים
במשך המון זמן עם הסורים. הם החזיקו מעמד בצורה
מטורפת.”

”הורדות ידיים?” שאלתי, וקולי נשבר באמצע.

”נו, כן, אחרת איך היינו מנצחים?”

רציתי להזכיר את הטנקים, הצבא, ההפתעה של חיל
האוויר, כל הדברים שלימדו אותי בשיעורי היסטוריה
בתיכון. רציתי לשאול אותו על השואה. על רואנדה. הוא
המשיך לדבר, בלי לאפשר לי לעצור ולשאול אותו.

”ויש, כמובן, שיתופי פעולה בין-לאומיים.”

”מה?” התעוררתי.

”נו, למשל בנושא של ההתחממות הגלובלית.” הוא פקק את
פרקי אצבעותיו. ”יש את ריצ'רד, האמריקאי שכל הזמן
מדבר על תעשיית המכוניות שלהם, ויש את סוון, משבדיה,
שנורא מודאג מהקרחונים.”

”ריצ’רד? סוון?” הם לא נשמעו לי כמו אלים.

אחיקם הסתכל אלי. ”ריצ’רד הוא אל המכוניות, בלעדיו שום דבר לא היה זז. הוא היה שכיר של הנרי פורד, אבל הוא נהרג בתאונת עבודה אחרי חודש. הוא המציא את הייצור ההמוני כדי להתנקם בפורד. זה סיפור די מצחיק, האמת.”

הרמתי את ידי. ”רגע. הנרי פורד המציא את הייצור ההמוני.”

”מה פתאום?” אמר אחיקם. ”הוא היה מאוד שאפתני, אבל לא היה מסוגל להמציא שום דבר גם אם ההשראה הייתה באה לנשון אותו בתחת. ריצ’רד המציא את פס הייצור, ואחרי שהעלינו אותו הוא הבין שזה יכול להרוס לפורד את החיים, אז הוא תיעל אליו את ההשראה, וזהו.”

”תיעל?”

אחיקם נשף. ”נו, לקח את הרעיון מעצמו, והשתיל אותו אצל פורד.”

”אבל החיים של פורד לא נהרסו. הוא היה עשיר, ” אמרתי,
מבולבלת.

”הוא היה גזען, פנאט, שבגד באשתו ומעולם לא הכיר בבן
שנולד לו. כולם שנאו אותו. אחת מהנקמות החביבות ביותר
אצלנו.”

”אצלנו?”

אחיקם הנהן. ”האלים, נו. בקיצור, אם לחזור לנושא, אני
רוצה שתצטרפי אלינו.”

הרגשתי את הצחוק מבעבע בי שוב ונשכתי את שפתי כדי
שהוא לא יתפרץ.

”זה לא כזה מצחיק, ” אמר אחיקם והחיוך נעלם מפניו.

”ואיפה אתם גרים? באולימפוס?” עכשיו כבר לא הייתי
יכולה כמעט להתאפק.

”מה פתאום?” הוא אמר, ”איפה שבא לנו. אני, למשל, גר
במגדלי אקירוב. אהוד ברק היה שכן שלי.”

הצחוק בקע. הוא, האיש עם המעיל השחור, שכן של אהוד ברק, ממציא לי סיפורים על אלים והורדות ידיים.

”את היסטורית, אחיקם אמר.

”אני לא היסטורית, בקושי הצלחתי לדבר בין גלי הצחוק. אתה פסיכי על כל הראש. אתה... אתה...” נופפתי בידי לכיוון המשאית ההפוכה. ”אתה הרגת אנשים, אתה... עושה ככה, נקשתי באצבעותי, ”ואנשים נעלמים, וברקים מכים באדמה ו... ו...”

”לא אני עשיתי את זה, הוא אמר.

הצחוק גווע.

”זו את. הוא הסתכל בי. ”אני רק תיעלתי אלייך קצת יותר אנרגיה מהרגיל, שתוכלי לעשות את זה.”

בהיתי בו.

הוא השתעל. ”נו, את יודעת. הוא בתחנת הדלק, למשל.”

”הוא היה נחמד!” קטעתי אותו.

אחיקם משך בכתפיו. "הוא רצה לאנוס אותך."

"אתה לא יכול לדעת את זה."

אחיקם נד בראשו והסתכל בי. "לא, אבל את חשבת ככה.
בגלל זה הבערת אותו."

נעמדתי והתרחקתי ממנו. אחרי כמה צעדים הסתובבתי
אליו וצעקתי, "אני לא הבערתי אף אחד! זו הייתה סופת
ברקים!"

"כן, ברור," אחיקם נעמד גם הוא. "סופת ברקים ממוקדת
מעל תחנת דלק אחת. מאוד טבעי."

"אני לא קשורה לזה!" צעקתי. "זה אתה וה... אלים האלה
שלך." נופפתי אליו.

הוא חיך. "אז את מודה שיש אלים!"

"אני מודה שאתה מטורף רצחני ואתה מנסה לגרור אותי
אתך, אבל זה לא יעבוד לך." סגרתי את הפער ביננו.
האקדח הופיע בידי, כיוונתי אותו לחזה שלו. "עוף לי
מהעיניים!"

”זה לא יעבוד לך,“ הוא אמר.

לחצתי על ההדק. לא נשמע קול.

”אמרתי לך,“ אמר אחיקם והסיט את האקדח שהחל להתאייד שוב. ”את לא יכולה להפעיל כוח על אלים אחרים. זה מה שלמדנו מהיוונים. אין מלחמות ירושה, אין ילדים, אין תוקפנות אחד נגד השני.“

”חוץ מהורדות ידיים,“ אמרתי בקול חלש.

”חוץ מהורדות ידיים,“ הוא חזר אחרי. שאריות האקדח התפוגגו. עמדתי מול אחיקם, מרוקנת מתחושה. הוא אחז בכתפיי. ”אני רוצה שתהיי אֶתנו. את תהיי מעולה בתור אלת הזעם בדרכים.“

”אלת הזעם בדרכים?“

”מישהו,“ הוא אמר ונופף ביד אחת אל הכביש שמאחורינו. ”צריך לקחת את כל זה ולהפוך אותו למשהו יצירתי. את יכולה לקחת את הזעם של כל האנשים שעומדים בפקק ולהפוך אותו למשהו טוב. לגרום למישהו להלחין סימפוניה. לגרום לילדה להמציא מתישהו בבגרותה את ההיתוך הקר.“

”לריצ’רד זה לא עבד כל כך טוב.”

אחיקם נאנח. ”אני יודע. הוא היה מונע מנקמה, אבל אחר כך הוא עשה המון דברים חשובים. בתור אל תעשיית התחבורה, למשל, הוא היה ממונה על המהנדסים שפיתחו את אפולו. נחיתה על הירח זה דבר שאפשר להתגאות בו, נכון?”

הנהנתי.

”וסוון, הוא המשיך, ”היה בכלל אמור להיות אחראי על ציור והשראה, אבל במקום זה הוא התחיל להתעניין בטבע ועכשיו הוא אחראי על מחזור המים ועל נדידת היבשות. את רואה, המון גמישות יש בעבודה שלנו.”

הנהנתי שוב.

ידיו ירדו מכתפיי לזרועותי. ”ידעתי שתביני.”

בלעתי.

”תשמעי, הוא אמר, ”בואי ננסה רק לחודש. טוב? תנסי חודש אחד לעבוד בתור אלת הזעם בדרכים ותראי מה קורה. אם ימצא חן בעינייך נמשיך.”

”ואם לא?” שאלתי.

”אז תחזרי לעשות מה שאת רוצה, ואני אארגן לך פנסיה
יפה בתמורה.”

”מאל הפנסיות?” שאלתי בחיוך קטן.

הוא חייך חזרה. ”קרוב, מאל השוחד.” כמובן. זה הגיוני.
אנחנו חיים בישראל, בסופו של דבר. אחיקם הוריד את
ידיו. שמטתי את ידי.

”אבל...” היססתי, ”למה אני?”

אחיקם ענה, ”כי יש לך דמיון מפותח. הסיפורים שרצים לך
בראש בכל פעם שמישהו עוקף אותך...” הוא נד בראשו.
”אפילו אני לא הצלחתי לחשוב על זה.” הוא טפח על כתפי.
”זה מה שאנחנו מחפשים. אנשים עם יוזמה ורעיונות
חדשים. דם צעיר!”

הם רצו אותי כי שנאתי את כל מי שהיה אִתי על הכביש.
הגיוני, בצורה מעוותת ופסיכוטית.

”מה עושים עם זה?” הצבעתי על המשאית והכתם החומצי על הקרקע.

”אני אסדר את זה,” הוא אמר והצמיד שוב את ידו לאוזנו בחיקוי של שפופרת טלפון. לא טרחתי לשאול אל מי הוא מתקשר. אל מי. הא. בדיחת קרש. חייכתי לעצמי. כשהמשאית נעלמה, אחיקם חזר אלי, ויצאנו לפגוש את שאר האלים.

”איזה אל אתה? אל הניקיון והסדר?”

”מה פתאום,” הוא אמר כשלקח את ידי והוביל אותי למדרגות נעות שהתגשמו באמצע הכביש, ”אני אל סוכני המכירות.”

ההתעלות שלי לא הייתה מרשימה בכלל. לא היו ברקים או רעמים, לא היו אלים בטוגה או עם עלי דפנה על הראש. רק שני גברים, אישה וילדה, ובאמצע אחיקם, שהסביר מדוע אני כה ראויה להתעלות. זה נשמע יותר כמו ציות לכללי הטקס ופחות ניסיון שכנוע אמתי. לאחר מכן החלו הראיונות האישיים.

פליקס היה אל חיות הבית והטבעונות, ולבש בגדי כותנה ונעליים מקש. הוא שאל אותי לגבי הגישה שלי לחתולים והאם אני יודעת שמערכת העיכול שלנו לא מותאמת לאכילת בשר ואפשר לחיות מצוין בלעדיו. סיפרתי לו שהייתי צמחונית בצבא, וזה הספיק כנראה.

ברונהילדה הייתה אלת המוזיקה. היא בילתה את כל הריאיון בלהתלונן על המוזיקה החדשה ולהסביר כמה הנוער של היום מושחת. כאשר חקרתי אותה מעט יותר לעומק התברר שהיא מונתה לאלת המוזיקה באמצע המאה ה-14, ומבחינתה כל מה שנכתב לאחר מכן היה מונוטוני וחסר מעוף.

נור הייתה אלת הכלכלה העולמית. היא ניפחה בלוני מסטיק במשך כל השיחה שלנו. היא נולדה בפלסטינה בסוף המאה ה-19 והתעלתה בגיל עשר. היא רצתה לדעת אם אכלתי פיצה ואם לדעתי יש סיכוי שיחזירו את פסנתרי הרצפה כמו שהיא ראתה ב"ביג". היא גם ביקשה שאקרא לה אלת המחסור והמסחר, ושלא אזכיר את הנושא של רגולציה.

האל האחרון היה הרציני מכולם. הוא עמד בצד, בשקט, לבוש בגלימה שחורה וכובע לבן מחודד שהסתיר את פניו. עמדתי לפנות אליו, אבל פליקס תפס את זרועי. "את מאוד נחמדה, דליה. באמת. אז אל תיקחי ללב את הבחור הזה."

”מי הוא?” שאלתי בשקט.

ברונהילדה נגעה בכף ידי. ”אנחנו לא יודעים. הוא מתעקש להשתמש בשם קוד. אנחנו אפילו לא יודעים איפה אחיקם מצא אותו.”

נור קפצה עלי. תפסתי אותה בשתי ידיים והיא לחשה באוזני, ”השם הרשמי שלו הוא אל הפנאטים המטורפים.” היא עזבה את הצוואר שלי ונעמדה על הקרקע. עכשיו התלבושת שלו נראתה הגיונית יותר.

ברונהילדה הוסיפה, ”הוא התעלה לפני מאה שנה בערך. הוא החליף את אל הפנאטים הקודם שיצא לפנסיה.”

”לפני עשר שנים התחלנו לקרוא לו טוקבק, אבל אל תקראי לו ככה בפניו,” אמר פליקס. ”הוא ואני מחלקים את האינטרנט ביננו.”

אחיקם הוביל אותי אליו. ”דליה, זה אל הקיצוניות.” הוא כחכח בגרונו.

”אני יודע שאתה לא קורא לי ככה,” אמר האיש בכובע המחודד. הקול שלו נשמע לי נורמלי לגמרי.

אחיקם חייה. "ידידי, אני לא מוצא סיבה לריב. אנחנו כולנו כאן מאותה סיבה. יש לנו אלה חדשה ואנחנו רק מאשרים אותה."

"רק מאשרים אותה?" אמר הפנאט. יכולתי לשמוע את הבוז בקולו.

אחיקם חייה עוד. הייתי בטוחה שעוד רגע הלחיים שלו תתחברנה מאחורי ראשו מרוב מאמץ. "דליה תהיה ממונה על הזעם בדרכים. היא תוכל לעזור לכולנו."

האל הפנאט המשיך להביט בי. יכולתי להרגיש את עיניו עוברות על גופי. הכרתי את המבטים האלה טוב מדי. התחלתי להבין למה פליקס התכוון. לבסוף הוא אמר, "מה את חושבת על כושים?"

לעלעתי בגרוני.

"אה, אצלכם בטח קורים להם סודנו-אפריקאים או משהו," הוא אמר. "הם באים רק כדי לאנוס את הנשים שלכם, את יודעת? חכי-חכי שתראי סודני אמתי ברחוב, תראי מה הוא יעשה לך."

לא ידעתי מה לעשות. רק בהיתי בו בלי לדבר.

”אני אומר לך, ראיתי את זה באמריקה, כל השחורים, האדומים, הצהובים, חושבים שהם טובים כמונו, אבל הם לא. הם חיות, אני אומר לך.”

אחיקם הניח את ידו על זרועי. ”אני חושב שמספיק. מה אתה חושב, אתה מאשר אותה?”

”היא לבנה, אז בסדר, ” אמר הגזען.

”תודה, ” אמר אחיקם והרחיק אותי ממנו. כאשר התרחקנו מספיק הוא לחש לי, ”הקודם היה סיני. הוא טען שכל מי שיש לו עיניים ירוקות צריך למות. תאמיני לי שזה שיפור.”

ארבעת האלים שילבו ידיים. שמתי לב שפליקס וברונהילדה הרחיקו את נור מטוקבק ככל יכולתם. גם אני הרגשתי את הצורך לעשות כמוהם. קיוויתי שאין אל של פדופילים, ושאם יש, אוכל לכלות בו את זעמי.

אחיקם נשא נאום קצר שבו הודה לכולם והביע תקווה שאשאר זמן רב בחיק משפחת האלים, ולאחר מכן פיזר את הישיבה. כל אחד מהם יצא לכיוון אחר באמצעי תחבורה משלו. לנור היה מטבע עם כנפיים. לפליקס מחצלת ארוגה

מחבלים, שהייתי משוכנעת שהם אורגניים. לברונהילדה
מרכבת אלים אימתנית. טוקבק נעלם בענן עשן צבעוני
מתפצפץ.

”אפשר להגיד עליו הרבה דברים, אבל הוא מבין כמה
פירוטכניקה חשובה,” אמר אחיקם.

ניגבתי את מצחי. ”מה עכשיו?”

אחיקם משך בכתפיו. ”עכשיו את הולכת הביתה וקוראת את
המדריך לאל המתחיל. אחרי שתסיימי תרימי אלי טלפון.”

”ככה?” שאלתי והרמתי את כף ידי לאוזני.

אחיקם צחק. ”מה פתאום? את עוד לא מוסמכת. פשוט
תחייגי בסלולרי שלך. הכנסתי אליו את המספר שלי.” הוא
נקש באצבעותיו ושנינו הופענו ליד המכונית העזובה שלי.
הכביש היה ריק. יכולתי לשמוע שירת ציפורים במרחק.
השמש התחילה לזרוח.

”לילה טוב,” הוא אמר. ”אל תשכחי להתקשר אלי אם יש
לך שאלות.” ונעלם.

נכנסתי למכונית. התנעתי את המנוע. זכרתי אפילו להדליק את האורות. מה עכשיו? אני יכולה להמשיך לנסוע, אבל עד מתי? הייתי עייפה ומיוזעת, והייתי צריכה להחליף את הבגדים שלבשתי מאתמול בבוקר. רציתי את המקלחת שלי, ואת המיטה שלי, ואת הנס-קפה-עם-חצי-כפית-סוכר שלי. תהיתי האם יש אל לנס קפה.

אותתי וחזרתי לכביש, בכיוון ההפוך ממנו באתי. עקבתי אחרי השלטים לתל-אביב, וכאשר זיהיתי את כביש 2 כבר הצלחתי להבין איך להגיע הביתה. שעתיים אחרי שאחיקם עזב אותי באמצע השומרון עליתי במדרגות לדירה שלי, פתחתי את הדלת, עשיתי מקלחת חמה, לבשתי את הטרנינג הישן האפור והתמוטטתי במיטה.

אחרי חצי שעה השעון המעורר התחיל לציץ. לעזאזל. יש הבוקר פגישה שאני אמורה להיות בה. בקושי הצלחתי להתעורר.

”הי! אחיקם!” צעקתי לחלל האוויר. ”יש אולי אל לפגישות מבוטלות?”

לא הייתה תשובה. זה היה מגוחך לגמרי. ברור שאין אל כזה. אין גם אחיקם. זה הכול הדמיון המופרע שלי. אנשים

רוכבים במרכבות אלים אימתניות, וטוקבקים מאיימים
בגלימות שחורות.

יצאתי מהמיטה בקושי. אם לא הייתי מבזבזת את אתמול
בנהיגה לאורך ולרוחב מדינת ישראל הייתי מצליחה לישון
קצת. הדלקתי את הרדיו. לא היו דיווחים על תאונות דרכים
מזעזעות, על גברים שנדקרו בצ'ופסטיק או על תחנות דלק
שעלו בלהבות בגלל סופת ברקים.

גם באינטרנט לא מצאתי שום דיווח חריג באף אחד מאתרי
החדשות. אפילו לא באתר האופנה שמדי פעם מציג חדשות
תחת הכותרת "היום בארץ" לא מצאתי שום דיווח.

דמיינתי הכול. אולי בכלל חזרתי הביתה אתמול וכל מה
שקרה היה רק חלום?

נשמעה דפיקה בדלת, וגררתי את עצמי אליה. אני עוד
צריכה לצחצח שיניים ולהכין קפה. הרבה קפה. בדרך
הדלקתי את הקומקום. עמדתי מעליו, כשאני מנסה להיזכר
מה עמדתי לעשות. שוב דפקו בדלת. אה, נכון.

פתחתי את הדלת, מקפידה להשאיר את הבריח העליון
סגור. בחוץ עמד בחור גלוח ראש בסרבל אדום בוהק עם
לוגו צהוב שלא הכרתי, מחזיק חבילה גדולה.

”כן?” בקושי זיהיתי את הקול שלי, סדוק מעייפות.

הבחור הושיט לי לוח אלקטרוני ועט פלסטיק. ”תחתמי כאן.”

”על מה?” מצמצתי בקושי.

”תשמעי, גברת אורלב, אין לי את כל היום. תחתמי וזהו.”

קמצתי את אגרופי. ”אני לא הולכת לחתום על משהו שאני לא יודעת מה הוא!”

”מה, אחיקם לא אמר לך?” אמר הבחור בסרבול, ולבי החל לפעום בחוזקה. הוא התעלם ממני והוסיף, ”יא אללה עם האחיקם הזה, בחיי. כל היום הוא עושה לי 'אחי בוא, אחי לך', ובסוף הוא אפילו לא אומר לאנשים שלו שאני מגיע.” הוא נופף מולי בעט הפלסטיק. ”וזו לא הפעם הראשונה שזה קורה!”

הוא נאנח. ”בקיצור, יש לי כאן מדריך בשבילך. הוא שכח לתת לך אותו אתמול, אז ברור שהבוקר הוא יקפיץ דואר שליחים בשביל זה.”

המדריך. לאלים. אחיקם הזכיר משהו כזה. אני אמורה לקרוא אותו.

הבחור הסתכל אלי. "נו, את מוכנה לפתוח לי את הדלת, זה כבד!"

סגרתי את הדלת, פתחתי את הבריח העליון ופתחתי את הדלת שוב. הבחור נכנס פנימה. הבחנתי שמתחת לסרבל הוא לא לבש דבר, והסבתי את פני.

הוא התעלם ממני והניח במרכז החדר את החבילה הסגורה.

"עכשיו תחתמי כאן, וכאן, " הוא הורה לי.

חתמתי. "אתה... אל החבילות?" ניסיתי את מזלי.

הוא גנח. "כולם מקבלים תארים היום, הא? מה פתאום. אני הרמס, וזהו. איריס עסוקה, היא בדרך כלל מתעסקת עם הבנות. אני מעדיף בנים." הוא הרים את ראשו, קרץ לי ויצא.

נעלתי את הדלת אחריו. החבילה ניצבה במרכז החדר. יש לי עבודה חדשה, ואני נכשלת בה כבר ביום הראשון.

”לא אכפת לי, ” אמרתי לחבילה, ”אני חוזרת לישון עכשיו.
לא ישנתי כל הלילה.”

החבילה לא ענתה לי. במקום להמשיך לדבר אֶתה גררתי את עצמי למטבח, הכנתי לעצמי נס קפה כמו שאני אוהבת, בספל שאני אוהבת, פתחתי את החבילה, הוצאתי את המדריך לאלים תוך שאני מתעלמת מהקופסה הגדולה הנוספת שהייתה בה, והתחלתי לקרוא.

הפרק הראשון היה פרק מבוא רגיל. היכרות עם ההיררכיה האלוהית, השפעות, תחומי עניין משותפים, וכמובן ”כולנו כאן משפחה” החיוני.

הפרק השני הכיל את ההיסטוריה של האלים, מיוון, שומר ובבל ועד לימינו. זה היה פרק עמוס בשמות בלתי קריאים, מאבקי משפחה לא ברורים והחלפות של שמות האלים תוך כדי תיאור ההיסטוריה שלהם.

הפרק השלישי התמקד בשאלה ”איך אני יכול/ה לתרום?”, והכיל שימוש נרחב מדי בלוכסנים בניסיון שיתאים לזכר ולנקבה בעברית.

משם הפרקים הפכו ליותר מקצועיים, כולל הנחיות להתכווננות עם הכוח האלוהי ושימוש מתון בו. חצי פרק

התייחס לנושא של גיוס אלים חדשים. רפרפתי עליו.
מצאתי פרק שנקרא "הזעם ואת/ה", והתמקדתי בו. הוא לא
היה מפורט מספיק לטעמי, אבל כן הזכיר את הנושא
שאחיקם דיבר עליו, איך להשתמש בזעם שאנחנו מלבים
כדי לעודד יצירתיות. זה היה חשוב. נראה שבלי כעס וסבל
אין למין האנושי שום דרך ליצור או להתקדם, זה לפחות
מה שהספר אמר. זה גם נשמע נכון. ואן גוך יצר מתוך סבל.
טסלה מת בעוני מחפיר. רחל נפטרה ממחלה קשה אחרי
שנים של כאב. קורט קוביין התאבד בגיל צעיר.

הספר כנראה צדק, אנחנו צריכים לסבול כדי ליצור, ואם
ממילא אנשים נוהגים בצורה חסרת אחריות, למה לא
להעניש אותם כבר? לפחות יצא משהו טוב מהכאב שלהם.
הכנתי לעצמי סנדביץ', ספל קפה חדש, וחזרתי לקרוא.

סיימתי את הקריאה של המדריך בשבע בערב. לא קראתי
הכול, כמובן. על חלק מהפרקים רפרפתי וסימנתי לעצמי
מקומות לחזור אליהם מאוחר יותר. אבל חלקם היו מועילים
באופן מפתיע, בייחוד יחסית לניסוח הגנרי ולתרגום הגרוע.

סגרתי את הספר. הסלולרי שלי צלצל. הצג הראה 'אחיקם
הגבר'. נאנחתי ועניתי.

"מה העניינים? את בסדר?" הקול שלו נשמע מתכתי.

”כן, בטח,“ אמרתי. ”בדיוק סיימתי לקרוא את המדריך.“

”כן, אני יודע,“ הוא אמר. ברור שהוא ידע. הוא היה אל.
”נו, מה את חושבת?“

משכתי בכתפיי, נזכרתי שהוא לא רואה אותי, וקמתי
מהכיסא כדי לערום כלים בכיור. ”בסדר. אתם צריכים עורך
תרגום טוב יותר.“

”תאמיני לי, עבדנו עם העורך הכי טוב שיש.“

”באמת?“ אמרתי והתזתי סבון כלים על הכוסות. ”כי זה
נראה כמו ספר בהוצאה עצמית שתורגם מאנגלית.“

הייתה שתיקה מעבר לקו ולאחר רגע אחיקם אמר,
”מפרסית. לא משנה. הכי חשוב – את בסדר? את יכולה
להתחיל?“

”להתחיל?“ כמעט שמטתי את בקבוק הסבון. ”אני... רק
קראתי את הספר עכשיו. אני עוד לא...“

”כי, תשמעי,“ הוא אמר, ”אנחנו צריכים למלא את המשרה
שלך כבר די הרבה זמן.“ הוא שתק לרגע והוסיף, ”חבל

שתאבדי את המשרה שלך לפני שהתחלת בכלל לעשות
משהו.

”אני מבינה, ” אמרתי, אפילו שלא הבנתי.

”מצוין, אז אני אשלח את טוקבוק לעשות לך סיבוב בעיר.”

”מה? לא!” הפעם הבקבוק באמת נשמט מידי ויצר שלולית
סבון בכיור.

”אל תדאגי, הוא בסדר. אני אגיד לו לאסוף אותך עוד שעה.
ואם יש בעיה, תתקשרי אלי!” הוא אמר וניתק.

חרא. חרא. חרא. חרא. המשכתי לקלל בזמן ששטפתי את
הכלים. אחר כך הלכתי לחפש בגדים. מה לובשים לפגישה
עם בחור שכל הווייתו היא לשנוא את העולם שסביבו? למה
הוא לא היה יכול לשלוח את פליקס? או ברונהילדה? היא
מלאת זעם, היא שונאת את הצעירים של ימינו, אבל היא
לפחות לא גזענית מטונפת. למה לא היא?

השלכתי בגדים על המיטה ולא הצלחתי לבחור משהו. גם
שעה מאוחר יותר לא הצלחתי להתפשר על לבוש שלא יהיה
מזעזע מדי. לבשתי עדיין את מכנסי הטרנינג שלי וחזייה

עתיקה כאשר אל הפנאטים המטורפים התגשם בחדר השינה שלי.

”בואי, ” הוא אמר.

”אני לא לבושה, ” ענית.

הרגשתי שוב את המבט שלו בוחן אותי. הייתי בחזייה, הוא לא היה צריך לדמיין הרבה.

”לדעתי את לבושה מספיק, ” הוא אמר. כדי לעצבן הרמתי מהמיטה חולצה ארוכת שרוולים ונטולת סקס אפיל ולבשתי אותה. ככה, בטרנינג מהוה וחולצה מכוערת, יצאתי למרדף המכוניות הראשון שלי.

כעבור שעתיים שמחתי על בחירת המלתחה שלי. הניסיון לגרום למשאיות להתהפך, לאופנוענים להתרסק על מעגלי תנועה ולמכוניות קטנות להיתקע באמצע הצומת ולחסום את התנועה גרם לי להזיע כמו חמור. או אתון.

”זה לא מניין הגופות, ” הסביר לי הגזען בכובע הלבן המחודד. ”זה כמה זעם את יכולה להוציא מהם. ” הוא תיקן את מנח הכובע שלו והוסיף, ”גם גופות זה חשוב, אבל זעם יותר.”

ישבנו בבית קפה בדרום תל-אביב. הבעלים התכוון לסגור, אבל כשראה את המלווה שלי הוא השאיר את המקום פתוח במיוחד עבורו. מדי פעם הוא עבר לידנו וטפח על שכמו. "תודה שטיפלת ב... עסק ההוא," אמר, והמלווה שלי רק הנהן ושלח אותו להביא עוד סטייק. 'אוכל של גברים אמתיים' כמו שהוא קרא לזה.

ציפיתי שהוא יוריד את המסכה כשיגיע האוכל, אבל הוא פשוט דחף את חתיכות הסטייק מתחת למסכה ולעס.

"אנחנו צריכים לעזור לאנושות להיות טובה יותר," הוא אמר. "ואנחנו צריכים לעשות את זה על ידי בְּרֵת האנשים המתאימים להעביר את הגנים שלהם הלאה."

הוא לעס, בלע והוסיף, "את הרי לא היית רוצה שהבת שלך תתחתן עם ערבי, נכון? הם נחותים, את מבינה. ככה גם הכושונים אצלנו. היה צריך להעמיד אותם במקום."

נחנקתי מהצ'יפס שלי. אימפוטנט פאתטי ומלא שנאה שכמותו.

הוא התעלם והמשיך, "מה שאני אומר זה שהם צריכים להבין את המקום שלהם, ואם אנחנו לא נעזור להם, אז הם

לא יבינו את זה. הם הרי מתרבים בלי שום בקרה, ובסוף יהיו יותר מהם מאשר מאתנו. את באמת רוצה לחיות בעולם שבו יש יותר צהובים ואדומים מלבנים?"

"אנחנו כבר חיים בעולם כזה, לא התאפקתי. "שליש מהאנושות הם סינים ושליש הם הודים. "נעצתי את המזלג שלי בצ'יפס. "ואתה יכול להמשיך לדבר על העליונות שלך, אבל אתה בסך הכול..." השתתקתי.

הוא רכן לפנים. "בסך הכול מה?" יכולתי לדמיין את הפרצוף המתועב שלו מתחת למסכה.

שתקתי. הוא היה אל מלא, ומנוסה בהרבה ממני. הוא יכול להעלים אותי במצמוץ אחד, ואף אחד לא ישים לב.

"אני אגיד לך משהו, גברת אידאליים, "הוא נופף במזלג שלו, שחתיכת סטייק מדמם הייתה נעוצה עליו, "השכן של ההורים שלי היה האדם הטוב ביותר בעולם. הוא היה גבר עם אידאליים אמתיים. הוא ידע מה טוב לאמריקה, ומה טוב לעולם. היה לו חזון. לא כמו הפוליטיקאים האלה שלך היום, חבורת רכיכות שלא מסוגלות להשתין ישר אם לא מחזיקים להם את הזין."

הסכמתי, לצערי, עם כל מה שהוא אמר על הפוליטיקאים שלנו. "מי זה היה?" שאלתי בשקט.

"מה?" הוא שאל בפה עמוס בשר.

"מי היה השכן שלך?"

הוא בלע את חתיכת הסטייק. "אני לא יודע אם שמעת עליו. הייראם ווסלי אוואנס. הוא היה אדם דגול."

לא שמעתי עליו, כמובן. הידע שלי לגבי הארגון שלו כלל אנשים במסכות וכובעים מחודדים, צלבים בוערים ורדיפת שחורים.

"הוא אמר לי בוקר אחד, 'ג'דדיה, אני רוצה שתצטרף אלינו. יש לי חזון של אמריקה לבנה, נקייה ועשירה'. איך הייתי יכול לסרב?"

"ג'דדיה?" שאלתי.

הוא הנהן. "ג'דדיה מק'וי. הם התחילו לקרוא לי טוקבק רק לפני כמה שנים. לפני זה הם קראו לי 'מכתבים למערכת'. אפילו שכתובה מהווה חלק מזערי מהאנרגיה שלי. הרוב נשאב מאנשים שפועלים למען טוהר הגזע!" הוא נשמע

נלהב. רציתי להקיא. "את יודעת, את לא כזו גרועה כמו שחשבתי. את מבינה עניין. אולי נצא איזה יום לסיבוב נוסף?"

זה לא נשמע כמו רעיון גרוע מדי. הוא ידע המון על זעם, ואיך לתעל את האנרגיה שאני מפיקה למעשים חשובים יותר.

"איך התעלית?"

הוא הרים מפית וניקה את פיו. כלומר, הנחתי שהוא ניקה את פיו. "עשיתי את העבודה שלי מצוין, עד שהוציאו אותי להורג. חבר מושבעים מזוין של כושים. רק כי תפסנו אנס תינוקות."

פחדתי, אבל שאלתי. "אנס תינוקות?"

הוא הנהן. "איזה כושי אחד שתפס בחורה יפהפייה, דרומית, ליידי אמיתית. היא אמרה שהוא אנס אותה, אז לא הייתה לנו ברירה אלא לתפוס אותו, לתלות אותו, להצית אותו, וכשהוא עדיין חי לחתוך אותו לחתיכות ולהאכיל את הכלבים."

הרגשתי צורך לרוץ ולהתקלח מיד.

הוא הוריד את המפית, קיפל אותה, והניח אותה ליד הצלחת שלו. "אז הכושונים והלבנים חסרי הביצים שהיו בחבר המושבעים הרשיעו אותי. תלייה. הייראם בעצמו הגיע כדי לחזק אותי בתא המעצר."

הוא נשמע גאה בתוצאה של מעשיו. אחרי שהוא נעלם בענן עשן רצתי לשירותים והקאתי את ארוחת הערב.

למחרת כבר יצאתי לטיסה לבד. הרכבתי אופנוע מכונף מהחלקים שהיו בחבילה שקיבלתי ביחד עם המדריך לאלים, וקצת עזרה מאיקאה. האופנוע נראה לא יציב, אבל הנחתי שאצליח להחזיק אותו באוויר בעזרת חלק מתרגילי הריכוז שג'דדיה הראה לי ביום הקודם. לא האמנתי שאני חושבת עליו בשמו הפרטי.

יצאתי לסיבוב. הפעולה הראשונה שלי הייתה פקק בצומת גהה. דחפתי מערבל בטון על רמזור. הוא נתקע בצומת, ושתי מכוניות התנגשו בו וגרמו לפקק. והפעם וידאתי שהנהגים יצאו בלי שריטה. הרי ג'דדיה אמר שמה שחשוב הוא הזעם, לא מספר הגופות. המערבל חסם את הנתיבים לדרום. הוספתי בצד המנוגד שני אנשים שרצו לעזור,

ויצרתי פקק גם בצד ההוא. מהסוג שמדווחים עליו בגלגל"ץ בתור "סקרנים". הייתי מאוד מרוצה. עשרות מכוניות נדחקו זו בזו, ויצרו תאונות קטנות נוספות לאורך כל המסלול. זה יהיה פקק שייקח שעות לפנות. שקלתי את האפשרות להוסיף מחסום משטרתי בדרך. הרגשתי את האנרגיה מפעפעת בי.

תהיתי לאן אני יכולה לתעל אותה. חיפשתי בין הנשמות בסביבה. בדרום תל-אביב הייתה ציירת קומיקס מתוסכלת שישבה מול לוח חלק ומוללה קווצת שער במקום לצייר. שלחתי אליה את ההשראה. היא נטלה מיד את העיפרון והתחילה להעביר קווים על הדף.

הייתי מאוד גאה בעצמי בשלב הזה. התנעתי את האופנוע ויצאתי דרומה. מחלף ראשון לציון נראה לי פנוי מדי. מצאתי סוס שברח בנגב, והעתקתי אותו למרכז הכביש. מכוניות בלמו בבת אחת. כמה מהן נתקעו זו בזו, ואחד הנהגים נחבל בבטנו. הרגשתי רע עבורו, אבל ידעתי שהוא לא מת, וזה מה שהיה חשוב. לא עוד מוות.

פקק חדש נוצר, משתלב בפקק שיצרתי בצומת גהה. מעט הנהגים שהצליחו לחמוק מהצומת הצפוני נתקעו בפקק שנוצר בצומת הדרומי יותר. הפעם תיעלתי את האנרגיה לשלושה פיזיקאים במכון וויצמן. זה היה נפלא. הרגשתי

איך פרס הנובל מתקרב אליהם רק בזכותי. אחיקם צדק,
אפשר להשתמש באנרגיה של הכביש לדברים גדולים!

ניסיתי לחשוב איפה עדיין לא יצרתי פקק. אולי בצפון?
בכניסה לחיפה? אני יכולה לחסום את מנהרות הכרמל.

”מה לעזאזל את עושה?” קולה של ברונהילדה רעם
באוזניי. לאחר רגע היא התגשמה לידי, במרכבת ענק
רתומה לשלושה סוסים מרחפים.

”אני יוצרת אנרגיה!” עניתי לה בקול מתלהב. ”תראי איזה
יופי!”

”כן, כן, היא אמרה. ”ציירת אחת ושלושה פיזיקאים
שאוּלי יצליחו לפרסם מאמר בעיתון נידח. ”הוא נופפה על
פניה במניפה מצועצעת. ”ממש אלה אמתית. ”היא סקרה
אותי, נאנחה, סגרה את המניפה ואמרה, ”את מבינה שאת
אלה, נכון?”

”כן, עניתי בקול מעט פחות מתלהב.

”את מבינה שאת יכולה לשנות את העולם, נכון?”

”כן. ”הקול שלי היה חלש עכשיו.

”אז למה את מבזבזת את הזמן שלך על זה?” היא החוותה במניפה הסגורה לפקק שהייתי כל כך גאה בו לפני רגע.

”זה התפקיד שלי, ” אמרתי בשקט.

היא נהמה משהו לא ברור שנשמע כמו גרמנית ואמרה, ”תשמעי, מותק, את נחמדה והכול, אבל עם נחמדות לא תגיעי רחוק.”

תמיד אמרו לי את זה. שאני נחמדה מדי, שאני לא אגרסיבית מספיק. לא חשבתי שגם אלים סובלים מאותה בעיה.

ברונהילדה נאנחה. ”תשמעי, מותק, בלי סבל אין תוצאות. תראי אותי. את חושבת שבילי הולידיי הייתה מגיעה לאן שהיא הגיעה בלי העבדות, הזנות וההרואין? לא!”

”את אחראית למה שקרה לה?” הקול שלי הצטרד מעט.

ברונהילדה נשפה. ”ברור. זה התפקיד שלנו, ” היא אמרה. ”בלעדיי היא הייתה סתם זמרת חסרת ייחוד שמרוויחה עשרים דולר ליום, ומגדלת שמונה פרחחים. בלי סבל אין יצירה. תזכרי את זה!” ונעלמה.

חרא.

הסתכלתי על הפקק שלי. הוא נראה עלוב וחסר מעוף. סתם מכוניות עומדות וצופרות. משכתי באפי. היום הראשון בעבודה וכבר אני נכשלת. במדריך לאלים לא נאמר כלום על זה שאני אמורה להרוג אנשים. אבל אם ברונהילדה, אלה שמכהנת בתפקידה כבר שבע מאות ומשהו שנה, אומרת שצריך לסבול אז אני אמורה לעשות מה שהיא אומרת.

למרות מה שברונהילדה אמרה, במשך שבוע לא העזתי לעשות דבר חמור יותר מפקקים ומכונית הפוכה פה ושם. אחיקם לא הופיע ואף אחד מהאלים האחרים לא הגיע לנזוף בי. אבל לבסוף הבנתי שברונהילדה צדקה. לא הצלחתי להפיק מספיק אנרגיה. אמן מתוסכל אחד ביום לא מצדיק תחזוקה של אלה שלמה.

החלטתי לנסוע צפונה. יש בכבישי הצפון המון עברייני תנועה. פשוט אמצא מישהו שעלול להרוג אחרים בגלל התנהגות פרועה ו... ו... ו...

לא הצלחתי להשלים את המחשבה.

ברונהילדה אמרה שהם צריכים לסבול, וג'דדיה אמר
שספירת הגופות לא משמעותית. אז אולי אני יכולה רק
להטיל בהם מומים?

נסעתי צפונה על האופנוע המכונף שלי. לאורך כביש 2 היה
אופנוען שנסע במהירות מאתיים קילומטר לשעה, ועקף
מכוניות מימין. הוא היה הראשון שבחרתי. הטלתי אותו
למעקה הבטיחות. הוא הסתחרר, נפל, והאופנוע שלו
התהפך מעליו. יכולתי לשמוע את הרגל שלו נמעכת מתחת
לאופנוע.

פרץ האנרגיה הפתיע אותי. הוא היה חזק בהרבה מאלה
שיצרו הפקקים של הבוקר. קומונת יוצרים בצפון קיבלה
אותו.

הבא בתור היה נהג בחיפה עם שלושים עברות תנועה. הוא
עקף על מעבר חציה במהירות גבוהה וכמעט התנגש בילדה
עם עגלת בובות. הטחתי אותו בעץ. הוא סדק את הגולגולת
והטחול שלו נקרע. חילקתי את האנרגיה בין חוקרים
בטכניון, יזמי סטארטאפ וחמישה מהנדסים.

ארבעה שיכורים במכונית עם גג נפתח חצו את צומת הקריות באדום, וכמעט גרמו שלוש תאונות. הפכתי את המכונית שלהם. אחד מהם לא היה חגור ועף מהמכונית. הוא התגלגל כמה פעמים. עמוד השדרה שלו נשבר, ושמחתי שהוא לא ילך שוב, אבל אז הרגשתי פרץ אנרגיה אדיר, גדול מכל הקודמים, וגיליתי שהאף שלו נמעך כך שהוא לא הצליח לנשום.

הוא מת.

הרגתי אדם.

קפאתי במקומי.

החברים שלו הצליחו להשתחל מהמכונית ההפוכה, ורצו אליו. אחד מהם סובב אותו על הגב. האחר התחיל לצעוק ולבכות. תווי הפנים שלהם היו דומים. הבנתי שהם אחים. האנרגיה הצטברה בי, מאיימת להתפרץ ללא שליטה. החלטתי לנתב אותה למשהו טוב. מצאתי בית ספר וחיפשתי את כל הילדים שהתכוונו ללמוד רפואה או סיעוד. פיזרתי ביניהם את האנרגיה, ונשאר לי מספיק בשביל המתנדבים ב"תנו לחיות לחיות".

זה היה ענק. שיניתי את העולם בכוחות עצמי. החיוך שלי גדל. פניתי דרומה. המטרה הבאה שלי הייתה אוטובוס של אנשי כוח אדם. האצתי אותו בירידה בכביש סדום, והישר למטה. הוא התהפך מספר פעמים לפני שנחת במקומו, כשכל האנשים בפנים מרוטטים.

התוצאות של השבוע הראשון שלי בעבודה החדשה היו ארבעה ארגונים חדשים להצלת חיות, חמישים אמנים ומאה ואחד חוקרי סרטן. עמדתי לשנות את חייהם של מיליונים בזכות הקרבת כמה עשרות אנשים.

אחרי חודש, ביום שישי, אכלתי ארוחת ערב אצל ההורים. רציתי להמשיך ולהציל את המין האנושי על ידי הקרבת המטורפים שעל הכביש, אבל אמא שלי הזכירה לי שכבר חודש לא נפגשנו, ושהיא לא נעשית צעירה יותר.

”את רוצה עוד גזר?” היא הגישה לי את הסיר.

”אני מלאה, תודה אמא.”

היא נאנחה אנחה קלה, כמעט בלתי מורגשת, וכיווצה את שפתה.

נשברתי. "מה קרה?"

אמא שלי התיישבה במקומה והניחה את כף ידה על ידי,
"הכל בסדר, דליה'לה?"

"בטח," אמרתי ולקחתי בכל זאת מנה נוספת מהגזר.
שתהיה מאושרת.

"רבקה, תעזבי את הילדה," אמר אבא שלי ולקח לעצמו
שניצל.

אמא שלי הסתובבה אליו והרימה את הקול, "אני לא אעזוב
אותה, זו הבת שלי! זו גם הבת שלך, אם שכחת."

"לא שכחתי," אמר אבא שלי, והשתתק, מורגל בוויכוחים
שלא נגמרים.

"אז, דליה'לה, את מרגישה טוב?"

הנהנתי בפה מלא. אנרגיה לא זרמה אלי כבר כמעט שעה,
והרגשתי את המאגרים שלי מתחילים להתרוקן. אצטרך
למצוא כמה שיכורים הלילה אם ארצה להמשיך להציל את
העולם.

אמא שלי נשענה לאחור, פניה עדיין מכווצים, "את לא מתקשרת." היא אמרה.

בלעתי, "אני כן מתקשרת!"

"כבר חודש לא שמעתי ממך. כל הזמן את עסוקה, או באמצע משהו, ומבטיחה לחזור אבל אף פעם לא מתקשרת אלי, " היא אמרה בשקט, קולה רועד. ידעתי שזו הצגה. אבל בכל זאת ריחמתי עליה. אני הבת היחידה שלהם.

"את הבת היחידה שלנו, " אמא שלי אמרה.

עכשיו התחלתי לבעוס, "אני יודעת את זה. את לא יכולה לנצל את העובדה שאין לי אחים כדי..."

אמא שלי שוב נאנחה.

השתתקתי.

"אני רק רציתי להשקיע בך את הכול, " היא אמרה. הכרתי את הנאום בעל פה. היא רצתה להשקיע בי ולכן עזבה את העבודה שלה כמזכירה בחברת עורכי דין מבטיחה. היא

בילתה אֶתִי שעות בכל יום, מאכילה, מקריאה, מנקה,
ומכינה אֶתִי שיעורי בית רק כדי שאצליח.

”וכל מה שהיה לי חשוב הוא שתהיי בסדר. שתסתדרי
בחיים, ” סיימה את הנאום המוכר.

אבא שלי היה מרוכז להפליא במריחת קטשופ על השניצל
שלו.

”נו, אני מסודרת. אפילו יש לי עבודה חדשה. ” נעצתי את
המזלג שלי בעוד גזר קטן.

”אני דואגת לך. זה כל מה שאני חושבת עליו, ” היא אמרה.

”למה את דואגת לי? אני בסדר. את צריכה לצאת יותר ואז
לא תצטרכי לבלות את כל היום בלדאוג לי, ” אמרתי
בתחושת ניצחון.

”לאיפה אני אצא?” היא נופפה בידיה בתנועה מוגזמת.
”חנה חולה, היא שברה את פרק הירך שלה. אסתי בחו”ל,
מבקרת את הבן שלה. הוא מאוד נחמד, רופא, את יודעת.
ושמעתי שהוא פנוי.”

הנחתי את המזלג שלי בנקישה. "אמא, אני לא מחפשת בעל, תודה רבה."

"את יודעת שזה בסדר אם את מהלסביות האלה. העיקר שתביאי מישהי הביתה. שלא תהיי לבד."

השתעשעתי לרגע ברעיון להביא את הרמס להורים, בסרבול נטול התחטונים שלו. "אמא, נראה לי שהבעיה היא לא שאני לבד, אלא שאת לבד."

"יש לי את אבא שלך. זה כל מה שאני צריכה. ואותך." היא הניחה שוב את ידה על ידי, ואבא שלי הרים אלי את מבטו המעונה מאחורי גבה של אמי.

"אני חושבת שאת צריכה לצאת. לכי לסרט. להצגה. גם בלי החברות שלך. את אדם עצמאי מאוד!" הייתי גאה בעצמי על ההצלחה בניווט השיחה חזרה אליה.

"איך אני אצא מהבית?"

"באוטו, עניתי בלי לחשוב."

"אויש, באמת, היא אמרה. "עם המצב היום?"

”המצב?”

היא נדה בראשה. ”כל יום שומעים על תאונת דרכים אחרת. מאות הרוגים רק בשבועיים האחרונים. אי-אפשר לצאת מהבית בלי שאיזה אוויל יעבור באור אדום, או יתנגש במכונית שלנו. למשה היו שתי שריטות על הרכב אתמול!”

מאות הרוגים. זו אני. אבל זה למטרה טובה. ידעתי שזה למטרה טובה.

ניסיתי לשנות את הנושא. ”שמעתי שהצליחו למצוא פריצת דרך בחקר טרשת נפוצה. שמעת, אמא?”

”בטח, בטח, וגם בחקר סרטן, אבל מה זה יעזור לי אם יהרגו אותי כשאני חוצה את הכביש? הרי חנה שברה את פרק הירך שלה כשהיא ניסתה לברוח מחבורת מטורפים שנסעה על המדרכה.”

זכרתי אותם. שאבתי אנרגיה מהריסוק שלהם לתוך סמיטריילר. לא זכרתי אף אדם שברח מהם. אבל בוודאי היו כאלה, הרי הם נסעו על המדרכה. השתתקתי.

”את רוצה עוד גזר?” אמא שלי הושיטה לי את הסיר.
”עכשיו כשאני כמעט לא יוצאת מהבית, יש לי הרבה זמן
לבשל.”

נדתי בראשי. איבדתי את התיאבון. בגללי חנה נפצעה. אני
כלאתי את ההורים שלי בבית. הם ההורים שלי. אני לא
יכולה להרוס להם את החיים.

חזרתי הביתה אומללה. התקלחתי והלכתי לישון, רדופה
בחלומות על אנשים נצלים למוות בפגיעת ברק.

בבוקר התקשרתי לאחיקם.

”מה הבעיה, מותק?” הוא ענה ושמעתי ברקע קולות של
סוחרים.

”אני... קשה לי עם כל ההרג.” אמרתי.

”נו, זה חלק מהחיים,” הוא אמר. תהיתי האם הוא מתלוצץ.

”אני לא יכולה עם זה. אני רוצה לעזוב. לקחת חופש,”
אמרתי.

”לא!” הוא הרים את הקול. קולות הסוחרים השתתקו.
”תשמעי, מותק, ” הקול שלו התחזק, כאילו הוא דיבר קרוב יותר לשפופרת הטלפון, ”אני אשלח אלייך את פליקס. דברי עם האלים האחרים. הם יעזרו לך להתגבר על זה. זה רק דכדוך זמני, אני מבטיח לך שתתגברי עליו.”

”בסדר.” עניתי בקול חלש. לא הייתי יכולה לדמיין משהו שיעזור לי להתגבר על רצח אנשים חפים מפשע. או על הכליאה של הוֹרֵי בביתם מחשש לתאונות דרכים נוראיות.

”אני חייב לרוץ, מבטיח לך שיהיה בסדר, ” הוא אמר וניתק.

מחיתי את עיניי. לעזאזל. הוא לא הבין בכלל למה אני מתכוונת. הלכתי למטבח להכין לעצמי כוס קפה.

”קראת לי?” הסתובבתי. זה היה פליקס, בכפכי במבוק ובקימונו מפשתן. הוא חיך.

”כן, אני... קשה לי.” אמרתי, ”עם כל ההרג.” הוספתי לאחר היסוס.

”עבודה מצוינת, ” הוא אמר וטפח על כתפי. ”את ממש מתחילה לתפוס את העניין.”

”זה נורא,“ אמרתי.

הוא נד בראשו. ”זה נפלא! את מתקדמת בכל יום. שתדעי שכולנו עוקבים אחריך, וכולנו גאים בך מאוד. בעיקר ברונהילדה.“

”ברור. היא זו שהציעה שאתחיל לטבוח אנשים חפים מפשע.“ הרגשתי את הבחילה בגרוני. אם השיחה אֶתו לא תסתיים מהר הוא יישטף בקיא אלוהי.

פליקס צקצק. ”זה לא טבח. מגיע להם.“

”אי-אפשר להצדיק הרג,“ אמרתי. הקומקום שלי צפצף. הסתובבתי להוציא ספל מהארון. ”אתה רוצה קפה?“

”יש לך חלב סויה?“

”לא, מצטערת,“ אמרתי בלי להסתובב.

”אני לא משתמש במוצרים מהחי,“ הוא אמר, ”ואני מציע שגם את לא תשתמשי.“

העדפתי לא להיכנס לוויכוח הזה.

”אני אשמח לשמוע איך אתה מתמודד עם זה, ” אמרתי והוספתי אבקת קפה נמס וסוכר לספל, ”עם ההרג. הרי גם אתה היית פעם אנושי. ” מזגתי מים לספל והסתובבתי אליו.

הוא ענה. ”גם לי היה קשה אחרי הפעם הראשונה שלי. אבל אחר כך הבנתי את התמונה הכוללת. את עיקר האנרגיה שקיבלנו מהאירוע הגדול האחרון שלי העברתי להאבל.”

”המדען?”

פליקס גיחך. ”הלוואי. הוא מת הרבה לפני. לא, לטלסקופ. איך את חושבת שהוא מחזיק מעמד כל כך הרבה שנים?” הוא עצר בזמן שערבבתי את המים עם האבקה, עיווה את פניו כשהוספתי חלב ואמר, ”אנחנו יכולים להפנות אנרגיה לאן שאנחנו רוצים, ואני תמיד אהבתי אסטרונומיה.”

הוא השתק שוב, גירד בראשו ואמר, ”אולי גם לך שווה לשקול משהו כזה.”

”מה?”

”פרויקט מתגלגל, ” הוא החווה בידי, כאילו הוא מותח
כרזה באוויר הריק. ”משהו שנמשך ונמשך ונמשך, וכך
ממשיך לספק אנרגיה במשך שנים.”

השיחה על טלסקופים ופרויקטים מתגלגלים לא עזרה
להרגשה שלי לגבי הרג חפים מפשע. אבל הוא היה אל בכיר
ממני. הנחתי שאחרי שהוא יסיים את החלק האסטרונומי
אוכל לדבר אֶתו על מה שמטריד אותי באמת. ”רגע, האבל
לא צורך אנרגיה?”

פליקס חייך והסביר לי באטיות, כמו שמסבירים לילדים
קטנים. ”את לוקחת אנרגיה ממהו שנמשך הרבה זמן ואז
משקיעה את האנרגיה במשהו אחר שחשוב לך. כל זמן
שהפרויקט המתגלגל שלך ממשיך לייצר עבורך אנרגיה,
הפרויקט שחשוב לך ממשיך לקבל אנרגיה.” הוא נקש
באצבעותיו. ”כמו קסם.”

תהיתי מה אני יכולה לעשות. ”אני יכולה לעצור בנייה של
מחלפים, או לעכב את החלפת המסילות של הרכבת. זה
יכול לגרום לדעם מתמשך.” מבלי להרוג אנשים, חשבתי
לעצמי.

פליקס הנהן. "בדיוק! עכשיו את חושבת בגדול! זה כמו הפרויקט שלי. המצאתי מחלה של פרות כדי להרוג קרניסטים."

"מה?" צעקתי.

"את לא זוכרת?" הוא הרים את אצבעותיו, מחווה מירכאות באוויר. "הפרה המשוגעת." הוא טפח על חזהו. "זה אני עשיתי. גם תפסתי את כל אוכלי הבשר המשוקצים, וגם יצרתי מחזור אנרגיה שנמשך כמעט עשרים שנה. את יודעת שעד עכשיו לא הצליחו לאתר את כל החולים? הם חושבים שכן, אבל יש לי כמה הפתעות בשבילם. בטווח הארוך זה גם יגרום להצלת פרות כי אנשים יפסיקו לאכול אותן." הוא כרכם את פניו. "אמנם הייתי צריך להקריב פרות, יצורים נעימים ותמימים, אבל לא הייתה לי ברירה." עיניו מלאו דמעות. "הקרבה של מעטים לטובת הרבים."

החזרתני. "אתה לא שפוי."

פליקס נשך את שפתו התחתונה. "למה את אומרת את זה? זה היה הישג מצוין. בזכותו יש לנו טלסקופ חלל שמתפקד כבר עשרים שנה." הוא טפח על זרועי. "כשתהיי בעסק הרבה זמן כמוני תביני גם."

”אנשים סבלו! אנשים מתו בייסורים!” צעקתי עליו. הספל רעד בידי.

”נו, אז?” הוא נראה מבולבל. ”טלסקופ חלל! איזון בין טוב ורע.” הוא החזיק את ידיו כמו כפות מאזניים. ”וממילא כל מי שמת היה אוכל בשר. כמה שפחות מאלה, יותר טוב.” הוא חיזק את הקימונו שלו ואמר, ”טוב, אני צריך ללכת. אני עובד על משהו באמת גדול. מחלה קטלנית שמועברת מעופות לבני אדם, בלי שיהיו סימנים אצל העופות. זה יגרום לקרניסטים האלה להבין שבשר זה רצח. אני עובד על זה עם איגור, את צריכה להכיר אותו. בטח יהיו לכם המון נושאי שיחה משותפים. הוא האל שאחראי על מלחמה ביולוגית.”

הוא עזב את הקימונו, נופף לי, אמר, ”המשיכי עם העבודה הטובה!” ונעלם.

הנחתי את הספל על השיש, רצתי לשירותים והקאתי באסלה. היו לי די הרבה חברים טבעונים. כולם היו נחמדים, חלקם אפילו פציפיסטים. חיינו בהסכמה על כך שלא נדבר על אוכל. לא הכנתי בסביבתם אוכל לא טבעוני, כמו שלא הייתי מציעה לאדם דתי אוכל לא כשר. הם, בתגובה, מעולם לא ניסו לשכנע אותי להפסיק לאכול בשר או לשכנע אותי שהבחירות התזונתיות שלי שקולות לרצח.

הם לעולם לא היו מסכימים עם השיטות של פליקס,
טלסקופ חלל או לא.

הקאתי שוב.

וברונהילדה. היא אפילו לא חיבבה את המוזיקה שנוצרה
מאז שהיא מתה, אבל זה לא הפריע לה להתעלל בבני אדם
חפים מפשע רק כדי לעודד אותם לכתוב עוד ועוד מוזיקה
שהיא שונאת.

שטפתי את הפנים. לא עוד. אני מסרבת להיות חלק מזה.
האלים האלה יכולים לקחת את העבודה שלהם ולתחוב
אותה למקום שבו...

צלצול הסלולרי קטע את המחשבות שלי. על הקו היה
אחיקם.

"אני מרגיש חוסר אמונה," הוא אמר. בלי 'שלום' וברי
הקדמות. החלטתי להיות עניינית כמוהו.

"אני לא מוכנה להמשיך לשתף פעולה," אמרתי. התכוונתי
להוסיף 'אתם כולכם חבורת פסיכופטים', אבל הוא קטע
אותי.

”אני רואה שקשה לך עם האלים הוותיקים יותר. את צודקת. הם באמת איבדו את הרגש. את החלק האנושי שבהם. אני מבין, לגמרי, תאמיני לי, גם אני מרגיש כמוך לפעמים.”

”באמת?” נשמת עמוק. לפחות מישהו אחד מבין אותי.

”כן, כן. זו הייתה טעות לתת להם לדבר אֶתך ככה. בואי ננסה לתקן את הטעות הזו. בסדר?”

”אז זהו –” התחלתי להגיד, והוא קטע אותי שוב.

”בואי לא נעשה צעד בלתי הפיך, שאולי תתחרטי עליו בהמשך. טוב?”

היססתי. ”טוב.”

”אני נורא עסוק, באמת. אחרת הייתי מגיע בעצמי.” שמעתי ברקע קול של מדריך שהסביר שצריך להעליב בחורה כדי שהיא תסכים לצאת עם מישהו ולא להפסיק עד שלא מכניסים אותה למיטה. הצטמרתי. תהיתי פתאום איך אדם הופך לאל סוכני המכירות, איך בדיוק הוא משיג את האנרגיה שלו, ולאן הוא מתעל אותה.

"תשמעי, אני שולח אלייך את נור. היא ילדה מתוקה, היא תחזיר לך את האמון. אני משוכנע בזה."

נור נשמעה כמו בחירה טובה. "בסדר", אמרתי. "אבל אם גם היא פסיכופטית..."

"לא, לא, שמעתי את הצחוק בקולו. היא מקסימה. באמת ילדה מדהימה. הלוואי שהיא הייתה הבת שלי."

"בסדר", אמרתי שוב. נור הייתה חמודה. זכרתי אותה מנפחת בלוני מסטיק ומפוצצת אותם, ושואלת אותי שאלות על משחקים ופיצות.

"אז תשמעי, תמשיכי בינתיים במה שאת עושה..."

"בלי להרוג אף אחד!" אמרתי.

"כן, כמובן, בלי להרוג אף אחד. רק פקקים, וה... דברים האלה שאת עושה." הוא הצטחק. "אני לא באמת מבין בעבודה שלך, אני מצטער. אז אני שולח אליך את נור. סגור?"

"סגור", עניתי, והשיחה התנתקה.

”אני לא סובלת אותם, ” אמרה נור תוך כדי לעיסת מסטיק,
ניפוח ופיצוץ בלונים. התנדנדנו על נדנדה זוגית
שהתגשמה כאשר הגענו לפארק השעשועים. ”הם כאלה...
נפוחים, ” היא אמרה ופוצצה עוד בלון. ”ובטוחים שהם
יודעים הכול.”

המהמתי, ואחזתי בשרשראות כדי לא ליפול כשנור נדנדה
אותנו עוד יותר גבוה.

”נגיד, ביום הראשון שלי אחיקם שלח את איגור לטפל בי.
את מכירה את איגור?”

נדתי בראשי. ”רק שמעתי עליו. אל המגפות או משהו?”

נור הנהנה וניפחה עוד בלון. ”הוא היה אחד מארבעת פרשי
האפוקליפסה, וכאשר נמאס לו הוא קיבל גם את החלק של
רעב ושל מגפה. ממילא הם עבדו עבור האדס, והוא רק
שמח שמורידים ממנו עבודה.”

ראשי הסתחרר. ”רגע, האדס הוא יווני. פגאני. פרשי
האפוקליפסה מופיעים בכלל בחזון יוחנן בברית החדשה.”

נור משכה בכתפיה. "מישהו צריך לטפל במתים, ומישהו צריך לגרום למגפות. אפולו לא כל כך הצליח להשתלט על הכול. הפריצה הגדולה של איגור הייתה במאה הראשונה, עם המגיפה הענקית של הדבר."

"זה היה במאה ה-14."

נור נדה בראשה. "לא, לא. הראשונה הייתה במאה הראשונה."

נאנחתי. היסטוריה מעולם לא היה הצד החזק שלי. נור ניפחה ופוצצה עוד בלון. "אז איגור, שעד אז קראו לו אוגריוס, ניסה לרפא המון אנשים ולא הצליח, ו... אני לא זוכרת מי העלה אותו. לא הייתי אז." היא ניפחה בלון. "בכל מקרה, הוא הפך לפרש אפוקליפסה, וזה עבד מעולה עם עליית הנצרות, אבל אז הגיעה ההשכלה והוא חיפש משהו אחר לעשות. לגוון, את יודעת," היא החוותה בידיה בצורה שלא תאמה לגילה. "הוא שינה את השם לאיגור, התחיל לעבוד עבור האדס, לקח כמה שיעורים אצל אפולו, וזהו. שודרג."

"מבינה, אמרתי, אפילו שלא הבנתי. זה נשמע כמו סלט גדול. "מה קרה לזאוס?"

נור משכה בכתפיה. "יצא לגמלאות. נדמה לי שהוא מגדל ענבים בצפון או משהו כזה. יופי של יין. בכלל, רוב היוונים והרומאים כבר לא עובדים במקצוע. הם ויתרו על כל הכוחות שלהם בשביל מי שהחליף אותם. הם רק חיים לנצח ומדי פעם קופצים להגיד שלום. אם, נגיד, יש פתאום מצוקת כוח אדם. כמו במאה ה-19."

חששתי, אבל בכל זאת שאלתי. "מה היה במאה ה-19?"

"תיעוש", ענתה נור ומנתה על אצבעותיה. "שינויים דתיים, ייצור המוני, קפיטליזם, מהפכות חברתיות." היא נאנחה. "הייתה כל כך הרבה עבודה שהם החזירו את כולם מהפנסיה שלהם, והתחילו להעלות חדשים. אותי, למשל." היא חייכה אלי.

חייכתי חזרה. "לא שאלתי אותך, באמת, איך הפכת לאלת הכלכלה."

"מחסור ומסחר", היא תיקנה אותי. "זה מדע שלם."

"מחסור ומסחר", חזרתי אחריה.

"הייתי ממש טובה בזה. ממש. היו אֶתי כמה ילדות בכפר שבכל פעם הצלחתי להוציא מהן עוד ועוד כסף. היו את

הפקידים שבאו פעם בשנה לאסוף שוחד, ואני הייתי היחידה שהצליחה לשכנע אותם להסתפק בתה של אבא שלי. הם אפילו שילמו לי מדי פעם כדי שאלשין על מצבורי חיטה, שכמובן לא היו קיימים. אבל הם המשיכו לנסות לגרום לי להלשין.

”וואו. באמת התפעלתי.

נור משכה בכתפיה. ”הייתי בת עשר. יום אחד הגיעו שמועות שעומדים למנות מושל חדש, ולא ידעתי מה זה אומר, אם זה יפריע או יזיק לעסקים. ואז הגיע מחמוד וגייס אותי. אפילו לא הייתי צריכה למות בשביל זה.”

”מחמוד?”

”הוא היה אל מכירות מעולה. כולם עשו עסקים טובים כשהוא היה בסביבה, אבל אפילו הוא לא הצליח להשתלט על מה שקרה בעולם.”

”אותי גייס אחיקם, אמרתי את המובן מאליו.

נור צחקקה. ”אני יודעת. הייתי שם.”

הסמקתי.

”אחיקם חדש יחסית. הוא בתפקיד רק איזה מאה שנה. הוא
עבד עם הרמס, אבל אז מחמוד מת והיה צריך להחליף
אותו, והוא היה הכי טוב.”

”במכירות?”

נור הנהנה. ”לא, הוא לא ידע למכור כלום. אבל הוא מכר
את עצמו מעולה, וקיבל קידום.”

”רגע!” משהו הפריע לי במה שהיא אמרה. נור האטה את
הנדנדה. ”אמרת שמחמוד מת?”

נור נאנחה. ”כן. הוא הסתכסך עם אנליל.”

”אנליל?”

נור נופפה בידה ופוצצה בלון מסטיק נוסף. ”נו, הוא...
שומרי. או אכדי. אחד מהעתיקים באמת. ביקשו ממנו
לעזור במאה ה-19, והוא פשוט נשאר בסביבה לתת עצות
גרועות ולהגיד שבזמנו הכול היה יותר טוב.” נור חיקתה
את הקול שלו, ואני פרצתי בצחוק. נור חייכה.

”אז אנליל הרג את מחמוד?”

נור הנהנה. "הוא תיעל אליו כל כך הרבה זעם על זה שהוא צריך שוב לעבוד שמחמוד פשוט התפוצץ." היא הדגישה את הפיצוץ בבלון נוסף. "ואז הוציאו את אנליל לפנסיה אמתית, והבטיחו לו שלא יקראו לו יותר."

אחיקם אמר לי שאסור יותר להילחם אחד בשני. הוא שיקר. לא הייתי מופתעת.

נור עצרה את הנדנדה. "משעמם לי!" היא הודיעה. "בואי נצא לרכיבה, טוב?"

זימנתי את האופנוע שלי. "את צריכה קסדה," אמרתי. היא לא התווכחה אלא יצרה לעצמה קסדה עם פונים ורודים ומגן פנים אדום בוהק. "קדימה!" היא צעקה, ועלינו על האופנוע.

היא ביקשה ממני שאראה לה קצת את העבודה שלי. הדגמתי לה איך אני יוצרת פקקים, מכוונת שלטים במגרשי חניה כך שאי-אפשר יהיה לצאת מהם ברגע שנכנסים, והופכת פה ושם מכוניות של נהגים פרועים במיוחד. וידאתי שאף אחד מהנהגים לא ימות. או אפילו ייפצע. רק יכעס.

”מה את עושה?” שאלתי כשהפסקנו בשביל מיץ ענבים וגלידה. ”את הורגת אנשים? בשביל להשיג מהם אנרגיה, כלומר.”

נור צחקה. ”מה פתאום?” היא טפחה על כתפי. ”אני אנושית. או, הייתי עד לא מזמן, ” היא תיקנה את עצמה, ”הרי בשביל מי אנחנו עובדים אם לא בשבילם?”

”בשביל לעודד את האנושות?” חששתי מהתשובה שלה. עד כה הדרך היחידה לעודד אנשים הייתה על ידי רצח חסר אבחנה מצד כל מי שדיברתי איתו.

”בדיוק!” ענתה נור בהתלהבות. ”זה מה שכל כך דפוק בפנתאונים הקודמים. הם נעשו כל כך מרוכזים בעצמם שהם שכחו מה המטרה האמתית.” היא גמרה את מיץ הענבים שלה, העלימה את הכוס והכניסה מסטיק חדש לפה. ”זה מעולה שאת לא הורגת אף אחד, ” אמרה נור, ופוצצה בלון נוסף, ”אבל את מסתכלת יותר מדי על התמונה הקטנה. על הפרטים.” היא הבהירה את כוונה בהצבעה באוויר על אנשים שעברו לידינו. ”בום, נהג מופרע, בום, שוטר מעצבן, בום, אופנוען טיפש.”

”מעולם לא פגעתי בשוטר, ” קטעתי אותה.

”את מבינה למה אני מתכוונת.” הטון שלה היה נוזף.
נזכרתי באמא שלי. ”את צריכה לחשוב על התמונה
הגדולה. כל האנושות,” היא אמרה ופוצצה עוד בלון.

”זה מה שאני מנסה לעשות.” אמרתי, ”אבל...”

”אבל האלים האחרים טוענים שזה לא מספיק טוב.” אמרה
נור.

הנהנתי.

היא הסתכלה עלי ואמרה, ”בואי, אני אדגים לך למה אני
מתכוונת.” היא הושיטה לי את ידה. במקום לרכוב על
האופנוע שלי פשוט נעלמנו.

הופענו בבניין יפהפה, עם עמודים קורינתיים ופסלים
בחזיתו. נור פשטה את ידיה לצדדים וחייכה. ”ברוכה הבאה
לבורסה בניו יורק, המקום המגניב ביותר בעולם!”

נכנסתי אחריה. היא נופפה לשומר, שהצדיע לה. ”הייתי
יכולה סתם להראות לך מול מסך מחשב מה אני עושה, אבל
כאן זה יותר יפה,” היא אמרה ופוצצה בלון נוסף.

”הם מכירים אותך?”

”כמובן, ” אמרה נור, והחיוך נשאר על פניה. ”הם מעריצים אותי. אני חקוקה במוח שלהם בתור מישהי שחייבים להכניס לכל מקום.”

לא הספקתי לשאול איך היא עושה את זה. היא הובילה אותי לאולם גדול, עמוס באנשים, מסכים ענקיים ומספרים מתרוצצים בכל מקום. ”פעם היו כאן יותר אנשים, אבל היום מחשבים החליפו את רובם, ” היא אמרה. ”אבל עדיין ממש יפה כאן. תראי כמה הם נהדרים! רצים וקופצים, והכול בשבילי!”

כמובן. אלת הכלכלה. ברור שעושים עבורה דברים.

”אין לי ממש מסגד או מקדש, אבל זה בסדר, ” היא אמרה. ”העיקר שהם חושבים עלי בכל רגע ורגע. אני מקבלת את האנרגיה שלי מהאנרגיה שלהם.”

ניסיתי לחשוב איך אני יכולה להפיק אנרגיה רציפה מהעבודה שלי. גם פליקס דיבר על זה, אבל הוא היה אכזר ומרושע. נור שאבה את האנרגיה שהיא צריכה מחדוות העבודה של אנשים. אולי אני צריכה לבדוק שוטרי תנועה יותר לעומק. שוטרים אוהבים את העבודה שלהם, לא?

”עד היום לא יצאתי מגבולות הארץ, ” אמרתי לה.

”אני יודעת, ” היא הסתובבה אלי, ”זו אחת הטעויות שלך.
את לא חושבת בצורה גלובלית. את יודעת כמה פקקי
תנועה אדירים יש בסין? תחשבי כמה אנרגיה את יכולה
להפיק מפקק של שבוע.”

”אבל פקק של שבוע...” אמרתי, וחשבתי על כל הנוסעים
שייתקעו בכביש.

נור נופפה בידה. ”נו, אז אנשים יישנו באוטו במשך שבוע.
יש להם מחסה, ויש מי שיביא להם אוכל ושתייה. אף אחד
לא ימות מזה.”

”יש דברים גרועים ממוות.” כמו להישאר חנוק לבד ברכב
חם בפקק. הכרתי את התחושה הזו טוב מדי.

נור התבוננה בי ופוצצה בלון מסטיק. ”באמת? לשבת
באוטו עם מיזוג במשך כמה ימים, כשיש מי שמביא לך
אוכל ושתייה, וכל מה שאת עושה הוא להקשיב לרדיו, זה
יותר גרוע מלמות?”

היא צדקה. פקקי ענק יגרמו לסבל, אבל אף אחד לא ימות
ואני אשיג את האנרגיה שאני צריכה. זה היה פתרון אפשרי.

וסין הייתה רחוקה מאוד מההורים שלי. הם יוכלו לצאת
מהבית.

נור ניפחה בלון ופוצצה אותו. האנשים בקומה מתחתינו
החלו לרחוש.

הסתכלתי למטה, על האנשים המתרוצצים. "פקקים ביפן,
מכלית תקועה באוקיינוס האטלנטי, "הרהרתי בקול.

"את צריכה להיזהר עם חריגה מהאדמה, " אמרה נור
ופוצצה עוד בלון. הרחש מהקומה למטה התחזק. "סוון לא
אוהב כשמתערבים לו בים."

"חשבתי שהוא מתעסק בקרחונים."

נור פוצצה עוד בלון. שמעתי אנשים צועקים. "הוא מתעסק
עם כל הנושא של מים. עזבי, אל תצאי מהתחום שלך
בהתחלה. תישארי על הקרקע."

הסתכלתי לקומה מתחתינו, האנשים רצו לכל כיוון, צועקים
וזורקים פתקים לכל עבר.

"מה מטריד אותם?" הצבעתי.

נור משכה בכתפיה. "הבורסה מתרסקת."

"מה? את חייבת לעשות משהו!"

"זה מה שאני עושה. הנה." נור ניפחה את המסטיק שלה. "בועה." היא פוצצה אותו. "התרסקות." היא חייכה. "זה מאוד נוח. אני לא צריכה לעשות כלום, רק ללעוס מסטיק ומדד הדאו ג'ונס יורד." היא ניפחה את הבלון. "הופ, ערך קני הסוכר עולה." היא פוצצה את הבלון. "ועכשיו, האירו נופל."

החוורתית. "תפסיקי! את משגעת אותם!"

נור גיחכה. "ברור. אחרת אי-אפשר להשיג מהם תפוקה."

"חשבתי שאת משיגה אנרגיה רק מזה שהם עובדים."

נור נעצה בי מבט שהזכיר לי שוב את אמא שלי. "תגידי, מה עובר עלייך? אי-אפשר להשיג כלום מאנשים עובדים."

"אבל... אמרת..."

"אני יודעת מה אמרתי." היא החוותה אל האנשים שמתחתינו. "הם עובדים. בשבילי. כשהם עושים מה שאני

רוצה אני עוזבת אותם בשקט, אבל אם הם לא מפיקים
מספיק היסטריה אני חייבת לדחוף אותם.

הסתכלתי עליה, המומה. ילדה בת עשר מרסקת את הבורסה
ואף אחד לא עושה שום דבר. "חשבתי שאת מדברת על
קצת לחץ והיסטריה. אנשים מתים בגלל משברים כלכליים!
במשבר של 1929 אנשים קפצו מגגות!"

נור נשפה. "זו סתם אגדה. וחוף מזה, מעט מאוד אנשים
מתו. הרוב רק איבדו את הבית שלהם או נהיו נורא עניים."

"זה איום!" הרמתי את קולי.

"אני שונאת עניים," היא אמרה בלי להתייחס אלי. "הם
עושים שטויות ואז באים בדרישות. שייתנו להם אוכל.
שייתנו להם בית. אוף, שילכו לעבוד ולהרוויח כסף ואז הם
לא יהיו עניים!" היא סיימה בנימת ניצחון.

"אבל את גרמת להם להיות עניים," דחפתי את אצבעי
בחזה.

"איה!" היא אמרה ופסעה לאחור. "אני לא עשיתי את זה.
אני רק פוצצתי בלון."

הרגשתי שוב את הבחילה גואה בי. רגלי נחלשו. נשענתי על הקיר כדי לא להתמוטט.

”זה לא שאני טוקבק שחיסל איזה עשרים מיליון רוסים באמצע שנות הארבעים כי נמאס לו מזה שהם לא ארים אמתיים.” היא בלעה את המסטיק שלה ואמרה, ”בכל מקרה, העיקר שתלמדי שאת צריכה להסתכל על התמונה הגדולה.” היא נופפה לי ונעלמה. חזרה להתנדנד על נדנדה כלשהי, שיערתי. או לגרום לנזק בבורסה אחרת בעולם. לעזאזל.

חזרתי הביתה, מותשת. זו הייתה עבודה נוראית, הבנתי. אני יכולה להתפטר, אבל איך זה יעזור? אחיקם יגייס מישהו אחר, שיהיה מוכן לעשות את העבודה המלוכלכת. צריך לנתק את השרשרת הזו. צריך לעצור את כל הפנתאון.

צעדתי מהמטבח לחדר השינה וחזרה. הכנתי לעצמי נס קפה, ואחר כך עוד אחד. לא יכול להיות שאי-אפשר לפתור את זה. אני אלה, לעזאזל. יש לי כוח בלתי מוגבל.

אבל אין לי כוח בלתי מוגבל, הבנתי. יש לי כוח רק על פי מי שאני שואבת ממנו. בשביל כוח אדיר אני צריכה להרוג אלפי נהגים. לא אוכל לחיות עם כל כך הרבה דם על המצפון שלי. לעזאזל. לעזאזל. המשכתי לקלל וללכת,

ולקלל ולהכין נס קפה. אני צריכה כוח, אבל אני צריכה
לשאוב אותו ממישהו ששואב את הכוח שלו מאנשים
נאלחים.

ואז הבנתי. ג'דדיה. הוא ניזון מכל השנאה והעוינות
בעולם. אף אחד לא צריך למות בגללי. הוא ניזון משנאה
טהורה. אני צריכה לוודא שאף אחד לא יעצור אותי.

פתחתי את הפרק במדריך לאלים שפירט את ההיררכיה של
האלים. האלים שיצאו לפנסיה היו אפורים. בסך הכול היו
כרגע שלושים אלים מתפקדים בעלי כוחות ועוד עשרים
שליחים. חמישים בסך הכול.

ועל כל החמישים היה פירוט מלא של מקורותיהם
האנושיים, עד אלף שנה לאחור.

חייכתי. הייתה לי תכנית.

פגשתי את ג'דדיה באותו בית קפה קטן שבו ישבנו בפעם
הקודמת. הוא היה לבוש בגלימה השחורה וחבש את הכובע
הלבן. אני הייתי במיני קצרצר וחולצה חושפנית.

”אני שמח לראות שאת מסתגלת למצב, ” הוא אמר. יכולתי לשמוע את הריר שלו נאגר בפה. המטרה מקדשת את האמצעים, הזכרתי לעצמי.

”אני מאוד שמחה מהתפקיד החדש שלי. ” חייכתי חזרה ונשענתי מעט קדימה. ”תגיד, יכולים לצותת לנו כאן?” שאלתי ועפעפתי בעיניי.

”אל תדאגי, מותק, ” הוא אמר. ”אף אחד מהם לא שם לב אלינו. ” הוא הצביע על יושבי בית הקפה האחרים.

”התכוונתי אליהם, ” אמרתי והבטתי למעלה.

”אה, אני לא יודע. ” התחלתי לחשוב שאולי לא גייסתי את האדם החכם ביותר בעולם. הוא שטה מכוס המים שלו ואמר, ”אני חושב שכן. רק בבתים שלנו אי-אפשר לשים ציתות.”

נשמתי עמוק. לעזאזל. ”אולי נעבור אלי הביתה?” שאלתי, ושיכלתי רגליים.

ג'דדיה כחכח בגרונו. ”יש לי עבודה, את יודעת. אנשים לא שונאים בלי עזרה.”

”כמובן, ” אמרתי, ” אבל רק לעשר דקות. ” עפעפתי שוב.

”אני נשאר עם הבגדים!” הוא אמר.

”גם אני. ” חייכתי.

הופענו בדירה שלי. הצעתי לו קפה. הוא סירב. הוא העיר משהו על עיצוב הפנים. אמרתי שהכול שלי. הובלתי אותו לסלון והושבתי אותו על הספה.

”אני רק רוצה לדבר, ” אמרתי לפני שהוא יתחיל להתנגד. הוא לא נראה רגוע במיוחד. ”יש לי רעיון, ואני אשמח מאוד אם תוכל לעזור לי. ”

הוא המשיך להסתכל עלי. תהיתי אם המחשוף עמוק מדי, ואם מגיע לו מספיק דם למוח.

”חשבתי על מה שאמרת לי בפעם הקודמת. על זה שהתפקיד שלנו הוא לגאול את האנושות. יש יותר מדי תרבויות שמורכבות מתתי-אדם ולא מאנשים אמתיים. ” הרגשתי בחילה מעצם אמירת המילים.

הוא הנהן. ”אני שמח שהקשבת. חשבתי איך את יכולה לעזור בזה, ויש לי כמה רעיונות. ”

הרמתי את ידי. "אבל חשבתי יותר רחוק. אתה יודע, אי-אפשר באמת לקדם את האנושות בלי לוודא שמי שמנהיג אותה ראוי בעצמו."

הוא חיכך את סנטרו. "את מציעה שנתמקד במנהיגים? זה רעיון לא רע, עם הכושר הזה בארצות הברית, וכל הספרדים האלה אצלך."

חייכתי. "התכוונתי יותר למעלה." עפעפתי.

"מי יותר למעלה מהנשיא?"

שאלוהים יעזור לי, הוא באמת היה סתום. הנחתי את כף ידי על ברכו. "ג'דדיה, אנחנו טובים יותר מהם. אנחנו לבנים, גאים, חכמים. אנחנו יכולים לכוון ביחד את העולם למקום טוב יותר."

הוא הניח את ידו על שלי. השתדלתי לא להצטמרר. "אני מסכים שאנחנו טובים יותר משאר המין האנושי. אני שמח שאת מבינה את זה גם." הוא השתק לרגע, "אפילו שאת יהודונית. כנראה יש לך דם ארי בעבר."

”בטוח, ” אמרתי, ”הרי המשפחה שלי במקור מגרמניה.”
מפולין הכבושה, ולפני כן מרוסיה. העם שג’דדיה שנא. מה
שגרם לי לעבור לשאלה הבאה, ”קראת פעם את תולדות כל
האלים?”

הוא נד בראשו, ”מה פתאום? הם אלים. הם מגיעים
ממקורות טהורים. יאן-שיגו הבטיח לי שהוא וידא את זה.”

”רכנתי לפני. ”אני מקווה שלא תחשוב שאני מתחצפת.”
התרוממתי והפניתי אליו את גבי. ”הו, ג’דדיה, אני
מתייסרת ברעיון הזה מאז שדיברנו, ואני מפחדת שלא
תרצה לעשות אותו.”

”אני לא מפחד מכלום, ” האוויל נפל היישר לפח. הוא
נעמד. ”ספרי לי על מה חשבת.”

הסתובבתי אליו, מעפעפת שוב. התחלתי לחשוש שהריסים
שלי ינשרו. ”פשוט חשבתי לעצמי, אנחנו אמנם לבנים,
אבל נור, למשל, היא ערבייה.”

הוא מצמץ. ”באמת? היא נראית לבנה.”

חייכתי. ”שאלתי אותה. היא נולדה בכפר ערבי בתקופה
שלא היו כאן בריטים. השורשים שלה פלסטינאים.”

ג'דדיה המהם. "זה לא כל כך בסדר שמעלים אותה ככה."

הנהנתי. "בדיוק! בדיוק! והבנתי שריצ'רד, גם הוא לא ממש לבן."

ג'דדיה קפץ לאחור. "לא לבן?" הוא צעק.

"לא, יש לו שורשים ספרדיים." הוא היה צאצא דור עשירי של מהגרים ממקסיקו.

ג'דדיה נד בראשו. "אני לא מאמין. הוא נראה כל כך בסדר."

טפחתי על כתפו. "אני מצטערת. זה באמת נורא."

"אבל אלה רק שניהם, נכון?" הקול שלו היה כל כך אומלל שבמעט התחלתי לרחם עליו.

"לא, לחשתי, והתחלתי לספר לו איך ברונהילדה במקור איננה גרמנייה ארית אלא פולנייה ולכן נחותה. פליקס היה מלטביה. עברתי על כל הפנתאון. אף אחד לא יצא נקי. כאשר סיימתי ג'דדיה קרס בכורסה שלי.

”אנחנו חייבים לעשות משהו, ” אמרתי לו.

הוא הנהן בקושי.

”אתה רוצה כוס מים?”

הוא הנהן שוב. זימנתי לו כוס מים. לא העזתי לעזוב את החדר, כדי שהוא לא ייעלם לי וינסה להתעמת אִתם בעצמו.

הטלפון שלי צלצל, על הקו היה אחיקם.

”את בסדר, שם?” הוא שאל. הפעם לא היו קולות של סוחרים ברקע, ”מזמן לא שמעתי על תאונת דרכים.”

”כמובן, אחיקם, ” עניתי והסתכלתי על ג'דדיה, ”אני עם אל הפאנטים. הוא נותן לי הרבה רעיונות.”

ג'דדיה הרים את הכוס שלו ושתייה.

”מצוין, מצוין, ” אחיקם אמר, ”אולי אקפוץ אחר כך, רק לשיחה קצרה?”

”רעיון מעולה, ” עניתי, וניתקתי. נצטרך לפעול מהר משחשבתי.

ג'דדיה רוקן את הכוס. "אמרת שיש לך תכנית?"

הנהנתי. "אני זקוקה לעזרה שלך. רק ביחד נוכל לטהר את הפנתאון."

"מה את צריכה?" זה מה שאהבתי בפנאטים, מרגע שהצלחת לגייס אותם למטרה שלך הם יתאבדו עבורך.

"אני צריכה שתנתב את הכוח שלך אלי. ביחד נוכל להתגבר על כל אחד מהם. בזכות הפיצול בין הכוחות אף אחד מהאלים לא יכול לעמוד במתקפה משולבת."

הוא חייך, וקיוויתי שהוא הבין מה אני רוצה. "אולי תספר לי איך הצלחת לתפוס כל כך הרבה כושונים בזמןך? אני בטוחה שנצליח להוציא מזה רעיונות טובים."

היו לו המון רעיונות טובים. מחליאים, אבל טובים.

אחיקם הגיע אלי, כמובטח. ג'דדיה התנפל עליו מאחור ואחז בו בזמן שהצתתי לו את הכבד. הוא התפורר לחתיכות מול עינינו. האנרגיה מהמוות שלו התפזרה בין ג'דדיה

לביני. הוא חיך אלי. "אני כבר מרגיש יותר טוב! העיקר שהאינדיאני המטונף הזה לא ימשיך להתקרב לאלים אמתיים." אחיקם ביקר בשמורה אינדיאנית לפני המוות שלו בנסיון לחפש שבטים יהודים אבודים. הדחקתי את הבחילה, והמשכנו.

פליקס היה הבא בתור. תפסנו אותו במקדש טיבטי באמצע מדיטציה. קרענו את הרגליים שלו ותחבנו אותן לגרונו. ג'דדיה חיבר לו פתיל וניתב אליו אנרגיה של חמש מאות מגיבים לכתבת "מה לדעתכם צריכה להיות התגובה לירי על חיילים".

ברונהילדה הייתה אחריו. תלשנו לה את הגרון, ריסקנו את הגולגולת ותקענו צ'לו במרכז הבטן שלה. נור אחריה. הכרחנו אותה לבלוע ערמת מסטיקים, והפכנו אותם לעץ שגדל מתוכה במהירות וקרע אותה לגזרים. יכולתי לשמוע את אנחת הרווחה שבקעה מכל הבורסות בעולם כשהמספרים התייצבו לפתע.

כשיצאנו מהמחבוא של נור חיכו לנו חמישה אלים שלא הכרתי.

"תפסיקו מיד!" צעק הראשון, שהיו לו שער בלונדיני וקלשון ביד.

”אנחנו אחים. כולנו, ” אמר השני. האחרים שילבו ידיים.
הרגשתי את האנרגיה שלהם מתאחדת.

אבל אנחנו חיסלנו כבר ארבעה אלים, כך שהיה לנו יתרון.

ג'דדיה כיוון אליהם מניפת אנרגיה שנבעה משלוש מאות
נוצרים פונדמנטליסטים שהפגינו מול מרפאות הפלה. אני
בלמתי אותם בעזרת האנרגיה מארבעים מרדפי מכוניות.
לא היה להם סיכוי. אחר כך כולם התחילו להתחבא. היינו
צריכים לפלוש לבתים שלהם כדי לגלות אותם.

המשכנו הלאה, ללא מעצורים. ירינו בהם. ריסקנו אותם.
הפצצנו אותם. השתמשנו באנרגיה של כל אל מת כדי
להתגבר על האל הבא. ג'דדיה נהנה מדי מהאפשרות לצלוב
את ריצ'רד, ”הספיק המטונף”, כפי שהוא קרא לו.

הרמס התחנן על חייו. חיבבתי אותו והתכוונתי לחוס עליו,
אבל ג'דדיה אמר שהוא הומו מסריח ושהוא חייב למות,
וזכרתי מה שקראתי במדריך לאלים. הוא אולי רק שליח
היום, אבל הוא גנב את עדרי הבקר של אפולו כשהיה תינוק
בן יומו והרג את ארגוס בעל מאה העיניים. הוא היה עתיק,
חזק, והיו לו חברים בקרב האלים הקדומים שהוא היה עלול
להחזיר מהפנסיה. המוות שלו היה מהיר, יחסית.

כשסיימנו ג'דדיה זהר. שנינו התפוצצנו כמעט מרוב
אנרגיה. היינו רק שנינו, מרחפים באוויר, בוהקים כמו
השמש.

הבטתי למטה, אל הכדור הכחול שמתחתינו. אנשים נסעו,
אכלו, עבדו וישנו בלי להיות מודעים בכלל למה שקורה.

"הם מסתדרים בלעדינו", אמרתי בשקט.

"לא להרבה זמן", ג'דדיה אמר. "בקרוב כל מאגרי
היצירתיות שלהם ייגמרו, ואז המין האנושי ישקע." הוא
אחז בידי. "הצלחנו. הגשמנו את החזון שלך. הפנתאון
נקי."

"לא לגמרי." חייכתי אליו. "אני רוצה שתדע, אמרתי,
"שלא הייתי יכולה לעשות את זה בלעדיך."

הוא משך באפו. "אני כל כך שמח לחלוק אִתְךָ את הרגע
הזה."

עזבתי את ידו והתרחקתי מעט.

הוא המשיך להסתכל בי גם כאשר מנשא המעבורות
הזחלילי של נאסא, מחפר הבאגר 288, והאיירבוס 380
התנגשו בו משלושה כיוונים בו זמנית, ומעכו אותו לעיסה
חסרת צורה.

כל האנרגיה שלו התמקדה בי. הנהגים של כלי הרכב מתו
בהתפוצצות, אבל זה כבר לא שינה לי. הייתי כל יכולה.
הייתי האלה היחידה. העולם כולו יסגוד לי, ורק לי. אני
אשלוט בהם, אני אכוון אותם, אני אוודא שהמין האנושי
יגיע להישגים עליהם הוא חלם.

חשתי את כל האנרגיה האצורה בי. התבוננתי למטה בעת
שחלקי המכונות ריחפו ונשרפו באטמוספירה. הם יצטרכו
לבנות מכונות חדשות, כמובן, אבל לא עוד אלים. רק אני.
חייכתי לעצמי. הייתי הדבר הזוהר, המלא והנפלא ביותר
בעולם.

מה אעשה עם האנרגיה שלי? לאן אפנה אותה? חיפשתי את
המדען היצירתי, האמן המתוסכל, הזמרת המיוחדת. מישהו
לקדם לעתיד מבהיק. יכולתי לאתר כמה וכמה כאלה, אבל
אז הבנתי משהו.

האנרגיה של כל האלים הייתה בתוכי, אבל היא תתכלה
בסופו של דבר. אני אצטרך להשיג עוד אנרגיה איכשהו.

פקקי תנועה ענקיים לא יספיקו. אני אצטרך להרוג. אני אצטרך לפגוע במישהו. הבטתי בעולם מתחתי. איך אבחר את מי להשמיד, או בשביל מה? אני יכולה להשמיד את עצמי. אם אשאר מספיק זמן עם כל כך הרבה אנרגיה בתוכי זה יחסל את האלה האחרונה.

הבטתי בעולם. התמקדתי באנשים. חלקם היו יכולים לעשות דברים טובים. מיעוטם היו גאונים. מהגאונים נפרשו מניפות דקיקות של יצירתיות לאחרים. השראה על ידי עבודה בחברה. דבר שנעלם מעיני כל האלים שהיו עסוקים ברמות אנרגיה אלוהיות. אבל ידעתי שמעט אנרגיה גם היא מספיקה, אם יש מספיק אנשים שיפיקו אותה.

הפרויקט המתגלגל שלי צריך להיות האנושות כולה.

התחלתי לפזר את האנרגיה שלי. תחילה לגאונים, אחר כך למבצעי הדברים הגדולים ולבסוף לאלה שישפרו את העולם. יכולתי לראות איך האנרגיה היצירתית שלהם כבר מתחילה להתפזר אל אחרים ולהניע גם אותם. ככל שפיזרתי את האנרגיה הרגשתי שאני נוחתת. את האחרונים כבר היה קשה למלא, אבל הצלחתי לרוקן הכול.

עמדתי מחוץ לדירה שלי. כבר לא זוהרת. כבר לא בעלת כוחות-על. סתם מזכירה חסרת עתיד בחברת עורכי דין.

הסלולרי שלי צפצף. זו הייתה הודעה מאמא שלי שמזמן לא התקשרתי, אבא מרגיש רע, ואולי אקפוץ לצהריים? יש מרק.

החזרתי לה תשובה, "כן", ושמחתי שאת גרגר האנרגיה האחרון שמרתי לעצמי. לא בשביל להתעלות שוב, כמובן. בשביל להתמודד עם החיים.

III

חמש ארבע שלוש שתיים אחת

מאת הילה בניוביץ-הופמן

טוב, תקשיבו. קרה משהו.

התעוררתי באמבטיה, עם המון דם על החלוק ועל הדפנות מסביב. היו חתכים דקים על פרקי הידיים שלי, אני מניחה שהרוב כבר נסגרו והדם נקרש עד שהתעוררתי לגמרי. אני מרגישה קצת מסוחררת ועייפה, כנראה מאיבוד דם, אבל הצלחתי להתאושש ולקום משם, כך שאני ממש מקווה שלא נגרם נזק גדול מדי.

אלינור, לא השארת שום דבר כתוב ביומן. למה עשית את זה? אני מפחדת נורא.

לא הייתה לי ברירה אלא לדווח לוועדת הפיקוח. אני פשוט כל כך דואגת ממה שיקרה כשאלינור תחזור. אלינור, חמודה שלי, אני לא כועסת, לכולנו יש ימים קשים. אני רק מקווה שעד שתחזרי הכול יהיה הרבה יותר טוב. אני אוהבת אותך. כולנו אוהבים אותך.

הודעות פרוצדורליות: אדם, מחר בבוקר גם אתה תצטרך
ללכת לוועדת הפיקוח. הם חקרו אותי היום במשך שעות,
סביר להניח שירצו לתחקר גם אותך, ויכול להיות שאת
כולנו. אל תנסה להסתיר מהם שום דבר, הם כבר ידעו
איכשהו על רני והצמיד המזויף שלו, למרות שלא סיפרנו
להם כלום. אוף, ממש לא רציתי לדבר על רני במכון. או
בכל מקום אחר. אוף, אני כל כך מטומטמת לפעמים.

יולי, לקחתי בשבילך מהדואר את החבילה עם הבדים
שהזמנת. הם נראים יפהפיים! אל תשכחי לצלם ולהראות לי
איך זה יצא. ואם זה לא מוצא חן בעיני מישהו, שיקפצו. זה
כולל אותך, אדם.

אורי, מזכירה לך להחזיר את החתול פנימה ברגע שאתה
מתעורר, כי כבר קצת קריר בחוץ בעונה הזו. לפני שבועיים
שכחת להכניס אותו, והמסכן התכרבל בתוך השמיכות
במלונה שלו ועשה לאלינור פרצופים כועסים כשהיא נתנה
לו להיכנס סוף-סוף. אה, וגם זרקתי את מברשת השיניים
שלך לפח, היא כבר בלזיה לגמרי. אדם או יולי, תוכלו
בבקשה לקנות לאורי מברשת שיניים חדשה? לא הספקתי
היום בגלל הוועדה וכל זה, וכבר מאוחר נורא.

אלינור, חמודה שלי. אני מחבבת אותך, ומחכה לשמוע
ממך.

”מה השם?”

”אביגיל הידרה.”

”הידרה שלוש, בן?”

”לא, שתיים.”

הפקיד בחליפה האפורה רשם בטופס שלפניו ”הידרה
08/ב, רצף: 2, שם: אביגיל.”

”בסדר גמור, ” אמר, ”שבי בבקשה ליד חדר 10, יקראו
לך.”

חדרים 1-5 היו חדרי הטיפול הקבועים של קבוצה א',
וחדרים 6-10 היו מיועדים לקבוצה ב'. ככה זה, חשבה
לעצמה אביגיל במרירות תוך כדי הליכה במסדרון הממוזג
יתר על המידה, את הופכת למספר בשבילם, חלק מרצף,
בורג במכונה. כולם מושלכים פנימה, נטחנים ונזרקים
החוצה בעיסה מבולבלת, ואחר כך מצפים מאתנו לאסוף את
כל החלקים המרוסקים ולחבר אותם יחד איכשהו. את קודם

כול סדרה 08, אחר כך קבוצה ב', אחר כך מס' 2, ורק בסוף אביגיל, אישה בת 25. או 5, תלוי את מי שואלים. הוא אפילו לא שם לב שאני מפחדת. כולי זיעה קרה, והוא ממשיך לרשום את הפרטים שלי בטופס באדישות גמורה. אני רק עוד פרה אחת בעדר. מה אכפת לו שהפרה הזו כמעט נשחטה אתמול בלילה?

אביגיל עצרה לפני הדלת של חדר 10, והתכוננה להציג לסורק האוטומטי את צמיד הזיהוי שלה. משהו כפה עליה לעצור לפני שהושיטה את פרק ידה לקורא השבבים. בעצם, זה לא נכון, חשבה. הפקיד הרי ביקש את השם שלך לפני כל יתר הפרטים. והאמת היא שלך עצמך אין מושג איך קוראים לו. הוא עובד כאן כבר חצי שנה, וכל מה שאת יודעת עליו זה שהוא הפקיד בחליפה האפורה, עם סמל המכון על השרוול. גם הוא סוג של פרה בבית המטבחיים הזה.

אביגיל שמטה את ידה הרועדת לצד גופה, ונעצה מבט מתריס בדלת, כאילו היה לוח זה של עץ ומתכת האשם בכל העניין. לרגע קל עוד בהתה במספר "10" שהתנוסס על הדלת, ואז סבה על עקביה בהחלטיות, ככל שאפשרה לה תחושת המחנק שבגרונה, והלכה בחזרה אל הפקיד בחליפה האפורה.

הפקיד הרים את עיניו למראה הצעירה החוזרת לדלפקו.
”מה קרה? הם לא בחדר?”

”לא יודעת, עוד לא נכנסתי, השיבה אביגיל. ”רק רציתי
לשאול איך קוראים לך.”

”לשאול מה?” עיני הפקיד התרחבו בהפתעה.

”מה השם שלך. אתה כאן כבר חודשים ואף פעם לא
שאלתי.”

הפקיד שתק לרגע. ”יואל, השיב בסוף. ”קוראים לי יואל.”

”נעים מאוד, יואל. אני אביגיל.”

”אהמ... כן, השיב הפקיד האפור, ששמו היה יואל, עדיין
משתומם קלות.

”אביגיל הידרה?” אמרה אביגיל, כמנסה לעודד את זכרונו.

”כן...”

”שמוכרת גם בשם 08/ב/2...?”

אביגיל ויואל בהו זה בזה במשך כמה שניות, ואז פרצו בצחוק. יואל הושיט את ידו ללחיצה. "סליחה, פשוט אף אחד מההידרות עוד לא שאל איך קוראים לי. קצת קשה לדעת כאן..."

"...מה מותר ומה אסור, השלימה אביגיל.

"כן, בדיוק, ענה יואל בחיוך. "אבל אני מניח שזה מותר, להחליף שמות. נעים מאוד להכיר, אביגיל."

אביגיל המשיכה ללחוץ את ידו של ידידה החדש כמה שניות מעבר למקובל על פי כללי הטקס. כעת, בשכבר לא היה רק הפקיד בחליפה האפורה, כאילו הוסר מעליו צעיף בלתי נראה של ריחוק, והיא השגיחה בדברים שמעולם לא ראתה לפני כן. גומת חן שמופיעה רק בלחיו הימנית, ולא בשמאלית. קמטי צחוק בזוויות עיניו. והעיניים עצמן, באותו גוון ירוק מתעתע שנראה לעתים חום ולעתים כחול, תלוי בשעה ביום ובקרני האור שפגעו בקשתיות. היא הגניבה מבט לפרק ידו, רק ליתר ביטחון. לא היה שם צמיד. וגם לא חתכים דקים, שהגלידו ממש לפני דקות ספורות. צמרמורת קפואה חלפה בגבה, כאילו הושלכה שוב ביד גסה לתוך רגע ההתעוררות ללילה של כאב, בלבול ותחושת בגידה צורבת.

”אביגיל?” אישה בחלוק כחול עם סמלו המוכר של המכון על שרוולה שרבבה את ראשה מעבר לעיקול המסדרון. ”לא ראינו את הקריאה שלך בסורק, את מעדיפה לא להיכנס?”

”לא, רק התעכבתי קצת,“ השיבה אביגיל. ”אני צריכה לדבר אִתכם.“

”אז בואי,“ אמרה האישה והחוותה בידה לכיוון המשך המסדרון. אביגיל נפרדה בניד ראש וחיוך מתנצל מידידה החדש, לשעבר הפקיד בחליפה האפורה, ומיהרה בעקבות האישה אל חדר 10.

אורנה, המפקחת שצעדה בזריזות לפניה, הייתה דווקא אחת מהמפקחות החביבות עליה. היא לא נטתה להגזמה או להיסטריה, כמו חלק מהמפקחים האחרים. לכן אביגיל קיוותה שגם הבשורה הלא פשוטה שהיא נושאת תתקבל בהבנה ותטופל ברגישות ובמתינות. לא תמיד זה היה כך. נשמעו לא מעט סיפורים על בתים שהושתלו בהם עשרות מצלמות ומיקרופונים וחיישני תנועה, על סוכנים חשאיים של המכון שהוצמדו להידרות שנחשדו בהתנהגות חריגה ועקבו אחריהם כמו צללים ביום ובלילה. ההידרות מקבוצה א' של סדרה 8 אהבו להפיץ סיפור – ייתכן שהיה אגדה ותו לא – שהידרות מסדרות 4-6 לא מתו בגיל צעיר מסיבוכים רפואיים כפי שסיפרו להם, אלא הועלמו באורח מסתורי

לאחר שהחלו לפעול בניגוד להנחיות המכון. מפקחי המכון
התייחסו בביטול לסיפורים כאלה, אבל השמועות עדיין
ריחפו וסירבו לגווע.

עכשיו אביגיל תיאלץ לשבת מול המפקחים ולהסביר בצורה
רגועה ככל האפשר שהיא התעוררה בבוקר מדממת, שהיא
חוששת לשלומה של אלינור, ושאין לה שום דרך לדעת מה
קרה כי אלינור תחזור רק בעוד חמישה ימים ולא השאירה
מילת הסבר. האם זו טעות, לדווח לוועדה המפקחת? אולי
היה עדיף לטפל בזה בינם לבין עצמם, מבלי לדאוג שמא
יכלאו את כולם בבית חולים עד שאלינור תחזור ויוכלו
לתחקר אותה, ומי יודע מה יחליטו לעשות אתם בסוף?

בכל עשרים וחמש שנותיה, אביגיל מעולם לא חששה
לחייה. כשהתיישבה באותו בוקר מול השולחן הארוך
והמוכר של הוועדה המפקחת, הציף אותה יצר ההישרדות
בעוצמה בלתי נשלטת. היא חייבת לספר. אם תפסיק
להתקיים בעוד כמה ימים, לפחות שידעו מדוע.

”בוקר טוב לכולם,“ אמרה אורנה בחיוך מאיר פנים.
”אביגיל, את זוכרת את שרון ועדי“ – אמרה כשהיא
מצביעה אל המפקחים שישבו מימינה ומשמאלה – ”אנחנו
שמחים שבאת לבקר, כבר זמן מה לא שמענו ממך דיווח.“

”כן, ” השיבה אביגיל, ”הייתי קצת עסוקה. ” היא הניחה יד על רגלה הימנית, שהחלה לתופף מעצמה על הרצפה, כמבקשת לברוח מהחדר.

אורנה בחנה לרגע את הצעירה המתוחה. ”אביגיל, את לא צריכה להתרגש כל כך. אנחנו כבר יודעים, ושמחים שהחלטת לספר לנו.”

לבה של אביגיל החסיר פעימה.

”איך אתם יודעים? זה קרה רק הבוקר...” רעד קולה.

”הבוקר?” תהה עדי, המפקח שישב מימין לאורנה. ”חשבת שזה נמשך כבר חודשיים.”

”על... על מה אתה מדבר?”

”על מה את מדברת?” החזיר לה המפקח. ”מה קרה רק הבוקר?”

”רגע אחד, ” הרימה אורנה את ידה. ”אני רוצה לעשות סדר. קודם כל, אביגיל, אנחנו יודעים שאת מתראה כבר חודשיים עם בחור שהתחזה להידרה. הוא הצליח להשיג לעצמו צמיד זיהוי מזויף. יש מעקב אחרי כל הצמידים,

ובעקבות דיווח שקיבלנו מהידרה אחרת על בחור לא מזוהה שמציג את עצמו כהידרה, איתרנו אותו ועצרנו את ההונאה.”

אביגיל שתקה וכבשה פניה ברצפה.

”אני מבינה שזה קשה, אבל חשוב מאוד שתדווחו לנו על מקרים כאלה. הבחור הזה לא רימה רק אותך. בכל יום הוא נטפל לבחורה אחרת, ומכר לה את השקר הזה כדי להוציא ממנה טובה כלשהי. אני לא יודעת איך הוא הצליח לשכנע אותך לא להסגיר אותו, אבל חשוב לי שתדעי שאפילו אם את לא מדווחת, יש מי ששומר עלייך.”

אביגיל הרימה את מבטה.

”שומר עלי? עוקב אחרי, את מתכוונת.”

”אתם חשובים לנו מדי, אמר שרון, המפקח השלישי. אחר כך הוסיף בנימה מרוככת, ”אנחנו מבינים איזה קרבן נדרש מכם, אז חשוב לנו לשמור עליכם מפני אנשים כאלה.”

”מי גילה לכם? איזו הידרה? אני רוצה לדעת.”

”זה באמת חשוב? הידרה שדואגת לך. בדיוק כמונו,“
אמרה אורנה.

”זו לא החלטה שלה. רני... הבחור הזה... לפחות הוא לא
התייחס אלי כמו אל מספר, והוא...”

אורנה נאנחה.

”אני מבינה שהוא היה נחמד אלייך. זה קשה מספיק, קשר
בין סינתטים לנורמלים, מבלי שהיחסים יהיו מבוססים על
שקרים.”

אביגיל מיהרה למחות את לחייה, לבל יצליחו הטיפות
לצנוח מטה.

”לא הכול היה שקר.”

אורנה הביטה בצעירה הדומעת. ”לצערי, זה לא נכון. הוא
התחזה להידרה כדי שתיתני בו אמון, ותסכימי...”

המשך דברי ההסבר של המפקחת גוועו בפיה. היא הבינה.
לא פשוט להתמודד עם הפעם הראשונה, במיוחד כשנודע
לך בדיעבד שנוצלת, כמו שורה של נשים אחרות, על ידי
נוכל מקסים וחסר מצפון. היא זקוקה לזמן כדי להתאבל

ולהתאושש. אולי כדאי לשנות נושא. אורנה כחכה בגרונה. "טוב, נניח לעניין הבחור. הוא טופל ולא יפגע שוב באף אחת. ספרי לנו, מה קרה הבוקר?"

אביגיל בלעה את דמעותיה ונשמה עמוקות. אחר כך זקפה את ראשה והישירה מבט אל המפקחים.

כואב לי הראש, היה יום די מזעזע, אז הנה סיכום קצר. הלכתי לוועדה המפקחת. בלבלו לי את המוח על כמה שחשוב שנמשיך להיות קשובים לכל מה שיכול לקרות עם אלינור כי זה משפיע על כולנו. אמרתי להם שאין לי מושג מה קרה, אבל אלינור, אני סומך עלייך במאה אחוז ולא מוכן לקבל לרגע את האפשרות שהיית רוצה לפגוע בנו. אז שיהיו קשובים למה שהם רוצים, אני לא משחק במשחק הזה. לדעתי היינו צריכים להשאיר את זה בינינו ולפני הכול לתת לאלינור הזדמנות להסביר.

הודעות פרוצדורליות: יולי, כמובן שגם את חייבת ללכת לוועדה, אז דבר ראשון בסדר היום שלך בבוקר – ביקור במכון. ותשתדלי ללבוש משהו שלא נראה כמו וילון שחדי קרן הקיאו עליו. אה, ואביגיל, הסירי דאגה מלבך. קניתי לאורי מברשת שיניים חדשה. ואני גם מנחש שהוא יגיד לך,

בעוד יומיים, בדיוק מה את יכולה לעשות עם מברשת
השיניים הזו מצדו.

מקריאה חוזרת של הסיכום, אני נשמע קצת עצבני. אבל
באמת שהיה יום לא קל. ברצינות, לך תסביר לבן זוג שלך
שהוועדה נכנסה לך לתחת כי הם חושבים שאולי אחותך
מנסה להרוג את כולכם. אביגיל, את מבינה למה כדאי
לשמור דברים בינינו? לא כועס עלייך, אני מבין שנבהלת,
אבל אי-אפשר לגלות קצת סבלנות?

יולי, אני מה-זה מצטער. נראה לי שתקומי עם מיגרנה
מהגיהינום. תלבשי מה שאת רוצה, משוגעת שלי. אוהב
ומחבק חזק את כולכם. אנחנו נעבור את זה, אתם תראו.

”אני רק אומר שטוב שלבשת חולצה עם שרוולים ארוכים.”

דורון העביר את אצבעו בעדינות על הפסים האדומים
הדקים שנמתחו לרוחב פרקי ידיו של אדם.

”סביר להניח שאמא שלך הייתה מגיבה בהיסטריה לזה
שמישהו מנסה להרוג את הבן שלה.”

אדם נהם בתגובה, והתהפך כך שחיבק את מותניו של דורון מאחור. "אמא שלי מאוד אוהבת את אלינור, היה עדיף שלא תחשוב עליה דברים כאלה." הוא הניח את ראשו בשקע כתפו של דורון. "כל ההורים שלנו מסתדרים ממש יפה ביחד, חוץ מההורים של אלינור, שהם קצת סנובים, ותמיד מתחמקים מארוחות משותפות."

"חשבת לדבר אִתם? אולי הם יודעים משהו על מה שקרה לאלינור?"

אדם נהם שוב.

"זהו, עברת לנהום? שכחת איך בני אדם מדברים?" הקניט דורון, וצבט בעדינות את ירכו של אדם. "או שסתם אין לך כוח אלי?"

"סליחה, השיב אדם בעייפות, "נראה לי שאני מתחיל לפתח כאב ראש. התרוצצתי המון היום. הוועדה המפקחת בבוקר הייתה סיוט, אחר כך צהריים עם ההורים שלי..."

"ואחר כך סקס אִתי, שזה מתכון בטוח לכאב ראש."

כתגובה, דורון זכה לנהמה נוספת ולמתקפת דגדוגים, שהפכה להתגוששות ידידותית. בסיומה, אדם הצמיד את מצחו לזה של דורון, עצם את עיניו, ונאנח שוב.

”אני מצטער. שום דבר לא יוצא לי כמו שצריך היום.”

”הטענה הזו לא רק תבוסתנית, אלא גם לא נכונה עובדתית,” השיב דורון וליטף ברכות את צווארו של אהובו. ”אולי תספר לי סוף-סוף מה קרה בוועדה המפקחת? במקום לנהום עלי כמו דוב עם אבעבועות רוח?”

”מאיפה אתה יודע איך נשמע דוב עם אבעבועות רוח?”

דורון החריש. אחר כך התגלגל לשכיבה על גבו וניתק מגע עם אדם. לכמה שניות, הצליל היחיד שנשמע בחדר היה קולות החפירה מארגז החול של החתול בחדר השני, אחרי שסיים את ענייניו.

אדם התהפך על צדו, וליטף בתחינה את התלתלים השחורים שנחו על הכרית. ”אל תכעס עלי. קשה לי לדבר על זה. זה לא בגללך.”

”תתחיל מההתחלה, אחר כך יהיה יותר קל,” השיב בן זוגו בעידוד והחזיר ליטוף לחזהו.

”טוב. ” אדם נאנח שוב. ”קמתי, קראתי את הדיווח של אביגיל. היה לי ברור לגמרי שהיא נכנסה לפאניקה וסיפרה הכול לוועדה בלי לחשוב שאולי כדאי לטפל בזה בינינו לבין עצמנו. אז הלכתי לוועדה בבוקר, מכין את עצמי לעוד קצת פאניקה.”

”אולי לא פאניקה, אבל אתה לא חושב שיש מקום לקצת דאגה?”

”לא, ” השיב אדם בפסקנות. ”אלינור לא טיפשה. מבחינתי, יש רק שני תרחישים אפשריים: או שזו הייתה תאונה שקרתה ממש לפני החלפת המשמרות של היום הראשון, או שהיא עברה רגע קשה ורצתה להעביר את זה הלאה לאביגיל ולכולנו, ומשום מה לא יכלה לכתוב את זה ביומן המשותף.”

”ואין סיכוי, לדעתך, שהיא באמת ניסתה להתאבד?” הקשה דורון.

”כדי להתאבד בחיתוך ורידים, חותכים לאורך היד, לא לרוחב, ” טען אדם.

”אולי היא לא ידעה את זה?”

”זו אלינור. היא יודעת הכול. היא האישה הכי חכמה
שפגשתי אי-פעם.”

”טכנית, מעולם לא פגשת אותה.”

אדם תלה מבט עצוב בבן הזוג, שעדיין ליטף את חזהו.
עיניו היו תמיד חמימות כל כך, עוטפות כל כך.

”אתה מבין למה קשה לי לדבר על זה? אני לא רוצה
לכתוב, כמו אביגיל, שהכול יהיה בסדר, וכולנו אוהבים
אותה וכל הקשקושים האלה. אני רוצה לחבק אותה. ואני
לא יכול. אין לי מושג מה עבר עליה, אבל אני בטוח שהיא
לעולם לא הייתה פוגעת באחים ובאחיות שלה. לא באופן
מודע.”

”וזה מה שאמרת לוועדה?”

”כן.”

”ומה הם אמרו?”

אדם שוב נהם.

”די עם הנהמות האלה כבר... החבר שלי הידרה, לא חיית פרא...” התרה בו דורון.

”שנינו הידרות. לא סתם, הידרות רצף 3. תאר לך שאני הייתי 2 ואתה 4 או ההיפך. לא היינו נפגשים לעולם,“ התבדח אדם. אחר כך הרצין.

”טוב, הוועדה. הם ענו לי ש’הנאמנות שלי לאחות הידרה ראויה לכל שבח’, ושממש נוגע ללב שאני בוטח בה במאה אחוז, אבל ’אנחנו צריכים להתכונן לכל האפשרויות’, כולל האפשרות שאלינור תיאלץ להעביר את המשמרת הבאה שלה, אולי המשמרות הבאות שלה, בחדר נעול עם השגחה מסביב לשעון. אמרתי להם שאם זה קורה, גם אני חותך את הוורידים.“

”אדם!!“

”ברור שאני לא אעשה את זה. אבל הם מסרבים לקלוט שאני הרבה יותר קרוב לאלינור משהם יצליחו להבין אי-פעם, לא משנה כמה מצלמות הם יתקעו לה בפרצוף.“

”ועכשיו אולי יתקעו גם לך מצלמות בפרצוף,“ התרגז דורון. ”בשביל מה היית צריך לאיים עליהם?“

”בשביל שיבינו שהחלטה הזו היא גם שלנו. אם לא רק שלנו.”

כעת היה תורו של דורון להיאנח. ”יופי לי. מצאתי בן זוג עם עקרונות ופלפל בתחת.”

”באמת יופי לך, ” קרץ לעומתו אדם. דורון ניסה לשמור על ארשת פנים נוזפת, אך כעבור רגע התמוססה הבעתו הכעוּסָה והוא פרץ בצחקוקים.

”טוב, חצוף שלי. כבר עשר וחצי ושנינו צריכים להתכונן להחלפת משמרות.”

אחרי שדורון הלך לדרכו, אדם מיהר להחליף סדינים, ואחר כך שפט אל המקלחת. תחת המים הזורמים, ניסה לדמיין שהוא שוטף מעליו גם את שרידי המחשבות, כדי שלא יעבור הלאה אף שמץ מהן. הוא חש צביטה של אשמה על כך שהסתיר מדורון מדוע באמת לא ניסה לפנות להורים של אלינור. הוועדה המפקחת גילתה לו באותו בוקר שהמפקחים כבר ניסו לפנות אליהם, וההורים לא שיתפו פעולה וביקשו לנתק קשר לחלוטין. הם מעולם לא העריכו את הבת הנפלאה שלהם כמו שצריך, חשב אדם. אולי הייתה ביניהם מריבה קשה. אחות נהדרת, איך הגרלת לך הורים כאלה? זה לא מגיע לך.

השעה הייתה כבר חמישה לאחת-עשרה, ואדם כבר היה נקי, מסורק ולבוש בחלוק בד לבן. הוא סיים לכתוב את הדיווח ביומן המשותף, עיסה את רקותיו הכואבות ופנה לכיוון חדר השינה. לפתע צץ משהו בזיכרונו, ותוך שהוא פולט קללה עסיסית, החל לחפש בקדחתנות אחר החתול ברחבי הבית.

”הרקולס! פסס פסס, הרקולס, בוא!”

חתול שחור עם סינר לבן וכפות לבנות הציץ מאחד החדרים. אדם פיתה את היצור המשופם אל המלונה שבחצר בעזרת שאריות טונה מהמקרר וסגר את הדלת האחורית. אחר כך מיהר לחדר השינה, נשכב על גבו במיטה ועצם את עיניו. נותרו לו רק שניות ספורות.

מותר לי לומר שזה היה היום הכי נפלא שהיה לי אי-פעם?

טוב, נתחיל מההתחלה. אדם, מצאתי את הפתק שהשארתי לי בכיס של המכנסיים. תודה... בזכותו התחלתי את היום עם חיוך. והחליפה לא נראית כמו משהו שחד-קרן הקיא עליו, טמבל שכמוך. קוראים לזה גיוון. כדאי לך לנסות את

זה פעם, במקום כל הבגדים השחורים והאפורים שלך. אם
תרגיז אותי יותר מדי, יום אחד אני אצבע לך את כל
המכנסיים בסגול פוקסיה.

אביגיל, תודה רבה שאספת בשבילי את החבילה! תרצי
שאתפור בשבילך חצאית מהבד הירוק עם ההדפס של
ציפורי גן עדן? לדעתי זה ייראה עליך נפלא, והצבע ממש
מתאים לעיניים שלך. אלינור, מתוקה שלי, כשתחזרי אני
אעצב גם בשבילך משהו. רק תבחרי. אני חייב גם לך תודה
גדולה. את יודעת למה.

הוועדה היום הייתה חוויה שונה לגמרי מבדרך כלל. בפעם
הראשונה, קראו לי בשם האמתי שלי. לא בתור כינוי חיבה,
אלא בתור שם רשמי. שתדעו לכם שאורנה נפלאה, וממש
לא מאיימת כמו שתמיד חשבתי. אני כבר לא מפחד לכתוב
כאן הכול, ומותר גם לכם להתייחס אלי כמו שאני. אודליה
קיימת עכשיו רק בתיק שלי אצל הוועדה המפקחת, בתור
זהות לידה בלבד. תודה שהתגייסתם והתאמצתם להגן עלי.
לא תצטרכו לעשות את זה יותר, ואין לי מילים לומר לכם
איזו הקלה זו. אני לעולם לא אהיה בדיוק מי שאני רוצה
להיות, אבל לפחות לא אעמיד פנים שאני מישהי שאני לא.

הודעות פרוצדורליות: אורי, אני מתנצל אם תהיה קצת
מנוזל מחר. לא עמדתי בפיתוי ויצאתי החוצה היום ללטרף

את הרקולס. חמוד קטן, הוא היה כל כך המום! אחר כך
קינחתי את האף שעות, אבל זה לגמרי היה שווה את זה.
אביגיל, בחור נחמד בשם יואל שעובד במכון הפיקוח ביקש
ממני היום למסור לך דרישת שלום. הבנתי שדיברתם לפני
יומיים. נראה שהוא ממש מחבב אותך, ובניגוד לחתיכת ה
- טוב, את יודעת מה דעתי עליו - הקודם ששיקר לך, הוא
עושה רושם של אדם מאוד כן וישר. והוא גם חמוד... אני
לגמרי בעד.

אגב, אורי, קסם שלך כבר פה. היא ביקשה, חמודה כמו
תמיד, לשבת כאן לידי ולחכות שתגיע. כמובן שהסכמתי.
אני כל כך שמח בשביל שניכם!

"מיאו!"

"זה לא יעזור לך."

"מרראווו..."

"הרקולס, אתה מאוד חמוד, אבל אני לא יכול להכניס אותך
הביתה, אני אלרגי. לך תישן קצת על הכרית שלך במלונה."

”מיאוווו!!”

יולי נאנת. היצור העיקש אומץ לפני שנתיים, ועדיין לא התרגל לכך שמוציאים אותו החוצה כל חמישה ימים. מוח בגודל אגוז, מה לעשות. למה חתולים רוצים תמיד להידבק למי שהכי רוצה להתרחק מהם? ולמה, לכל הרוחות, הוא עומד בסלון ומנהל דו-שיח עם חתול דרך דלת זכוכית?

צלצול פעמון הכניסה קטע את רצף מחשבותיו. ”אוף, רטן לעצמו ושירך רגליו בעצלתיים לכיוון הדלת. מי בא לבקר בשעה כזו? מי שזה לא יהיה, אין לי זמן לשיחת חולין. אני חייב ללכת לוועדה המפקחת, ועוד עם שאריות של מיגרנה מהלילה. הוא פתח את הדלת לרווחה, מוכן ומזומן לדחות בנימוס את הביקור הבלתי צפוי, וקפא במקומו. בפתח עמדה אורנה, המפקחת מהמכון, לבושה בקפידה בחליפת חצאית ומקטורן.

”בוקר טוב, אודליה. מה שלומך? סליחה שאני מתפרצת סתם ככה, אני מקווה שאני לא מפריעה יותר מדי.”

”לא, ממש לא, הזדרז יולי להשיב והעביר אצבעותיו בבלוריתו הסתורה. ”היכנסי, בבקשה.”

המפקחת צעדה בעקבותיו לתוך הסלון. פריטי לבוש בצבעים עזים היו פזורים על הספות, וספל קפה ריק למחצה סיים להתקרר על השולחן.

”סליחה, ” אמר יולי ומיהר לאסוף את הבגדים והספל כדי להעניק לחדר מראית עין של סדר. ”בדיוק ניסיתי להחליט מה ללבוש היום.”

”אין שום בעיה. הבגדים שלך תמיד צבעוניים כל כך, ” השיבה אורנה במאור פנים והתיישרה על הכורסה. ”זה ממש נחמד. את תופרת אותם לבד, נכון?”

”את רובם, כן.”

”ותמיד שילובים מעניינים ויצירתיים. אפודות רקומות מעל מכנסיים מתנפנפים... והתלבושת הנהדרת שלבשת בשבוע שעבר. מן מעיל משולב עם חצאית-מכנס, באמת עיצוב חדשני.”

”תודה רבה. תרצי קפה? יש גם עוגה נהדרת שאביגיל אפתה. היא תמיד אופה במצבי לחץ...” יולי מיהר לבלום את פיו כשהבין מה הוא אומר.

”לא, אני לא צריכה שום דבר, תודה. ומובן לגמרי שאביגיל לחוצה, זו הייתה תקופה מאוד לא קלה עבורה. בעניין הזה, אנחנו חייבים לך תודה. טוב שחשפת את הבחור ההוא שרימה אותה והעמיד פנים שהוא הידרה כדי להתחבב עליה.”

יולי השפיל את מבטו.

”לא נעים לי ללכת מאחורי הגב של אחותי. אבל לא רציתי לחכות עד שהיא תחזור כדי שלא תצטרך להתעמת אִתּוּ. היא כל כך רגישה... לכן סיפרתי לכם קודם.”

”מובן, ומאוד ראוי. אגב, איך גילית שהוא מתחזה?”

”אביגיל צילמה אותו בסתר, כדי שתוכל להראות לנו את התמונה שלו. יומיים אחרי זה, ראיתי אותו ברחוב.”

”והוא נראה בדיוק אותו הדבר.”

”בדיוק. כלומר, לא הידרה.”

”אני חושבת שזה נפלא, שרצית להגן על אחותך. גם אם נאלצת לבלוע את הצפרדע ולהיעזר בנו לשם כך.”

יולי הסמיק. הוא נמנע מלפגוש את עיניה של המפקחת,
ובמקום זאת הסתכל החוצה דרך דלת הזכוכית.

”זה לא שיש לי משהו נגד הוועדה המפקחת, חלילה...
פשוט, אנחנו אוהבים לשמור דברים בינינו.”

”אני יודעת. אבל לפעמים צריך גם לשתף גורם חיצוני,
נכון?”

”נכון.”

אורנה הצליבה את רגליה והחליקה קמט בלתי נראה
בחצאיתה.

”יופי. אני שמחה שאת מסכימה איתי, אודליה. כי אחות
אחרת שלך עשתה בדיוק את אותו הדבר, רק לגבייך.”

”מה זאת אומרת?”

”בפעם האחרונה שאלינור הייתה כאן, היא באה לדבר עם
הוועדה המפקחת. היא טענה שאנחנו חייבים להפסיק
לעקוב אחרי ההידרות בחשאי ולהתחיל להידבר איתכם
יותר. הסברתי לה שהמעקב אולי לא נעים, אבל הכרחי, כי

שלומכם הפיזי והנפשי חשוב להמשך המחקר. לכן אנחנו
חייבים לדעת כל פרט שקשור לחיים שלכם.”

אורנה הורידה את רגלה לרצפה ונשענה קדימה, אצבעותיה
שלובות על ברכיה. מבטה ליטף את צדודית פניו של יולי,
שעדיין בהה בחתול שבחצר מבעד לדלת הזכוכית.

”אלינור הוכיחה לנו שאנחנו טועים. שכל מעקבי הסתר
שבעולם לא יצליחו לגרום לכם, אחים ואחיות להידרה,
להפסיק לתקשר ביניכם בדרכים שאנחנו לעולם לא נבין.
כשראש יחידת המחקר אמר לאלינור שאין דבר שאנחנו לא
יודעים עליכם, היא אמרה שכבר שנים רבות אנחנו בוחנים
את התקדמותה של הידרה 08/ב רצף 4, אישה בשם
אודליה, כשלמעשה כל הזמן הזה ישב מולנו גבר בשם
יולי.”

אצבעותיו של יולי התהדקו באחת סביב ספל הקפה. מבטו
ננעץ בהרקולס המשייף את טפריו על גזע עץ הצפצפה,
כאילו מוסמר לגופו של החתול במהלומות קורנס אדירות.

אורנה קמה על רגליה ועברה לשבת ליד יולי על הספה.
אחר כך לקחה את הספל מבין ידיו הרועדות, הניחה אותו
על השולחן, ונטלה את כפות ידיו בין ידיה שלה. מבטה נפל
על צמיד הזיהוי של הידרה 08/ב שהיה מהודק לפרק יד

ימינו. האם הם מרגישים, תהתה בינה לבין עצמה, שזה לא רק צמיד זיהוי, אלא גם משדר מעקב?

”ידענו שהאחרים התחילו לקרוא לך 'יולי', כי קראנו את היומן המשותף שלכם. העמדתם פנים שזה כינוי חיבה ותו לא, והצלחתם לשכנע אותנו. אבל השינוי הזה מדאיג, ופספסנו אותו לחלוטין. לכן כל כך חשוב שאלינור פנתה אלינו בעניין.”

יולי החריש. הוא לא יכול היה לחשוב על שום דבר שישפר את מצבו בנקודה הזו.

”יולי, אני לא יודעת כמה סיפרו לך על הדורות הראשונים של ההידרות, אבל יש יסוד לחשש שלנו לגבי הידרות עם בלבול בזהות המינית. לימדו אתכם קצת היסטוריה של הניסוי בבית הילדים? זו בטח הייתה רק הגרסה הרשמית, המקוצרת, שקופצת מהניסויים הראשונים בתאים עובריים לסדרות שבע-שמונה, שזה אתם, נכון?”

יולי נשך את שפתיו, מבטו עדיין דבוק לגזע העץ למוד השריטות. הוא לעלע ובלע רוק בקושי, לפני שניסה לדבר.

”זה נכון ש... שהרדימו למוות את כל ההידרות מסדרות ארבע עד שש?”

אורנה הנידה בראשה. "לא, ממש לא. אני יודעת שיש שמועות כאלה, אבל זה פשוט לא נכון. בוא נעבור על הכול מההתחלה, כדי שתבין למה אנחנו מודאגים לגביך."

יולי התיק את מבטו ממעללי החתול בחצר, וסובב את ראשו באטיות עד שפגש בעיניה של אורנה. רק עכשיו השגיח בצללים הכהים שמתחת לעיניה. היא נראתה כאילו לא ישנה כבר ימים רבים. המפקחת ליטפה את לחיו כפי שעשתה לפני שנים, כשעוד היה זאטוט, והחלה לדבר בקול רך.

"הלוואי וידענו להתנהל בצורה יותר טובה, כמין ביולוגי. למרבה הצער, נכשלנו בזה. בסוף המאה ה-23 היו יותר מדי בני אדם על פני כדור הארץ, ופחות מדי משאבים. לא הייתה ברירה אלא לקצץ באופן דרסטי את מספר התינוקות הנולדים, והונהגו מכסות קפדניות ומצומצמות מאוד. הן התבססו על הגרלה אקראית שמבצעים מחשבי-על, כדי שלא יתפתח שוק שחור של רישיונות לתינוקות. אף אחד לא יכול לפצח את הקוד של המחשבים האלה."

יולי הנהן. היו לא מעט סיפורים על אנשים שניסו לפרוץ למחשבי-העל כדי לנסות להכניס את שמותיהם כזוכים בהגרלה. טובי ההאקרים נכשלו כישלון חרוץ.

האלגוריתמים היו מסובכים מדי והביסו אפילו קבוצות גדולות של מומחים חמושים במחשבים המתקדמים ביותר, שלא לדבר על אנשים בודדים ונואשים לילד, שניסו את מזלם עם המכונה הבלתי ניתנת לפיצוח.

”אלה שניסו להתנגד להחלת המבְּסָה – או שנכנסו להיריון בטעות – קיבלו בחירה. הפסקת היריון מיידית, או השתתפות בניסוי ההידרה. החומר הגנטי מחמישה עוברים מועמדים להפלה ישולב בעובר אחד שיעבור את תקופת ההיריון ברחם מלאכותי, וכשיגיע לקצב חילופין יציב, אחרי תשעה חודשים, יעבור לידה מבוקרת.”

קצב חילופין יציב, חשב יולי. אולי המדענים שלכם לקחו את המשמעות של 'שעון ביולוגי' קצת יותר מדי רחוק.

”סליל הדנ”א המשותף הורכב כך שבכל פעם יופעל חלק אחר ממנו, שיביא לידי ביטוי אחד מהילדים שהותכו יחד. כל ילד פעיל למשך עשרים ושלוש שעות, ואחר כך מופעל מנגנון טרנספורמציה שמפעיל את קטע הקוד של הילד הבא, בזמן שהגוף עצמו נמצא במצב של תרדמת זמנית של שעה אחת.”

”כשהיינו ילדים, ניסינו לפעמים להישאר ערים מעבר לעשרים ושלוש שעות, ”העלה יולי זיכרונות. ”ואז

המטפלות בבית הילדים היו מוצאות אותנו מוטלים באיזו פינה בבגדים שלא התאימו לנו.

”אני זוכרת.” אורנה חייכה. ”פעם אדם התעקש לא להתרחץ אחרי שהתרוצץ כל היום בחצר והתמלא בוך, ואז אתה התעוררת אחריו והתחלת לבכות כי היית מטונף ושרוט כל כך. אז עוד היו לך קוקיות...”

”זה מפחיד,” קטע יולי את דבריה, ”להתעורר עם שריטות על הברכיים שלא את קיבלת. אבל דברים כאלה לימדו אותנו להתחשב אחד בשנייה.” הוא ליטף את ברכו במקום שבו היה עוד רמז לצלקת. אחר כך הרהר לרגע, והוסיף, ”יש לך מושג מה ההרגשה, לחשוב פעמיים על כל בחירה וכל פעולה שאת עושה במשך היום? לחשוב שאם תאכלי יותר מדי, האדם שאחרייך ברצף יסבול מכאב בטן? או אם לא תשתי מספיק, האדם שאחרייך יסבול מהתייבשות? אם תידבקי בשפעת, כשאת תחזרי זה כבר ייעלם, אבל האנשים שאחרייך יהיו חולים ויחלימו בשבילך? וזה עוד לפני סתם סידורים ביום-יום. אביגיל הוציאה בשבילי חבילה מהדואר, כי היא ידעה שהסניף יהיה סגור ביום שלי בסיבוב הזה, ולא רצתה שאני אצטרך לחכות עוד חמישה ימים. אדם רצה לקנות מתנה לחבר שלו, ואורי קנה אותה בשבילו כי הם מבלים ביחד כל היום ביום הרצף שלהם, ואדם לא היה יכול לקנות לו את זה בלי להרוס את

ההפתעה. ואני – אני היחיד מבינינו שאלרגי לחתולים, אז הרקולס המסכן מבלה אחד מכל חמישה ימים בחצר. ואני לא יכול לקחת תרופות נגד אלרגיה כי הן פועלות לטווח ארוך, ואצלנו אין דבר כזה, 'לטווח ארוך'. יש רק יום אחד בכל פעם. וגם הוא רק של עשרים ושלוש שעות. בשבילנו, כדור הארץ מסתובב הרבה יותר מהר."

יולי התנשף קלות לאחר שפרק את אשר על לבו. אורנה נשענה לאחור על מסעד הספה ונאנחה.

"אתה צודק. יש הרבה חסרונות לשיטה הזו. אבל הניסוי עדיין מאפשר לנו המשכיות סבירה של מאגר דנ"א אנושי, אפילו עם ההקצבה הזעומה של תינוקות חדשים. אין ספק שאתם משלמים מחיר כבד. לכן אנחנו משתדלים להגן עליכם, וכשאחד מכם מראה סימנים של התפרקות..."

אני לא מתפרק, חשב יולי בזעם. אני בסך הכול רוצה את הזכות להגדיר בעצמי מי אני.

"שאלת מה קרה להידרות שלפניכם. סדרות אחת עד שלוש לא עברו את השלבים הראשונים של ההתפתחות העוברית. הדנ"א קרס והם לא שרדו. סדרות ארבע עד שש הגיעו לגיל שנה בערך ואז, באחד החילופים, נכנסו לתרדמת ובסופו של דבר מתו. תבין, יולי: אחד הסימנים הראשונים לקריסה

בהידרות המוקדמות היה שבירת כרומוזומי המין, X ו- Y . לקח לנו זמן להבין שרגנרציה מלאה בין גופים היא שגורמת לשבירה. מצאנו דרך להשאיר חלק מהגוף כפי שהוא ולבצע טרנספורמציה, שינוי חלקי שיביא לידי ביטוי רק את הקטעים החיוניים לכל אחת מהזהויות בחמישייה."

"אבל לא נשברו לי שום כרומוזומים. אני בסך הכול כלוא בתוך גוף שלא מתאים לי."

"כן, הסכימה אורנה, "וזה בדיוק מה שאלינור הסבירה לנו לפני שלושה ימים. ידעת שהיא לומדת על מבנה הדנ"א? היא באמת מבריקה. מבלי שידענו, היא מיפתה את כל הדנ"א שלכם ובדקה את כולו. הכול תקין, שום סימן לשבירה. היא הציגה לנו את הממצאים של המחקר שלה, והפצירה בנו להפסיק... איך היא קראה לזה? 'להפסיק להתייחס אלינו כמו אל צביר תאים תחת המיקרוסקופ, ולהתחיל לראות אותנו כבני אדם לכל דבר'. כדי שהניסוי באמת יצליח, היא אמרה, אנחנו – כלומר צוות המחקר והפיתוח – חייבים לאפשר לכם לחיות בלי פחד. היא גילתה לנו מה עובר עליך לא כדי 'להלשין', אלא כדי להדגים לנו שהאישיות שלך התפתחה באופן עצמאי, היא לא מוכתבת על ידי הדנ"א, ולטענתה זה סימן להצלחה אדירה של הניסוי. אתה, כמו האחים והאחיות שלך להידרה, אישיות חזקה ומלאה בפני עצמה."

יולי שתק. לא היה לו מושג שאלינור התאמצה כל כך כדי להגן על זכותו להגדרה עצמית.

”לצערי הרב, האלרגיה לחתולים היא לא הדבר היחיד שבו אנחנו לא יכולים לעזור לך, ” המשיכה אורנה, צער ניכר בפניה. ”מן הסתם, כל סוג של פרוצדורה ניתוחית שתעבור לא תחזיק מעמד ותתאפס עם הטרנספורמציה הבאה, וכל סוג של טיפול הורמונלי ישפיע על חמשתכם וגם אז ההשפעה שלו תלך ותפחת. לא נוכל לעזור לך להשיג גוף של גבר.”

”אני יודע, ” מלמל יולי.

”אבל... מה שכן נוכל לעשות הוא להפסיק לקרוא לך 'אודליה', להתחיל לקרוא לך 'יולי', ולהתייחס אליך בלשון זכר. מבחינתנו, אם זה מה שאתה רוצה – תהיה גבר לכל דבר ועניין.”

יולי הסמיק מרוב התרגשות.

”באמת? אתם יכולים?”

”בטח שיכולים. אתה בריא ושלם בגוף ובנפש, וזכותך להחליט מי אתה. הדבר היחיד שקצת מפריע לנו הוא בחירת השם שלך.”

”מה זאת אומרת, השם שלי?” גמגם יולי.

”הרי בכל הידרה השמות מתחילים באותה אות, כחלק מהמספור. אצלכם השמות התחילו באלף. עכשיו יהיו לנו אורי, אלינור, אביגיל, אדם ויולי, במקום אודליה. באמת לא מתחשב מצדך. לא יכולת לבחור שם שמתחיל באלף?”

יולי פתח וסגר את פיו כמה פעמים בעיניים קרועות לרווחה.

”אני מצטער... לא חשבתי על זה... אני...”

אורנה פרצה בצחוק. ”זו הייתה בדיחה! אל תדאג. אין שום בעיה לשנות את השם שלך.” אחר כך הרצינה. ”למעשה, קיוויתי שאולי אתה יודע משהו לגבי מה שעבר על אלינור. ברור שהיא מרגישה מאוד קרובה אליך, ומוזר לחשוב שהיא ניסתה לפגוע בך ובכולם.”

”אנחנו באמת קרובים,” השיב יולי, ”אבל אני לא יודע מה בדיוק קרה לה. אני חושב כמו אדם, שאין סיכוי שהיא

הייתה רוצה להרוג את עצמה ואת כולנו. היא אוהבת אותנו.
אני מרגיש את זה.”

”אם כך, פשוט נחכה ונראה. אני אבקש מאורי לעבור את
ההחלפה שלו אצלנו, בחדר תחת השגחת רופאים.”

”לא תסגרו אותה במחלקה או משהו, נכון?” שאל יולי
בחשש.

”אני אשתדל מאוד, אבל לא יכולה להבטיח דבר. אני לא
יודעת עד כמה המצב של אלינור קשה. נעשה מה שאפשר
כדי לעזור לה ולמנוע ממנה לפגוע בעצמה – ובכולכם.”

יולי ליווה את המפקחת אל דלת הכניסה. לפני שיצאה,
הסתובבה המפקחת ונעצה ביולי מבט חודר. ”מה אם
אחותך באמת ניסתה להתאבד? מה אם היא באמת נשברה
ורצתה להרוג את עצמה ואת כולכם?”

”אז נתמודד עם זה. בדיוק כמו שאנחנו מתמודדים עם כל
שאר הקשיים.”

”זה לא יהיה קל.”

”זה אף פעם לא קל. אבל את יודעת מה? כמו בכל דבר
אחר בחיים שלנו, אין לנו ממש בַּרְה.”

המפקחת הנידה בראשה לאות הבנה. אחר כך חייכה.

”שמחתי לדבר אִתְךָ, יולי. עכשיו יש לי משימה נהדרת,
לעדכן את הפרטים בתיק שלך. עד שתגיע למכון, הכול
יהיה מוכן. נתראה בקרוב.”

אחרי שנסגרה הדלת, יולי עמד במקומו ובהה בה עוד כמה
דקות, כאילו היא, שומרת הפתח, אחראית לשינוי הפתאומי
בחיו.

אחר כך סב על עקביו, חזר לסלון ופתח לרווחה את דלת
הזכוכית. כשהרים את החתול ואימץ אותו אל חזהו, מתפקע
משמחה והקלה, כבר לא ידע להבחין בין דמעות של
אלרגיה לדמעות של אושר.

החתול מצדו מחה ביללה רמה, ולא בשל צרות עין. הוא
פשוט לא אהב להיות רטוב.

אין רגע דל אִתְכֶם, אחים ואחיות שלי, פשוט אין רגע דל.

יולי, יקרה שלי – סליחה, יקר שלי, כבר התרגלתי לזה –
אני כל כך שמח בשבילך. אפילו לא אכפת לי שבגללך
התעטשתי על יסמין ברגע שהתעוררתי. אני שמח שאתה
שמח, אבל זו לא סיבה להסניף את החתול.

אביגיל חמודה: בפעם הבאה שאת זורקת לי משהו, בין אם
זה מברשת שיניים בלויה, כוס סדוקה או מטלית משומשת
– אני זורק לפח את כל הבגדים שלך, כולל נעליים, גרביים
וגרביונים. יסמין קוראת את מה שאני כותב ומציינת
שהתכוונת לטוב. ובכן, אני מבטיח לשתיכן שגם אני
אתכוון לטוב כשאזרוק לך את כל הבגדים לפח. וברצינות,
קצת כבוד לחפצים של אנשים אחרים, בבקשה.

אדם, אתה בסדר. אתה באמת-באמת בסדר. גם יסמין
מוסיפה שאתה בסדר. היא אפילו מרביצה לי בכתף ומתקנת
שהיא לא אמרה "בסדר", היא אמרה שאתה "נפלא". תודה,
לך ולדורון.

הודעות פרוצדורליות: זרקתי את כל הבגדים של אביגיל
לפח. סתם!

אלינור, את תתעוררי בחדר במכון הפיקוח ולא בבית.
אורנה ביקשה, ואני מסכים אֶתה. אני סומך עלייך, ואוהב

אותך, אבל מעדיף שתהיי שם ליתר ביטחון. אורנה באמת נהדרת, ובאמת רוצה בטובתך. אני לא מאמין שהיית רוצה להרוס לכולנו את החיים. אני כן מאמין שהיה לך רגע קשה, ומחכה לשמוע מה בדיוק קרה כדי שאוכל לשלוח לך צמרמורת של אהבה כשתתעוררי בפעם הבאה.

ואפרופו צמרמורת של אהבה... טוב, בטח כפי שכבר ניחשתם, הצעתי נישואין ליסמין, והיא הסכימה. לא יודע למה, אני לא הייתי מתחתן אִתִּי, אבל היא הסכימה. דיברנו היום על חלק מהפרטים עם הוועדה המפקחת, והם די התרגשו, כי זו פעם ראשונה שהידרה מתחתנת עם אדם רגיל. יש לי תחושה שהם קצת ייכנסו לנו לווריד, אבל ממילא כבר התרגלנו לזה. נכון, מרגלים מהמכון שבכלל לא קוראים את היומן המשותף האישי שלנו? נשמור לכם פרוסה מהעוגה בחתונה.

ואתם, אחיות ואחים שלי – חסר לכם שלא תבואו לחתונה. הבנתם?...

חה חה.

תשמרו על עצמכם בבקשה. אני הולך לנשק את ארוסתִי ומקווה שזה לא היום האחרון שלנו ביחד.

יסמין התבוננה בדמות המונחת על המיטה, רחוצה, נקייה ועטופה בחלוק המוכר. הטרנספורמציה הייתה תהליך הדרגתי ועדין מאוד למראה, אם כי השינוי דרש כמות עצומה של אנרגיה מהגוף וסביר להניח שהיה גורם לכאבים אם מושא ההחלפה היה ער באותו פרק זמן. יסמין נרעדה למחשבה על העינוי שבשינוי קיצוני כזה, בהכרה מלאה.

אך התהליך שחל לפני עיניה נראה כמו משחק של אור וצללים, גוף אחד נמס לתוך גוף אחר, כחומר ביד יוצר נעלם. אם הייתה מסיטה את מבטה לרגע ושבה ומתבוננת בפנים השרויים בתרדמה, הייתה מגלה שצורת העין שונה לגמרי, או שהאוזן נראית אחרת. בפעמים קודמות ניסתה לבהות ולא להסיר את המבט כדי לקלוט את כל הניואנסים הזעירים של ההחלפה, אך אלה התחוללו בזרימה כל כך מדויקת, כל כך חלקה, שהיא נשאבה פנימה לתוך התהליך ולא הצליחה להבחין בהבדלים, אלא רק לאחר שכבר הופיעו.

הנה, כפות הידיים כבר נראות פחות כמו אלה של יולי ויותר כמו אלה של אורי. לאורי היו אצבעות ארוכות ודקות יותר. בזוויות העיניים קמטי הצחוק המוכרים, אך הם עדיין לא עמוקים מספיק כדי להיות שלו. האף התארך מעט...

והשקע שמתחת לאף, ששיווה לשפתיו הבשרניות צורה של לב עגול, הלך והצטייר מילימטר אחר מילימטר, כבטפיחות מכחול עדינות וזהירות.

יסמין חייבה לעצמה. השעה כמעט עברה, וזה הזמן להביא למיטה תה ועוגיות לזלילת לילה קצרה, ואז להתכרבל יחד עד הבוקר. היא קמה מהמיטה והלכה למטבח.

אורי התמתח לאטו, ואחר כך פיהק. צלילים שהגיעו לאוזניו התחזקו בהדרגה. קסם פה! חשב לעצמו בשמחה מנומנמת, ממש יפה מצד יולי לתת לה להישאר בסוף היום שלו. אחר כך התעטש בקול גדול.

”לבריאות!” נשמע קול נשי מהפתח. ”נראה לי שאלה שאריות האלרגיה של יולי.”

יסמין נכנסה לחדר השינה נושאת מגש ועליו שני ספלים וצלחת עוגיות. אורי חיך והתהפך על צדו, בעוד יסמין מתפרקדת לידו ומסדרת את המגש בצורה פחות או יותר ישרה על השמיכה. עם סיום טקס הנחת הספלים והעוגיות, השניים השעינו את ראשם על ידיהם והתבוננו זה בזה למשך כמה דקות, ללא אומר. כשאורי חש ערני די הצורך, נשען קדימה ונשק לאהובתו.

”תודה שבאת להיות אִתִּי, ” אמר חרישית.

”התודה מגיעה ליולי, ” השיבה. ”זו כבר הפעם השנייה שהוא מרשה לי להישאר. אני יודעת שזה לא קל לו. אבל נראה שהיה לו יום מוצלח... טוב לראות אותו מחייך סוף-סוף.”

”באמת מגיע לו, ” אמר אורי ונטל אחת מכוסות התה. ”לפעמים אני חושב שהכי קשה לו מכולנו. חמישתנו תקועים ביחד בגוף הזה, אבל לפחות בזמן שאנחנו פה, אנחנו מרגישים שייכים למה שיש לנו. אצלו זה יותר מסובך.”

”אפרופו 'בזמן שאנחנו פה'... מה דעתך לבוא אִתִּי היום לבחור ארון לחדר השינה שלנו?”

אורי נאנח.

”קסם, אני אוהב אותך, אבל את מסבכת לנו את החיים. איך נצליח לפצל את הזמן שלנו בין הבית המשותף הזה לבית שלנו?”

”בדיוק כפי שעשינו את זה בשנה האחרונה, כשעוד גרתי אצל ההורים שלי, ” התעקשה יסמין. היא נגסה בעוגיית

חמאה, ובפה מלא הוסיפה, "כבר שנה שלמה שאתה לא מצליח לייאש אותי, קסם, נראה לך שעכשיו זה יעבוד?"

אורי חיך ומחה כמה פירורי עוגייה מלחיו. את הנטייה של יסמין לדבר בפה מלא גילה בפעם הראשונה שנפגשו. הם נאלצו לחלוק שולחן בבית הקפה המקומי שהיה מלא עד אפס מקום באותו יום. הוא ביקש ממנה להעביר את הסוכר, וכשהשיבה "בטח, בבקשה", גם אז הגיעו לפרצופו כמה פירורי עוגה תועים. היא התנצלה והעבירה לו מפית, והתפתחה שיחה קלה. כן, זה צמיד של הידרה. יש לו שתי אחיות ושני אחים. כן, אם הוא שותה יותר מדי קפה, הבאה אחריו ברצף לא מצליחה להירדם. לא, הוא לא כועס על המחקר, הוא מבין שלא הייתה ברירה. כן, זה נכון שתהליך ההתבגרות הנפשית והפיזית הוא משותף. לא, זה לא מרגיש מוזר, בעיקר כי הוא לא יודע איך זה להיות נורמלי.

"אתה נראה לי נורמלי לגמרי, ציינה אז.

"נראה לך נורמלי שמישהו מתעורר רק פעם בחמישה ימים, ובשאר הימים הוא עסוק בלהיות ארבעה אנשים שונים אחרים?" עקץ אותה.

"לי זה נשמע כמו קסם, השיבה, "שאתה אדם אחד וחמישה בני אדם שונים, בו זמנית."

”לי נשמע קסום הרבה יותר להיות רק אדם אחד.”

”זה לא קסם, זה סתם משעמם. מאז ומעולם הייתי רק אני, ולפעמים די נמאס לי ממני. רוצה קצת מהעוגה שלי? אני כבר מלאה.”

מאז החלו לקרוא זה לזו ”קסם”, והתראו כל חמישה ימים, ביום הרצף של אורי. מכון הפיקוח עקב אחרי הקשר, תחילה בשעשוע מסוים – שהרי מערכות יחסים בין הידרות לנורמלים לא האריכו ימים – ואחר כך בדאגה הולכת וגוברת, כי השניים הפכו לזוג לכל דבר. כשקסם, כלומר יסמין, הציגה אותו בפני ההורים שלה, אורי היה בטוח שהם ייבהלו למחשבה על בתם הזורקת את חייה על הידרה, ניסוי מדעי מהלך עם איכות חיים מוטלת בספק. למרבה הפתעתו, הוא התקבל בזרועות פתוחות ובחיבה רבה.

גרשון ולאה, ההורים של יסמין, אפילו הביעו רצון להכיר את האחים והאחיות שלו. ”לא נוכל להיפגש כולנו יחד, השיב להם אורי במבוכה. ”נו בסדר, משפחה זו משפחה, השיבה לאה בחיוך מאוזן לאוזן. ”כל משפחה והשיגעונות שלה.” אורי שמח לגלות שבת זוגו ירשה מאמה לא רק את הנטייה לדבר בפה מלא פירוורים, אלא גם שמחת חיים מידבקת וסובלנות לאין קץ.

כך הצטרפה משפחתה של יסמין למעגל ההורים של האחיות והאחים להידרה. למעשה, חשב אורי, הם הגיעו בדיוק בזמן כדי להחליף את ההורים של אלינור. אביה ואמה של אלינור הפסיקו לבקר אותם ולהגיע למפגשים המשותפים. ההתרשמות של אורי ממעט הפעמים שבילה במחיצתם הייתה שהם זוג די מבחיל, לכן היעדרותם הממושכת לא הפריעה לו במיוחד. ההורים של יסמין, לעומתם, העריצו את אלינור, ויסמין עצמה ממש התאהבה בה.

”אני אומרת לך,” אמרה יסמין וניערה במרץ שאריות עוגייה מחולצתה, ”אין סיכוי שאלינור ניסתה לפגוע בך, או באף אחד מכם. היא חכמה מדי בשביל זה.”

”גם אנשים חכמים מועדים לפעמים, טען אורי. ”זה מאוד לא אופייני לה, להישבר ככה. אני סומך עליה, באמת, אבל לא יכול שלא לדאוג.”

אורי העיף מבט על פרקי ידיו. החתכים המדממים מלפני חמישה ימים הפכו כבר לגלדים צנועים. משהו במראה הפצע שלא הביא על עצמו במו ידיו הזכיר לו עד כמה שבריריים חיו, שהוטלו באופן שרירותי לצלוחית זכוכית ונזרקו למבחנה ביחד עם עוד ארבעה מוכי גורל כמותו, מקוצצים בעל כורחם.

מצד שני, הזכיר לעצמו, לא כל אחד מוצא אהבה כמו
שאתה מצאת.

הוא התהפך לצד השני ופתח את המגירה התחתונה בשידה
שליד המיטה.

”קסם, מה אתה מחפש?”

”רק שנייה, קסם.”

במגרה המתינה קופסה קטנה ושחורה, ועליה פתק:
”בהצלחה, מחזיקים אצבעות! אדם ודורון.” אורי חיין
לעצמו, הסתיר את הקופסה בכף ידו ופנה בחזרה ליסמין.

”קסם שלי, ” אמר ברוך, ”אני רוצה לומר לך משהו.”

יסמין הרימה גבה, אך האזינה בשתיקה.

”לא האמנתי שזה יחזיק מעמד, הקשר בינינו. לא כי אני
לא אוהב אותך. את יודעת שכן. ואם את לא יודעת, כנראה
שלא עשיתי מספיק כדי להוכיח את זה, ואני עוד פחות
ראוי לך ממה שחשבתי.”

שפתיה של יסמין החלו לרעוד.

”אורי, אתה...”

”רגע, חמודה שלי. רק עוד רגע אחד.”

אורי חפן בעדינות בידו הפנויה את לחיה של יסמין.

”אף אחד לא יודע כמה זמן יש לו לחיות, אבל אני התחלתי את הספירה לאחור עם עוד פחות מזה. קסם, אהובה שלי, יש לי רק חמישית חיים. מתוך 365 ימים בשנה, רק 73 שייכים לי, וזה כל מה שיש לי להציע לך. אבל כל מה שיש לי, וכל מי שאני – הכול שלך. אם תרצי אותי.”

אורי פתח את הקופסה שבידו השנייה, והציג ליסמין את הטבעת שבתוכה.

הרגעים הבאים היו סערה נלהבת של חיבוקים, צווחות גיל ונשיקות רטובות מדמעות. הרקולס, שעד אותו רגע ישן להנאתו על ארגז המצעים, התעורר בבהלה מקולות הצווחה ונס על נפשו. בסלון מצא מקום מנוחה חדש על הספה, שם ניער את ראשו בטרפוניה על הרעשים המשונים שמשמיעים ההולכים על שתיים. אחר כך השמיע אנחה חתולית פעוטה,

עצם את עיניו ונרדם שוב תוך שניות ספורות, מכורבל
סביב עצמו ככעך שעיר.

”אני מעדיפה חמישית חיים אתך על 500 תקופות חיים עם
מישהו אחר, ” אמרה יסמין חרש, כשהשניים הצליחו
להירגע מעט ושכבו מחובקים, נשימותיהם מסונכרנות.

”לא רק שאת צריכה להסתפק בחמישית חיים, את גם
מתחנת עם ארבעה בני אדם אחרים...” אמר אורי בנימת
צער ונשק לשערה.

”...שכולם נפלאים, ואני מנחשת שאחד מהם קנה בשבילך
את הטבעת הזו. אני צודקת?” השלימה יסמין בחיוך.

”אדם. יש לו טעם מצוין, אני חייב לומר.”

”איך הצלחת לבקש ממנו לקנות טבעת בלי לכתוב את זה
ביומן המשותף שלכם?” הסתקרנה יסמין.

אורי קרץ.

”יש לנו דרכים...”

”עכשיו שאנחנו מתחתנים, תצטרך לגלות לי הכול!” אמרה
יסמין בעליצות, והתכרבלה בזרועותיו באנחת אושר.

’עכשיו שאנחנו מתחתנים’... אלינור, את לא יכולה להרוס
לי את זה, חשב אורי, וגל פתאומי ומייסר של ייאוש הציף
את חזהו. אני לא יכול לעזוב את קסם עכשיו. אני לא רוצה
למות... אולי יש לי רק חמישית חיים, אבל אני רוצה לחיות
כל דקה מהחיים שיש לי אֶתה.

יסמין נרדמה, חיוך קטן ומרוצה על שפתייה. אורי משך
אותה בעדינות קרוב עוד יותר, קבר את פניו בשערה ונשם
את ריחה עמוק לתוך ריאותיו. הוא נותר ער עוד שעה
ארוכה, מעתיר בראשו בתפילה ותחנונים, ומדבר ללא אומר
על לבה של אישה שלא הייתה שם.

סליחה.

זה הדבר הראשון. סליחה.

במיוחד מהראשונה והאחרון שבנו.

אני מתביישת בעצמי, שגרמתי לכולכם לדאוג ולפחד כל כך. אני מודה לכם על האמון בי.

ושוב, סליחה. במיוחד ממך, אביגיל, שהתעוררת לתוך עולם של דם ובלבול, וממך, אורי, שהלכת לישון תחת עיניהם המשגיחות של חוקרי המכון, נרדם אל תוך הלא נודע.

אספר לכם מה קרה, ואני מקווה שזה יעזור לכם להבין מה גרם לי לעשות דבר כל כך נורא.

לפני חמישה ימים, אחרי הפגישה עם אורנה והוועדה במכון, הלכתי לבקר את ההורים שלי. הם לא הגיעו לפגישות המשותפות כבר הרבה זמן, ורציתי לשאול מה קרה. נכון שמערכת היחסים בינינו אף פעם לא הייתה מהמשובחות, אבל הם ההורים שלי, והם חשובים לי.

אמא פתחה את הדלת, הביטה בי במבט חרד, וסובבה מיד ראש אחורה כדי להגיד לאבא "היא פה". למען האמת, זה נשמע יותר כמו אזהרה מאשר כמו ברכת שלום. ישבנו בסלון, מנסים להעמיד פנים שאנחנו שותים קפה בנחת ומנהלים שיחת חולין. הם פשוט היו עסוקים, לדבריהם, ולא קרה שום דבר מיוחד. הם יצטרכו לנסוע בקרוב, לתקופה ממושכת למדי, אולי אפילו שנים. ענייני עבודה,

מיהר אבא להסביר. נשמור על קשר טלפוני, נוכל גם לשוחח בווידאו.

אמא לא הפסיקה ללטף את הבטן, ונמנעה מליצור קשר עין.

הנחתי את ספל הקפה ופשוט שאלתי אותם, "זכיתם בהגרלה, נכון?"

שניהם שתקו.

חזרתי על השאלה: "זכיתם בהגרלה, יהיה לכם עכשיו תינוק נורמלי, ואתם עוזבים. נכון?"

הם לא אמרו דבר.

קמתי, אספתי את המעיל והתיק והלכתי לדלת. אמא באה אחרי, ולפני שיצאתי מלמלה לעברי, "זו לא אשמתיך. אני באמת חושבת שזה עדיף לכולנו. אנחנו לא יודעים איך להיות הורים של..."

"של...?" שאלתי.

"של אדם לא שלם", השיבה אמא, מבטה נעוץ עמוק בחור המנעול של הדלת, ידה מלטפת ברעד את הידית.

”שלם או לא, אני עדיין שלכם.” נחנקתי על המילים.

היא לא השיבה.

גם אבא לא אמר כלום. ישב בסלון ובהה בקיר.

סגרתי את הדלת אחרי והלכתי משם.

אני לא נוהגת לבכות הרבה, אבל בכיתי באותו לילה. ישבתי בתוך האמבטיה ומיררתי בבכי, כמו ילדה קטנה. כעסתי על עצמי שלא הצלחתי להתגבר על הבכי. אני הרי יודעת אילו הורים יש לי. מגיל צעיר הם הסתכלו עלי כמו על מפלצת. כשהראיתי לאמא בגיל שתיים-עשרה את הצלקת בברך שלנו מהפעם שיולי טיפס על ענף גבוה מדי בעץ שבחצר ונפל, היא נראתה כאילו היא עומדת להקיא. תמיד הייתי מוזרה מדי בשבילם, גרוטסקית מדי. אחרת.

אז ישבתי ובכיתי, כי למרות שיש לי אתכם, ויש לי חברות וחברים, ויש לי את החוקרים במכון שסומכים עלי, ויש לי אפילו את הרקולס – עדיין הייתי צריכה את האישור שלהם, את החיבוק שלהם, את ההבנה שלהם. את האהבה שלהם.

והבנתי שלעולם לא אקבל אותה.

באותו רגע, שניות ספורות לפני תחילת ההחלפה, לקחתי מספריים וחתכתי את פרקי הידיים שלי. שלנו. רציתי ליצור לי כאב קטן יותר, פצע מדמם קטן יותר, ממה שהרגשתי בתוכי. רציתי לראות את הדם נשפך, ולהבין שאני עוד חיה. גם אם הם לא רוצים אותי. אני עוד בחיים, ואני אחלים, ואתאושש, ואמשיך הלאה.

באותו רגע, הייתי אנוכית. התירוץ היחיד שיש לי הוא שהצער והכאב טשטשו אותי ולא יכולתי לחשוב בצורה צלולה. זה לא תירוץ טוב מספיק, וברור לי לחלוטין שאצטרך לעבוד מאוד קשה כדי לפצות את כולכם.

וכך... למעשה, התחלתי בזה היום. אני עוסקת במחקר ביוכימי וגנטי כבר תקופה ארוכה, כפי שאתם יודעים. היום חתמתי עם חוקרי המכון על הסכם, שמסדיר זכות חשובה שמגיעה לנו כבר הרבה מאוד זמן. מגיע לנו מזל טוב! אני, כלומר אנחנו, ההידרה הראשונה שהתקבלה כחוקרת מן המניין במכון הפיקוח על המחקר הגנטי. החוקרים הסכימו איתי שיש היגיון רב בשיתוף הידרות במחקר על חייהן. אחרי הכול, מי מכיר אותנו יותר טוב מאתנו?

אני רוצה לדעת בדיוק איך להקל עלינו, איך להפוך את רגעי המעבר שלנו לפשוטים יותר. אני רוצה להבין את

המנגנון שמאפשר לנו להרגיש אחד את השנייה דרך
המעברים. לא רק כאבי בטן וכאבי ראש עוברים בינינו.
צער, שמחה, כאב, פחד... ומה שהכי מרתק בעיניי –
המסרים הקטנים שאנחנו מצליחים לשתול אחד לשני
במחשבות. ידעתי שאורי השאיר לי מכתב במגרה מבלי
שהוא ציין את זה ביומן. אדם ידע שאורי מבקש ממנו
לקנות טבעת ליסמין מבלי לכתוב את זה ביומן. אביגיל,
ידעה שיולי אמור לקבל חבילה בדואר באותו יום, ואביגיל,
את יודעת... כן, את יודעת. מבלי שנכתוב את כל זה ביומן.
יסמין צודקת, אנחנו באמת קסם! ומגיע לנו להשתתף
בגילוי של הקסם הזה. אני מבטיחה שאעשה הכול כדי
להיות החוקרת המצטיינת של המכון, בשבילנו. בשביל
כולנו. ואז, אולי, תגיע לי המחילה.

הודעות פרוצדורליות: מילאתי את המזווה בחטיפים
החביבים על כולם. זה חלק די ילדותי בבקשת הסליחה,
אבל זה גם משהו.

קניתי לכולנו מברשות שיניים חדשות, אתם לא חייבים
להשתמש בהן, הן מונחות בארון באמבטיה.

בארון הבגדים, לעומת זאת, תמצאו מדים של המכון
במידות של כולנו. התעקשתי אתם שאם אני חברה במכון,
זה אומר שכולנו חברים במכון. הם נאלצו להסכים אתי.

יולי, אתה לגמרי מוזמן לערוך שינויי עיצוב לפי טעמך, אני יודעת שאתה שונא בגדים "סטנדרטיים" מדי.

אורי, הזמנתי בשבילך ובשביל יסמין את הגן שרציתם לחתונה, בתאריך שרציתם. הצער שלך, והפחד שלא תזכה להגיע לזה, קדחו לי חור בלב, וזה לגמרי מגיע לי. אל דאגה. אתם תגיעו לחתונה הזו, גם אם אצטרך לפרק את הגנום שלנו ולהרכיב אותו מחדש שלוש פעמים עד אז. ידעתם שהגנום שלנו הוא קצת כמו קובייה הונגרית, רק עם חמישה צדדים במקום שישה? זה מרתק. טוב, לפחות אותי זה מרתק. וגם את הרקולס, שמשחק פה על הרצפה עם מודל מפלסטיק של הסליל הכפול.

עוד הודעה פרוצדורלית אחת אחרונה: אם מתישהו בעתיד תשמעו דפיקה בדלת, ויהיה שם ילד, או ילדה, שיגידו שהם האח או האחות שלי – הסבירו להם בבקשה שזה לא היום שלי, אבל אם הם ימתינו רק קצת, אני אגיע ואשמח לפגוש אותם.

אוהבת, וגאה להיות אחותכם,

אלינור.

אורנה נשענה לאחור בכיסאה והתבוננה בקורת רוח גלויה במסך שלפניה. המסך הציג את מצלמות האבטחה בכניסה למכון: שומר המכון שוחח עם אישה צעירה, כמה חוקרים בחלוקים לבנים נכנסו בהליכה מהירה, ומהנדסת המערכות מהקומה השלישית, ידידתה לארוחות הצהריים, יצאה להפסקת עישון נחוצה. זה לא היה שבוע מוצלח במיוחד לניסיונות של אורנה להיגמל מההרגל המגונה של עישון מקטרת האדים, כפי שהעידה חפיסת המבחנות החד-פעמיות שהציצה מכיס חלוקה. "תמצית למקטרת אדים, טעם ניקוטין, דרגת חוזק 10" צוין בתווית שעל החפיסה. לא הייתה דרגת חוזק 11.

ברם, ברגע זה לא הזדקקה החוקרת הוותיקה למקטרתה המנחמת. היא שאבה די והותר נחת מהמראה של שומר המכון, יואל, משוחח עם הידרה 2/ב/08. אורנה לחצה על כפתור כדי לקרב ולמקד את המצלמה על השניים. הוא מדבר על משהו בהתלהבות, והיא... אורנה חייכה לעצמה. היא מעבירה קווצת שיער אל מאחורי אוזנה השמאלית, באותה מחווה מוכרת של מבוכה ועניין באדם אחר, שאין עוד דרך להביע במילים.

חוקר נוסף נכנס לחדר.

”בוקר טוב, עדי, ” אמרה אורנה, עדיין מחייכת, מבלי להתיק עיניים מהמסך. ”מוכן להתחיל עוד רצף?”

”יש בְּרָה?” השיב עמיתה הצעיר, והעיף מבט במסך. ”מי זאת, אביגיל? יופי, אני מבין שהעניין עם 08/ב נגמר בצורה מוצלחת.”

”בהחלט. בצורה האופטימלית, הייתי אומרת.”

עדי התיישב במקומו ליד אורנה.

”באמת היה צורך להסתיר מ-08/ב/1 את האמת? היא הרי קיבלה את זה שההורים שלה נוטשים.”

”כן, אבל היא הייתה זקוקה לסיבה. אם הם היו קמים ונוטשים סתם כך, עוזבים אותה מאחור כמו פסולת, ניסוי שלא הצליח מבחינתם, זה היה פוגע בה הרבה יותר. אני לא חושבת שהיא הייתה עומדת בזה. והיא חכמה מספיק בשביל למצוא דרך להתאבד באמת.”

”אז המצאתם להם תרחיש של זכייה בהגרלת התינוקות. למה הם שיתפו פעולה עם זה בכלל?”

אורנה הניעה בראשה.

”כי איימנו עליהם שאם הם לא ישתפו פעולה, לא ניתן להם לעזוב לעולם. היינו יכולים להכריח אותם להמשיך לקיים פגישות עם אלינור. אפילו עם ההתנהגות המנוכרת שלהם כלפיה, היה למפגשים האלה ערך בעיניה. היינו חייבים לתת לה משהו להיאחז בו, להאמין שהם לא איומים ונוראים עד כדי כך, לא שונאים אותה עד כדי כך.”

עדי הנהן.

”אני מבין. הבעיה היא שהיא גם חכמה מספיק כדי לגלות את זה. במיוחד עכשיו כשהיא תתחיל לעבוד אִתנו.”

”אין דיווח על זה בתיקים הרשמיים, דאגתי לזה. אם אלינור תגלה בדרך אחרת, אני מקווה שזה יקרה כשהיא כבר תתחזק מספיק בייעוד החדש שלה, וזה לא ישבור אותה. על כל פנים, ” החוותה אורנה לכיוון הדלת, ”נראה לי שיש לנו אורחת.”

היא לחצה על כפתור, והתצוגה על המסך התחלפה לזו של מצלמת האבטחה בפתח החדר, שם נראתה אביגיל מעבירה את צמיד הזיהוי בסורק האלקטרוני. נשמע צפצוף, והיא נכנסה לחדר וחייכה אל היושבים.

”בוקר טוב, אביגיל, ” אמרה אורנה במאור פנים. ”נכון
שהיום שלך התחיל הרבה יותר טוב?”

IV

ים השיבולים

מאת רוני גלבפיש

זה לא כל כך נעים לראות קבר פתוח. ועוד פחות נעים לראות את הגופה שלי מונחת לידו, עטופה בתכריכים, וכל מי שאני מכירה ואוהבת, ועוד כמה אנשים שאני לא כל כך אוהבת, עומדים מסביב במשקפי שמש ומזיעים.

ריחפתי מעל הלוויה שלי, מבולבלת ואבודה. רעות, הבכורה שלי, התנודדה מעל לקבר ובכתה, קרובה מדי לבור. רציתי למשוך אותה לאחור, שלא תיפול. אבל גיל הדביל חיבק אותה, כולו נוטף רוך ואהבה.

מהצד השני שלה עמדו ליאת ואפי. ליאת לא בכתה, כמובן. היא חיבקה את עצמה ונשענה על אפי, והוא חיבק אותה בצייתנות. היה ברור שלא נוח לו. בידו השנייה הוא שפשף את הזיפים על סנטרו והביט בשדה שמעבר לגדר.

מצאתי לי זמן למות, בדיוק באמצע הגירושים האיומים האלה שלו. הייתי צריכה לעשות משהו אחרת. להפסיק

לעשן. להיזהר. דוקטור אסולין אמר לי כבר לפני שלוש שנים שבגילי ובמצב של הלב שלי, אפילו שתיים-שלוש סיגריות ביום הן יותר מדי, אבל אני לא רציתי לוותר על התענוג הקטן הזה.

מאחורי הילדים התפתל נחש קטן של אנשים. כמעט כל הוותיקים, ולצדם קומץ נחמדי ההרחבה ששאלו ספרים אצלי בספרייה. הרווח בין שתי הקבוצות נשמר היטב.

”שלום-שלום, נשמע קול מהשמים.

נשאתי מבט למעלה, מקווה שזה לא אלוהים. או מלאך המוות. הוא ריחף קצת מעלי. עיניים ירוקות, חיוך גדול, וביניהם אף פרומיננטי.

”וקסמן! איזו הקלה.

”אלקה.

”אתה כאן!”

”לאן יש לי ללכת?” פרש את ידיו לצדדים בקלילות.

הוא שקע מטה, לאט-לאט, עד שהיה בגובה שלי. "ברוכה הבאה," אמר.

"ברוך הנמצא." בחנתי את פניו בפליאה. "לא השתנית בכלל."

"ככה זה פה."

נאנחתי. "אז אני כבר לא אצליח להוריד את העשרה-קילו האלה, אה?"

הוא נד בראשו. "את לא צריכה להוריד כלום," אמר. "את יפהפיה."

כמעט חמישים שנה חלפו מאז שאמר לי את זה בפעם האחרונה. באמת הייתי, אז. ולא ידעתי.

"עוד מעט תשכחי מכל זה," הוסיף. "פה לאף אחד לא אכפת. ובלי לראות את עצמך אתה שוכח איך אתה נראה."

"אין יותר מראות?"

"לא רואים אותנו במראה," אמר.

השנים גזלו מווקסמן את שערותיו ופיזרו לו במקומן חופן
כתמים עגלוליים על הקרחת, אבל יכולתי עדיין לראות את
הלולן הנמוך והמוצק שהבטיח לי כבר באנייה, בדרך לארץ,
שייקח אותי למסעות בעולם כולו, אם רק אחכה קצת.

שקט השתרר בבית הקברות. כמעט שכחתי מהלוויה שלי,
ואז החזן התחיל: "אל מלא רחמים, שוכן במרומים". לא
הייתי קדושה וגם לא טהורה, אבל הניגון הזה עשה לי
קוועץ' בלב אפילו עכשיו.

"מה עם אלוהים? מנוחה נכונה על כנפי השכינה?" לחשתי
לווקסמן.

הוא פרש כפיים ומשך בכתפיו. "את רואה, בינתיים הוא לא
הגיע לכאן. אולי הוא באמת לא אוהב חילונים. אולי הוא
סתם עסוק."

אחרי התפילה השתרר שוב שקט. החברים עברו על פני
הקבר שלי, לחצו ידיים לילדים, ממלמלים קלישאות, הניחו
אבן על האדמה שנערמה מעלי. חלקם הלכו לבקר עוד איזה
קבר, והרוב נאספו ליד השער. כל כך רציתי להצטרף
אליהם. תמיד נחמד שמישהו מהקיבוץ מת, אם הוא לא
קרוב אליך מדי. השגרה משתבשת, ובסתם יום של חול
אפשר להלך לאורך הכביש הישן עם החברים ולפטפט.

אפי, רעות וגיל הדביל התעכבו עדיין ליד הקבר, מסביב
למישהי שכרעה ליד תלולית העפר ובכתה מרות. כשראיתי
את חולצת המשבצות המוכרת שלה נחרדתי. ליאתי שלי אף
פעם לא בוכה. אפילו כשאברם מת היא לא בכתה, והיא
הייתה תמיד הילדה של אבא.

ריחפתי אליהם באטיות מתסכלת וניסיתי ללטף את ראשה.
ידי נענתה לי בקושי. חשתי רפרוף מרוחק, אבל אצבעותי
לא נסבכו בתלתליה, לא מצאו את עורפה הרך. ניסיתי שוב,
והפעם שקעו האצבעות לתוך גולגולתה וכמו בתגובה ליאת
מלמלה, "אמא'לה, אמא'לה." משכתי את ידי לאחור,
מבועתת.

"מה זה היה?" נשאתי מבט אל וקסמן.

"אל תדאגי, נד בראשו. היא לא הרגישה כלום."

גיל הדביל כרע ליד ליאת וליטף את שיערה במקומי. אפי
עמד מעליהם ובהה שוב בשדות. ריחפתי מעליהם, חסרת
אונים וחסרת תועלת. רציתי לצרוח מרוב תסכול.

"מסכנה שלי. ילדה מסכנה שלי."

”ככה זה,“ אמר וקסמן בקול רך. ”בואי, אלקיטה, זה מספיק.“

אני לא יודעת למה באתי. אולי כי אי-אפשר לראות את הילדה שלך בוכה ולא לחבק אותה. אולי כי כאב לי מדי להיות בלוויה של עצמי. ואולי סתם כי וקסמן לא קרא לי ככה כבר כמעט חמישים שנה.

כך או כך, ריחפתי בעקבותיו, מעלה מעלה, עד לראש הברוש, עד שנותרנו רק שנינו בשמים, וכמו אפי הבטנו בשדה המנוקד קוביות קש.

”הם יתגברו,“ אמר וקסמן.

”בקלות,“ אמרתי. ”המזל של המשפחה הזאת זה שכולם שכחנים.“

הוא לא הגיב.

”למרות שאת השדה הזה אני דווקא זוכרת,“ אמרתי.

הוא הפנה אלי מבט מופתע, רק לשבריר רגע. ”שדה החיטה הראשון,“ אמר בעגמומיות.

הצבעתי על פאת השדה המערבית. "ושם נסענו על
הטרקטור המפלצת שלך מאמריקה. אמרת שאם אני אשב
על הכנף של הגלגל תיקח אותי לטיול מסביב לעולם."

"אוליבר-88, "חייך וקסמן. "איזה בלי."

"עד היום יש לי צלקת ממנו על ה..." "התבוננתי במפרק כף
ידי. דרך מפרק כף ידי. דרך היד השקופה, במקום בו היו
פעם בשר ושער בהיר ודק, ראיתי עכשיו את השדה הקצור.
כנראה שהוא ראה את ההלם על פני. "מתרגלים לזה," אמר.

"למה?" "התרגזתי. "להיות שקופה? להיות מתה?!"

"כן."

לא יכולתי לנשום עמוק. או שטוח. לשבת או להתחבק. לא
היה דבר שיכולתי לעשות כדי להתמודד עם הכאב של בתי
המבכה את מותי. עם מבוכת שקיפותי. עם אובדן חיי. "אז
מה עכשיו? אנחנו רוחות רפאים או מה?"

"אנחנו לא יודעים." וקסמן משך בכתפיו. "אנחנו מתים.
כמו שההם שם חיים. לא עברנו לגן עדן ולא לגיהנום. לא
קיבלנו פרס ולא עונש. אנחנו פה."

”ומה עושים פה? מחכים?”

”יש כאלה שמחכים, ” אמר. ”אני לא מחכה לשום דבר ולאף אחד. אני חי.”

”חי?”

”מת, ” תיקן. ”נו, ממשיך. אני ממשיך.”

”אבל לאן?” שאלתי. ”מישהו פעם הלך מפה? מישהו בא?”

”לפעמים באים אלה מהקיבוץ השני. לפעמים אנחנו הולכים לשם. אבל הם עדיין ארגנטינאים. אנחנו עדיין ברזילאים. ישר מתחילים לריב על כדורגל.”

”ובשאר הזמן?”

”ישנים הרבה. מרכלים קצת. מסתכלים בציפורים.”

”נשמע כמו בית גיל הזהב למתים.”

”משהו כזה, ” הסכים. ”ובאמת אני לא יכול לסבול את זה, אז אני מתמצק לא מעט.”

”מתמצק?”

”זה כמו ספורט של מתים, בערך. תראי.”

הוא שקע מטה לאטו, מתנועע הנה והנה כמו עלה בסתיו, ולבסוף נחת על ספסל האבן של החלקה הצבאית, התיישב והטיל את ידו על המשענת. ”אח, תענוג, נאנח.”

שקעתי בעקבותיו. ”לאט-לאט, הזהיר אותי. ”ישיבה זה קשה.”

האטתי והושטתי אצבע אל הספסל. היא נבלעה בבטון. משכתי אותה חזרה בכוח. ”איכס.”

”כל הכבוד!”

”לא יפה לצחוק עלי, התרגזתי.”

”חלילה!” הוא הזדקף. ”כבר עכשיו הצלחת לשלוט קצת בידיים. זה טוב מאוד. חייבים להתחיל להתמצק איך שאתה מת, כשאתה עוד צעיר. אחר כך כבר מאוחר.”

”אז האחרים פה...?”

”אווריריים, ” אמר. ”רובם רק מרחפים. עולים ויורדים כמו מעלית.”

לי זה לא יקרה, החלטתי מיד. הנחתי את היד שוב על הספסל, לאט-לאט. התבוננתי דרכה בפס הבטון.

”ברגע שתרגישי משהו, תעצרי, ” אמר.

התקדמתי לאט. ואז היה משהו.

”מה את מרגישה?”

”מין... הד של מגע, ” אמרתי.

וקסמן הנהן. ”יופי, יופי. אף פעם לא מצאתי לזה מילים, אבל זה בדיוק ככה. הד של מגע.”

”אבל היד שלי שוקעת!” התרגזתי ומשכתי אותה שוב. ”איך אתה לא נופל לתוך הספסל?”

”הרבה אימונים, ” אמר. ”תראי. ” הוא התכופף ודחף באצבע מושטת אבן שנחה על מצבה למרגלותיו. כשהאבן נפלה לאדמה, הוא חייך. ”אופס.”

”לא יפה. שמים אותן לאות כבוד, ” אמרתי.

”איזה כבוד?” אמר בבוז, ”שמים אבן, הולכים ושוכחים.”

הקבר שלו היה ממש בשורה שאחרי אברם. אף פעם לא עצרתי לידו, אף פעם לא הנחתי אבן. אף אחד לא הניח שם אבנים. דווקא אהבו אותו במשק, אבל לא היה מי שיבוא. קיבוץ או לא קיבוץ, אחרי שאתה מת יש לך רק משפחה, וכל המשפחה של וקסמן נשארה בברזיל. אפילו ללוויה הם לא הגיעו. הייתה גם בריגיטה אחת, לפני שנים, אבל היא חזרה לנורבגיה בסוף. מאחורי הגב שלי אמרו שהוא אף פעם לא התאושש ממני.

הוא דחף עוד אבן לקצה המצבה.

”עכשיו תורך.”

קירבתי את אצבעי, מחפשת את הד המגע. כשהרגשתי, עצרתי.

”מה עכשיו?”

”עכשיו תתכווני. צריך הרבה כוח רצון.”

”שוב כוח רצון?” רטנתי. ”אף פעם לא אהבתי ספורט במיוחד, אתה יודע.”

וקסמן צחק. ”יודע, יודע. קדימה, אלקה. את יכולה.”

ריכזתי את כל כוח הרצון שלי, לא שיש כל כך הרבה ממנו, ודחפתי.

האצבע שלי נכנסה לתוך האבן ויצאה מהצד השני. זו הייתה תחושה איומה, כאילו מגרדים אותי מבפנים. משכתי שוב את ידי.

”לא נורא, את עוד תצליחי,” אמר וקסמן, וחזר לדחוף את האבנים על המצבה. הוא הזיז אותן בזו אחר זו עד שהסתדרו במעגל מושלם. ”זה פשוט קשה. צריך להתאמן הרבה. ואני לא מתעצל.”

”ברור שלא,” אמרתי. ”מלך השדות והשיבולות העצובות.”

הוא השפיל את ראשו. אם לא הייתי יודעת שהוא מת, הייתי חושבת שהוא מתבייש.

עקשן וביישן. ככה הוא היה תמיד. כשעלינו לקרקע הוא עוד לא ידע מילה עברית, אבל את העבודה למד צ'יק צ'ק. הוא בנה את הלולים בשתי ידיו, עבד כמו חמור כל היום. בערב היה חוזר שרוט ומדמם מרשת לולים ומניקור תרנגולות.

בכל לילה, בצריף שלנו, הייתי מנקה את הפצעים שלו ומורחת יוד, ומספרת לו את המעט שכתבו בעיתונים על חוקרת השימפנזים הצעירה משמורת גומבה. על אף תשישותו, וקסמן האזין בסבלנות. נצא יחד למסע גדול, הבטיח לי, גומבה והעולם כולו. רק שהענף יתייצב קצת קודם, עוד שנה או שנתיים.

על הקיר בצריף שלנו תליתי את התמונה מהעיתון, אישה זהובת שער ודקת גו כורעת על האדמה ומושיטה אצבע אל שימפנזה זעירה, וזו אוחזת באצבע בכפה הקטנה.

שלוש שנים אחרי העלייה לקרקע הלול של וקסמן כבר היה יציב לגמרי. למעשה, הוא היה מקור ההכנסות המרכזי של הקיבוץ. אבל איש לא עסק בניצחוננו של וקסמן. כולם היו טרודים רק בדבר אחד: השדות.

שלוש שנים הייתה התבואה דלה. השדות הצמיחו שיבולים רזות וגזרים מצומקים, חרולים ודרדרים. בשנה שעברה היו האבטיחים במקשה קטנים יותר מהקלמנטינות בפרדס.

מהתנועה שלחו זרעים ושתילים וכספים ויועצים, ובשקט אמרו שלכאן הגיעו החקלאים הכי גרועים בארץ. היו אפילו שמועות על העברת השטחים החקלאיים לארגנטינאים בקיבוץ ממול.

הזרעים נבטו בשדות החיטה, אבל בכמות קטנה מדי. ערב אחד אמר מישהו בחדר האוכל שאם לא ירד גשם בימים הקרובים, הלכה העונה. כשחזרנו לצריף בער וקסמן מכעס. "אפסים", אמר. "מדברים מדברים ולא עושים כלום, ובינתיים השיבולות עצובות."

בבוקר המחרת הוא עזב את הלול, לקח את האוליבר-88 ויצא לשדות לפרוש צינורות. בחודשים הבאים לא ראיתי אותו כמעט. בבקרים חרש ודישן, הפך רגבים וזרע, אחר הצהריים נסע ממומחה בקיבוץ הזה לפרופסור במכון ההוא, בלילות קרא חוברות הדרכה של התנועה.

ובחג השבועות באותה שנה, כבמעשה פלאים, נגדשו העגלות שיבולים וכותנה וגזר ובצל. חברי המשק רקדו בשדה ושרו והיללו בעיניים בורקות את ניצחון החזון.

ובסוף הטקס, כשהחברים מחאו כף לילודי השנה
המעורסלים בידי אמותיהם, טיפסתי על כנף האוליבר
ואמרתי לווקסמן שאני כל כך גאה ושמחה, ועכשיו הגיע
הזמן לנסוע. גומבה והעולם כולו חיכו לנו.

הוא הביט בי במבט מאושר ועייף ותמה. עם כל הכבוד
לחלומות שלי על שימפנזים, אמר, פה יש ארץ שצריכה
אותנו ואדמה לעבד, ושטחים חדשים מעבר לוואדי לשתול
בהם פטרוזיליה ותפוחי אדמה. עוד לא הגיע הזמן למסעות
עינוגים.

גם בשנה היא וקסמן הנביט זרעים ורחרח רגבים ומסר
נפשו על התבואה, וגם בשנה היא ראה ברכה בעמלו. בחג
השבועות של אותה שנה כפלו היבולים וכפלה השמחה,
וכשהחברים מחאו כף לילודי השנה המעורסלים בידי
אמותיהם, קפץ אברם על הבמה והודיע לכל המשק שאנחנו
מתחתנים.

הוא עמד שם בין האמהות והילודים, בשער פרוע ושפם
ג'ינג'י בוער, מחייך מאוזן לאוזן. ליד הבמה ישב וקסמן על
האוליבר שלו, שגרר כל היום את עגלות הביכורים לשדה.

וקסמן הסתכל עלי, אני הסתכלתי עליו, וכל המשק הסתכל
עלינו.

אחר כך אני כבר לא זוכרת הרבה. רק את הזמזום המתריס של הדבורים והזבובים, ואת הבכי של ראובן הקטן של רבקי שעוד עמדה ליד אברם, על הבמה העשויה קוביות קש, ואת החום. וקסמן חייך אלי קלושות, ומחא כף, ואחריו כל הקיבוץ מחא כפיים, בהתחלה בהיסוס ואחר כך בהשלמה, ואברם מחה זיעה מהמצח, קפץ מהבמה ונישק אותי בכוח על השפתיים מול כולם.

למחרת מצאתי בצריף של אברם את כל הבגדים שלי מסודרים יפה בארגזים. איך הם הגיעו לשם לא שאלתי.

תמיד אמרנו יפה שלום בשבילים, וקסמן ואני. הקיבוץ קטן, שמונה מאות חברים בסך הכול, שכנים לכל החיים. צריך ללמוד להתנהג כמו בנאדם. ועכשיו התברר לי שגם אחרי המוות, עדיין היו לי אותם שכנים.

וקסמן עדיין לא נשא את ראשו, עדיין לא אמר דבר. תהיתי אם הוא רוצה שאניח לו לנפשו, ובכל זאת נשארתי.

לאט-לאט החלו לחלוף על פנינו עננות אדם אטיות, נסחפות ברוח. חלקם נופפו לעברי ברפיון, אחרים מלמלו מילות ברכה. רובם היו שקופים כל כך שבקושי ניתן היה לראותם. נופפתי וחייכתי בנימוס. כשרוזנהק הזקן טיפס

במעלה הברוש חמקתי כהרגלי, ואז נזכרתי שאין לו כבר
לאן לשלוח ידיים. איש מהם לא היה מוצק כמו וקסמן. איש
לא עשה דבר. הם פשוט ריחפו הנה והנה.

וקסמן נותר לצדי, דומם ושתקן. אחרי שרוזנהק התפוגג
הוא אמר, "הנה בעלך."

אברם! סוף-סוף. אפילו בפני עצמי לא הודיתי כמה חיכיתי
שיגיע כבר. ניסיתי להבריש באצבעותי את שערי, אבל לא
מצאתי כלום. אוויר נגע באוויר.

הוא ריחף מעל הקבר שלו, ליד האשל הגדול, פרוש ידיים
ומחויך ומוצק כמעט כמו וקסמן. תמיד הוא היה חתיך,
אברם שלי, ועכשיו הוא גם נראה צעיר בהרבה ממני.
שמונה שנים חלפו מאז שמת, והוא נשאר תקוע על מזדקן-
אבל-חתיך. אני התקדמתי בינתיים לזקנה-גרוטאה.

"אלקה'לה." הוא ריחף עד אלי, קרוב קרוב. השפם הג'ינג'י
שלו מרקד.

"שכחת לקצר את השפם בסוף."

"הבטחת שתקצרי לי אותו."

”אתה לא נכה, אברם, ” אמרתי, כמו תמיד.

הוא צחק. ”באת לנזוף בי?”

נדתי בראשי. החיוך שלו משך חיוכים מתוכי.

”אני שמח לשמוע. מה שלומך, נערת?”

ובבת אחת, לשבריר שנייה, הייתי שוב סומק ופרחים ופרפרים. ”לא רע, בהתחשב במצב, ” חייכתי. כמעט שלא היה אכפת לי מכל הזמן ומכל הַזְקָנָה הזו. והמוות.

”אברם, ” אמר קול אחר. ”עוד כמה זמן?”

משהו התנועע בתוכו. משהו מוזר.

קולו של וקסמן עלה מאחורי, חד וזועם. ”מה זה, אתה מפותל?”

פתאום היה סביב אברם המון המון אוויר, הולך ומתנפח, ומתוכו נשלחו עננות דקות ורכות, זרועות ורגליים. מספיק ידיים ורגליים לשניים. ואז ראיתי שהוא באמת שניים, אברם. הוא והיא.

וחיה או מתה, את הקול שלה זכרתי היטב. איך אפשר לשכוח. האישה שהצילה את הקיבוץ ואת משק החלב, ובעיקר את בעלי, מעצמו וממשבר גיל הארבעים המוזר שלו.

רגע לפני גיל ארבעים אברם נהיה עצוב. שום דבר שאמרנו או עשינו לא עזר. אחרי כמה חודשים הוא אמר לי שהוא לא יכול לשאת יותר את עבודת הרפת על כל טפסיה ורישומיה ושלל מטלות הניהול ששנא כל כך. הוא גמר בדעתו לעזוב. ניסיתי לשכנע אותו לנוח קצת, לצאת לחופשה או ללימודים. אבל אברם לא היה מוכן לשמוע. הוא הודיע למזכיר ולאספת החברים שהוא עוזב ודי.

בקיבוץ לא האמינו. לא החברים, ולא הפרות, שגעו אל השמש וייבבו אל הירח, מרעידות את אוויר המשק יומם וליל. קינת הפרות פרעה את שנת האדם והחי. התרנגולות לא הטילו, העזים לא הניבו חלב. החברים נרדמו על השולחנות בחדר האוכל ובמפעל ובשדות. רק התינוקות בכו ובכו כל היום. בתוך ימים ספורים ירדה על הקיבוץ אווירת נכאים, וכל תושביו הילכו תשושים ורגוזים.

ואז, כשכמעט כלו כל הקצין ו"תנובה" איימה להעביר את ההקצאה לקיבוץ אחר, הודיעה יוספה שהיא עוזבת את

המזכירות ולוקחת עליה את ניהול הרפת. אברם יטפל
בעבודה החקלאית בלבד. כל השאר – עליה.

אברם סירב, כמובן. אבל יוספה לא הרפתה. היא הסבירה,
הפצירה, החמיאה, הצחיקה. אולי היא עשתה עוד משהו,
אבל את זה לא סיפרו לי. אחרי שבוע ימים אברם נעתר
לתחינותיה וחזר לנהל את הרפת, והשקט שב על כנו. עשר
שנים הם עבדו יחד מבוקר עד ערב, ויחד הצעידו את הרפת
לשנותיה המפוארות והמוצלחות ביותר.

ולפני שמונה שנים, ביום הראשון של ההמלטה, אברם חטף
שבץ, וביום העשרים ותשעה של ההמלטה, יוספה חטפה
התקף לב. כשעלינו לקבר בשלושים היא כבר נחה בקבר
הסמוך לו, מתחת לאשל הגדול, במקום שהיה צריך להיות
שלי. ואני לא אמרתי אף פעם כלום.

”אני בא, אמר אברם.

”אתה בא?” שאלתי.

הוא הביט בי. ”נערת...”

לא היו לי פרחים ולא פרפרים. ”אתה הולך?”

”נו, אברם, ” אמרה יוספה ונעה מאחוריו, ולפתע הבנתי בדיוק מה זה מפותל ומה זה אומר שהוא מפותל אֶתה.

הוא שתק. זה היה הטריק הכי ישן שלו, לשתוק מספיק זמן עד שאני לא אוכל לסבול את זה יותר ואתפוצץ. ככה הוא היה מרוויח שתי נקודות בכל ויכוח, בלי מאמץ.

אבל היום לא התכוונתי לתת לו את השתי נקודות האלה. לא יקום ולא יהיה. אני כבר מתה, ויש לי זמן. נצח. אני אחכה כמה שצריך.

אברם התאפק מולי. אני התאפקתי מולו. הקשבתי לרוח הקיץ, לקרקורי הצפרדעים הרחק בוואדי. שתקתי, ויכולתי לשתוק עוד הרבה זמן, אבל וקסמן האומלל לא עמד בזה.

”זה לא בסדר, אברם.”

אברם לא הסתכל עליו אפילו. אפילו השפם לא הצליח כבר להסתיר את זווית הפה השמאלית שלו, שהתרוממה קצת, בחצי חיוך ההוא שהתאהבתי בו כשעוד רכבתי עם וקסמן על הכנף של האוליבר-88.

”ככה זה, נערת.”

לא יכולתי לשתוק יותר. "שלא תעז לקרוא לי ככה," אמרתי.

"נו נו," אמר. "ועכשיו היא נובחת."

"יש לך טענות?" נדהמתי. "תשע שנים לא ראית אותי ואתה מקבל אותי ככה, ויש לך טענות?"

"תשע שנים. ובאמת לא ראיתי אותך הרבה," אמר.

"על מה אתה מדבר?" מתברר שאפשר לצעוק גם בשאת מתה. ואפשר גם לבעוס נורא. "כל שנה באתי!"

"כל שנה!" אמר אברם וטלטל את ראשו בזלזול.

"והנה התחילו החשבונות," מלמל וקסמן.

אברם נראה כאילו לא שמע אותו בכלל. הוא הביט בי ישר בעיניים. עוד תרגיל ישן שעכשיו הייתה לו קצת פחות השפעה, כי לא היה לי גוף שיתרגש בשבילו.

"דב מגיע אל רבקה'לה כל ערב," אמר, קולו מדוד ואפל. "הוא יושב וקורא לה שירה. רותי באה להרמן פעם בשבוע, לפעמים פעמיים. גיל, זה שאת בטח עדיין קוראת לו גיל

המגעיל, הוא בא ליוספה בכל פעם שהוא יוצא מהמשק, והוא יוצא הרבה. שוטף את הקבר, משקה את הסוקולנטים. מדי פעם גם רעות באה אָתו ועוצרת אצלי. מניחה אצלי אבן. מספרת משהו על הנכדים.

”אבל את ושני הילדים המפונקים שלך, פעם אחת בשנה אתם באים. וגם את זה פספסתם בשנה שעברה, שלא תחשבי שלא שמת לי לב.”

נדתי בראשי. ”אבל אתה יודע שככה אני, ” אמרתי. ”ככה היה גם עם ההורים שלי, דיברנו אלף פעמים על הזיכרון שלי...”

”שוב התירוץ הישן הזה!” התפרץ אברם. ”אולי באמת אזכרה זה בזבז זמן. אבל למי אכפת! עושים אזכרה, כי ככה צריך!”

המבט שלו בער. ”אולי צדקת תמיד, אלקה, ” אמר. ”אולי מי שלא זוכר כלום הוא אדם יותר מאושר. אבל מי ששוכחים אותו, מה אָתו?!”

בית הקברות דמם. הרגשתי את הרפאים מטים אוזן. לא התפלאתי. אף קיבוצניק לא הצליח לעמוד מעולם בפני פיסת רכילות עסיסית.

מסביב לאברם ריחפו ענני הידיים והרגליים, עונים לשאלתו במקומי. מי ששוכחים אותו מתפתל עם יוספה.

לא הוספתי דבר. הוא כבר התרגז. שתי נקודות לי. הסתובבתי, לאט מדי, והתחלתי לרחף משם. מעלה-מעלה, אל הברושים. אל השדות הפרושים עד האופק.

אחרי זמן מה שמעתי רשרוש בענפים. ידעתי שווקסמן עשה את זה בכוונה, רק כדי שאדע שהוא כאן.

”כולם הסתכלו, ” אמרתי.

”לא נורא, ” אמר בביטול. ”כולם מתיים.”

הוא חיכה שאגיב, אבל לא ידעתי מה לומר. ”זה תמיד קשה, ” אמר. ”מתגעגעים כל כך, ופה זה משהו אחר.”

”זה נכון, מה שהוא אמר. לא התגעגעתי אליו.”

”גם אלי לא, ” אמר וקסמן. ”אין מה לעשות, ככה את.”

זה היה נכון. ככה תמיד הייתי. אברם ואני התחתנו שבועיים אחרי הטקס ההוא בשבועות ונסענו לירח דבש בקפריסין. שבחתי את וקסמן.

"וכל הסיפור הזה של יוספה, זה לא בסדר," אמר וקסמן.
"כמו שאני הייתי לא בסדר כשהעדפתי את השדות על פניך."

"ובל נשכח את השיבולות העצובות," אמרתי.

מבטו שוטט שוב על השדה האפל. חרמש ירח התבטל ברקיע מעלינו. "תראי מה זה," אמר. "מחר בערב שבועות והם עוד לא בנו את הבמה. למה הם מחכים, הטיפשים? הכול ברגע האחרון."

"אין במה השנה," אמרתי.

"אין במה?" תמה וקסמן. "איך אפשר שבועות בלי במה?"

"יעשו את החג ליד חדר האוכל," אמרתי. "החליטו שלאנשים אין כוח להיגרר עד לשדה."

"סליחה?"

משכתי בכתפיי. "בשנים האחרונות באמת באו נורא מעט אנשים. בטח ראית."

וקסמן התנפח, מפריח עננות קטנות של זעם. נראה כאילו הוא הולך ומתפרק. "להיגרר!" רעם בקול. "עד לשדה!" הוא התרומם מעט והחל מסתובב סביבי. "כי מה זה השדות? שטויות! העיקר שיש בית תוכנה יוקרתי וקרמיקה קסומה וכריות מרגשות בכל מקום, ובל נשכח את מסעדת הבשר האיכותית בכניסה למשק!"

"די, וקסמן, אנשים צריכים להתפרנס", אמרתי. "וליא מתעסקת בעיצוב פנים, הכריות הן רק חלק קטן מזה."

"וגזר ובצל זה לא פרנסה?" הוא האיץ את מעופו. "שנים חיינו מזה! אכלנו את זה!"

"לא", אמרתי. "גזר ובצל זה לא פרנסה. מחקלאות רק מפסידים כסף. זה ככה כבר שנים. ותפסיק להסתובב ככה, אתה עושה לי סחרחורת."

הוא עצר בבת אחת. "לפחות אני עושה לך משהו!"

"סליחה?"

”מילא שקמת והלכת. הבנתי אותך, אני לא הייתי בסדר.
ומילא שגיליתי את זה ככה, כשאברם...” הוא קפץ את
אגרופיו. ”מילא שרעות נולדה אחרי שישה חודשים. אני רק
פלאח, אלקה, אבל חשבון אני יודע. אבל זה שהיית כל
הזמן נחמדה אלי, סתם ככה, שלום וקסמן! מה שלומך!
כאילו כלום!”

”אבל חשבתי...”

”מה חשבתי?”

”האמת? חשבתי שלא אכפת לך. היה אכפת לך רק מהשדות
והתבואה. אני רק הפרעתי.”

הוא הביט בי, וכשהטה את ראשו ננעץ חרמש הירח באוזנו.

”לא הבנת כלום,” אמר בשקט. ”זה הכול היה בשבילך,
אלקיטה. בשביל להקים לנו בית בארץ ישראל. לך ולי.”

שתקתי. מה אני יכולה להגיד, אחרי חמישים שנה, ובעל
ושלושה ילדים.

”כל השבועות ההוא היה בשבילך,” אמר בעצב. ”כל טנא
וכל ארגז וכל גבעול וכל שיבולת. כולם היו בשבילך.”

הקיבוץ כולו שר, ואני רק ראיתי את הרגליים שלך,
השמננות והיפות, על הכנף של האוליבר, ואת השער שלך
מתעופף ברוח, ואת החיוך שלך."

"אמרת שתיקח אותי לגומבה," אמרתי. "ואחר כך לכל
העולם. ונתקעת בשדה, על האוליבר."

"אז הלכת והתחתנת עם אברם."

"כן."

"כדי שייקח אותך לירח דבש בקפריסין. שלושה ימים.
לרכוב על חמורים."

"אתה צוחק עלי, וקסמן?" חייכתי בעל כורחי.

"וגם לאירופה, כמובן. אחרי כמעט שלושים שנה. תשע
מדינות בשבעה ימים."

"אני מבינה שעקבת."

וקסמן היטה את ראשו. "אז איך היה, בעולם הגדול?"

”בקפריסין כאב לי התחת, ” אמרתי. ”יותר מדי שעות על החמור. באירופה כאב לי התחת מיותר מדי שעות באוטובוס, שבוע רצוף. אף פעם לא זכרתי באיזו מדינה אנחנו עכשיו.”

”נו, אבל בכל זאת טיילת קצת בעולם, ” אמר וקסמן, ונשמע קצת מריר וקצת משועשע. ”אני לא זזתי מפה אף פעם.”

”בגלל השדות?”

וקסמן הביט בי לרגע, ואז הפנה את מבטו ממני. ”אף פעם לא רציתי לנסוע בלעדייך לשום מקום.”

תן יילל ארוכות אל הירח, משתיק לרגע את קרקוע הצפרדעים בוואדי. רגע ארוך של דממה, והקרקור פרץ שוב. חריף, מונוטוני. נצחי. מדי ערב, בשעה הזו ממש, יצאתי אל המרפסת הקטנה שלי עם מחברת ועיפרון. כל השנים כתבתי וכתבתי, מלבד בשנה ההיא, של התשע מדינות בשבעה ימים. הטיול ההוא כמעט הרג לי את החלומות.

”צריך להקים את הבמה, ” אמר וקסמן לפתע.

והוא עף, חזק ומהיר, צלל אל השדה וריחף סביב קוביית קש. הוא אחז בחבלים שקשרו אותה ומשך. הקובייה התרוממה מעט, נותרה רגע או שניים למעלה, ואז ירדה. הוא משך בחבל השני, ושוב התרוממה הקובייה, ושוב ירדה. מסביבי התאספו כמה מרוחות המשק האווריריות. "מה הוא עושה?" לחש מישהו שקוף מאוד. "מה הוא עושה?"

וקסמן נשא אלי מבט. חרמש הירח האיר את פניו המוצקים. הכרתי את ההבעה שהייתה על פניו. למרות שלא זכרתי כלום. כך בדיוק הוא נראה כשאברם עמד על הבמה. כשכל הקיבוץ הביט בו ובי.

ריחפתי אליו. הוא אחז שוב בחבל. "תתפסי את השני. נרים את זה ביחד."

השחלתי את אצבעותי בין החבל לקובייה, ומשכתי. אצבעותי חלפו דרך החבל.

"אני לא יכולה," אמרתי.

"את יכולה."

"אבל אני לא מצליחה!"

”את חייבת, ” אמר. ”או שאולי את רוצה להיות כמוהם.”
העננות ריחפו עדיין מעל הברושים, וכמעט יכולתי לשמוע
את לחישתם. מה הוא עושה?

”רק תספרי לעצמך את הסיפור, אלקיטה, ” אמר.

השחלתי את אצבעותי שוב. הבטתי בקש וסיפרתי לעצמי
על הפעם שבה עליתי לבמה עם רעות בזרועותי, ואחר כך
עם ליאת, ואפי. סיפרתי לעצמי על הזרים שקלעתי לילדי
כיתה אל”ף, על סלי התפוזים המעוטרים בענף ירוק, על
הילדים המרקדים על משטח העץ שהונח על קוביות הקש.
סיפרתי לעצמי על שתי רוחות רפאים עצובות שאוהבות את
המשק וההגשמה ותנועת העבודה. הקפתי את החבל
באצבעותי ומשכתי.

הקובייה התרוממה בקושי, אולי חצי סנטימטר, ואז חלפו
שוב אצבעותי דרך החבל. נהמתי בזעם. ”שתוק, וקסמן,
איימתי. ”אל תפריע לי.”

הוא לא הפריע לי. סיפרתי לי על ג'יין שישבה מול
השימפנזים שלה שעות וימים וחודשים. על אמיליה שאבדה
בשמי האוקיינוס. על מארי קירי שנאבקה וגילתה. על
אלקה, שכתבה וכתבה.

”עכשיו, ” אמרתי לו, ואחזתי בחבל, ומשכתי, ויחד הרמנו את קוביית הקש, ויחד ריחפנו, הוא ואני והקובייה שבינינו, למקום שבו נחה הבמה מדי שנה.

אחרי שהנחנו את הקובייה הראשונה במקומה הביט בה וקסמן בפליאה. ”זה באמת אפשרי, ” מלמל.

”לא היית בטוח.”

הוא משך בכתפיו. ”הייתי לבד הרבה שנים.”

כל הלילה ריחפנו יחד בשדה, אוחזים בשניים את קוביות הקש הגדולות, נושאים אותן למקומותיהן בזו אחר זו, אוטמים אוזנינו ללחשי הרפאים.

מה הם עושים? מה הם עושים?

חרמש הירח טיפס מעלה מעלה, שורט בדרכו את שמי הלילה, משתאה לנוכח שני הרפאים החרוצים בשדותיו, ואז עוד שניים, יוספה ואברם, דווקא הם, שאחזו אף הם קוביות קש ובנו את צדה השני של הבמה. הם שמרו על מרחק מאתנו, ובכל זאת היו אֵתנו.

אחרי זמן מה התחזקה אחיזתי, ושיבולי הקש שהתבלטו מצדי החבלים עקצצו במפרקי כפות ידיי, וצחקתי.

כשהנחנו את הקובייה הבאה גירדתי את ידיי זו בזו, ווקסמן חייך אלי ואמר, "מהר מאוד את תצליחי לעשות דברים. אפילו לשבת. יש לך כישרון לזה, אלקיטה."

ובעת ששקע חרמש הירח, והשמש הדפה פס דקיק של כחול עמוק במעלה אופק המזרח, כבר ניצבו בשדה ארבעים קוביות סדורות, וכל רפאי המשק ריחפו על פני במת הקש הקטנה והמושלמת שלנו, התבוננו ביוספה ובי מאלמות לאלומות אגודות שיבולות עצובות וגבוהות, ולא לחשו עוד דבר.

ואחר כך שבתי לבדי אל ראש הברוש, ומשם הבטתי בבמת תפארתנו, זעירה כל כך, יפהפייה. אחרי כל השנים שחלפו, החיטה צמחה עדיין, ושיבוליה השמנמנות היו יפות להלל, והזריחה הרקידה עדיין זהרורי זהב על גדמי השיבולים. חיינו לא היו לשווא.

רציתי שווקסמן יראה, לפני שהשמש תטפס וכל היופי הזה ישתטח לסתם יום קיץ לווהט. מבטי שוטט על הרפאים בשדה, שקופים ורחופים, אבל לא מצאתי אותו.

”עשינו את זה,“ אמר קול מלמטה, ולרגע כמעט טעיתי בו,
אבל איך אפשר.

”כן,“ השבתי.

”תמיד היינו טובים ביחד.“

”אתה ויוספה? נכון מאוד.“

אברם ריחף ממש מולי עכשיו. ”את ואני,“ אמר בלהט.
”שום דבר שעשיתי עם יוספה לא התקרב למה שעשינו
יחד. שלושה ילדים נהדרים, אלקה'לה. ולמרות הכול היו לך
ולי חיים טובים ביחד.“

”למרות שכולם ידעו שאתה ויוספה.“

”זה קיבוץ,“ אמר בביטול. ”כולם יודעים הכול ולא יודעים
כלום. את היית אשתי ואני בעלך. זה כל מה שחשוב.“

”אולי,“ אמרתי. ”אבל עכשיו אתה מסתלסל אֶתה.“

”מתפתל,“ אמר וקסמן. מאיפה הוא הופיע פתאום?

”זה לא עניינך,“ הצליף אברם. ”ולהתפתל זה גם לא עניין
כזה גדול.“ הוא נעץ בווקסמן מבט מזרה אימים. ”אבל איך
תדע? אתה הרי לא עושה דברים כאלה.“

שניהם התמצקו במהלך הלילה ולא נותר כמעט שריד
לשקיפותם, ורק עננות הזעם הקטנות שהפריחו חשפו את
מצבם.

גלשתי בשקט אל סבך הצמרת מתחתִי.

”עדיף לא להיות עם אף אחת מאשר להיות עם יותר
מאחת,“ אמר וקסמן.

”זה לא עניינך, עם מי אני מתפתל,“ חרץ אברם. ”פשוט
תתרחק מאשתי.“

וקסמן נשמע המום. ”אתה בטח מתלוצץ.“

”אתה חושב שלא ידעתי?“ אמר אברם. ”כל בוקר שמעתי
אותך על המרפסת שלנו, עוד לפני שיצאתי לחליבה. כולם
ידעו שאף פעם לא שכחת את אלקה'לה. אבל היא בחרה בי,
וקסמן. ומהשמועות ששמעתי, הייתה לה סיבה טובה.“

”אין לי מושג על מה אתה מדבר, ” וקסמן נשמע כל כך פגוע, שהיה לי ברור שהוא יודע בדיוק על מה אברם מדבר.

”תפסיק עם זה מיד, ” אמרתי.

אברם פנה אלי. ”אבל נערת...”

”אני לא נערתך, ” חרצתי. ”אני זקנה מתה. ואני הולכת עכשיו.”

אברם הטה את ראשו. ”עם הגוף הקרח הזה? תעדיפי אותו על פני האבא של הילדים שלך?”

”בקלות, ” שיקרתי. ”בוא, וקסמן. נלך.”

ריחפתי במהירות עד קצה בית הקברות. עבודת הלילה הותירה גם בי את חותמה. כבר שנים לא הרגשתי חזקה כל כך.

וקסמן דיבר ראשון. ”את בסדר?”

”בסדר גמור, יחסית לאישה מתה.” לרגע שקלתי להגיד משהו על השמועות ההן, אבל לא היה בזה טעם.

”כמו כולנו. ”הקול שלו היה רך וטוב, ושוב רציתי לבכות,
ושוב לא היה לי איך.

”הייתי אֶתוֹ כמעט חמישים שנה, ” אמרתי.

”ארבעים ותשע שנים ושמונה חודשים ויומיים.”

הבטתי בו, מופתעת.

”ספרתי, ” אמר. ”כל יום.”

”למה?”

”יצא ככה, ” אמר והתקרב אלי. במקום שבו היו לי רגליים
היה לפתע הד של מגע. וקסמן עצר במקומו, עיניו בעיניי.

”אפשר?” שאל.

הרגשתי את סבך האוויר שהייתי אני מתפתל ומתערפל
לתוך סבך האוויר שהיה הוא. הרגשתי דבר מה נרעד באין-
גופי.

הנהנתי. הד המגע התפתל לאט למקום שבו היו לי פעם
ידיים ולמקום שבו הייתה בטן ולמקום שבו היה לב, ופניו

של וקסמן היו קרובים לשלי, והכל התנועע כמו גלי הים,
רך ושל.ו.

ווקסמן נשא את העננה הרכה שהיינו שנינו מזרחה לאורך
השביל העולה לקיבוץ, ומעל גגות הבתים וחדר האוכל,
ומעל בית הכנסת הישן והנטוש ומעל בתי הילדים
המתפוררים, גן צבר, גן ברוש, כיתת אילנות, כיתת גחלת.

הקיבוץ היה שטוף אור ויפהפה ובשבילים הילכו ראשוני
המשכימים תחת חופת שקמים עתיקי יומין, ואיש לא הבחין
בנו בעוברנו ממעל, מברישים את צמרות האקליפטוסים,
מתעננים יחד הלאה, הלאה, עד לפינת החי במשק הילדים,
שם ירדנו מטה, מסתחררים באטיות. נחתנו על המדשאה
הסמוכה למכלאת הארנבים.

”תראי אותו, לחש לי וקסמן, וקולו רעד.

”הוא החליד, אמרתי.

”זה לא תירוץ, אמר וקסמן. לא עושים דבר כזה.”

האוליבר-88 הזקן שלו עמד שם, בדיוק באותו מקום שבו
וקסמן החנה אותו כשהוציאו אותו משימוש, לפני שלושים
שנה.

פעמיים בשנה וקסמן הגיע, גרף את המעגל שעגל סביב הטרקטור הזקן וסימן את גבולותיו בשורת חלוקי נחל, שימן את הצירים וחידש את הצבעים. הוא תמיד צבע אותו בדיוק כמו שהיה כשהגיע לכאן מאמריקה. "את הגריל הקדמי בצהוב, את הגוף בירוק, את הצלחות של הגלגלים באדום. את הפרה-קלינר צריך רק לנקות נגד חלודה ולרסס בשמן", אמר. "השארתי הוראות מסודרות. אפילו כתבתי להם את המספרים של הצבעים."

"היא באמת השתמשה בהם," אמרתי.

"מהסככה שלי היא הוציאה את הצבעים. נתנה לכל ילד שני מכחולים, והם טבלו אותם בצבע והתיזו על האוליבר ואחד על השני וצחקו. איך אני יכול לבעוס על ילדים קטנים ושמחים? אבל המירי הזאת שלכם, אני מצטער, אלקיטה, אבל היא אישה רעה."

"מירי ואפי מתגרשים," אמרתי. "היא עזבה אותו."

וקסמן התרחק ממני מעט, והד מגעו נותר רק ברגליי. "אז בגלל זה היא לא באה ללוויה שלך."

"שמחתי שהיא לא באה."

האווזים געגען, והטווס צרח בתגובה מגג האורווה. החמור
נבהל ונער בקול. הקשבנו יחד לבעלי החיים.

”אברם לא שיקר, ” אמר. ”זה הפיתול הראשון שלי.”

”אָתי? עכשיו?”

הוא הנהן.

”למה?”

הוא משך בכתפיו. ”אף פעם לא רציתי עם אף אחת אחרת.”

”יופי, ” אמרתי.

הוא התקרב שוב ופיתל את רגליו ברגליי. ”כמעט חמישים
שנה קמתי בארבע בבוקר, ” אמר. ”ובדרך לפלחה עברתי
ליד הבית שלך.”

חיכיתי. היה לי כל הזמן שבעולם לשמוע אותו אומר את זה
סוף-סוף.

”וקראתי, ” אמר.

ותמיד ידעתי את זה. לאברם היו התקפות קנאה. בכל פעם
נשבעתי שאין לי שום דבר אֶתו. ובאמת לא היה. אבל את
המחברות שלי, עם הסיפורים הקטנים והסודיים שלא
הראיתי לשום אדם, השארתי שם. כתבתי על ג'יין ומארי,
על אמיליה ודיאן, ועל ברואות דמיוני, חוקרות טבע
ואוקיינוסים, נוודות והרפתקניות, טייסות ושייטות. על כל
הנשים שיכולתי להיות. והשארתי את המחברות שלי על
המרפסת, בשבילו.

וקסמן פיתל אותנו מעלה, ואז הניח אותי על כנף הגלגל של
האוליבר. שקעתי לתוך עיגול המתכת.

”הופה, ” אמר, ומשך אותי מעלה. ”נא להתמצק, גברתי.”

הנהנתי, והוא הניח אותי שוב בעדינות. הגוף החדש שלי
נענה לקיפול המתכת הישן, כמו זכר אותו מפעם.

”חסר רק זָר, ” אמר. הוא פנה לעבר בריכת המים של
האווזים, ואלה החלו מיד לצווח, כאילו חשו בקרבנו.
התבוננתי דרך גופי באינספור הנקודות הצבעוניות
שהותירו מכחולי הילדים.

כשנשאתי את עיניי, וקסמן ריחף מולי. "תראה, " חייכתי.
"כולי מנוקדת."

וקסמן השיב לי חיוך. "מתאים לך, " אמר. "שימי לב,
להתמצק!" הוא הניח על ראשי זר ירוק, גבעול ארוך עטור
עלים גדולים ומרגניות תכולות זעירות. להד המגע הצטרף
עוד משהו.

"הד של ריח, " אמרתי. "יסמין?"

וקסמן הנהן. הוא זינק על מושב העור השחור המבוקע של
הטרקטור, המנוקד בשכבות של לשלשת יונים.

"קדימה, אוליבר, " אמר. "אני סומך עליך."

הוא נגע במשהו, מתחת להגה, והטרקטור גנח, ואז
השתתק. ידיו המשיכו לנוע, עקשניות. הטרקטור גנח שוב,
ואז פצח בסדרת שיעולים פראית.

האווזים פרצו בגעגועים בבת אחת. התרנגולות והשלזוים
קרקרו, הארנבות נסו אל פינות הכלובים, הטווס צרח על גג
האורווה, החמור נער ושלושת הסוסים צנפו.

"בוקר טוב גם לכם, " אמר וקסמן, ואני התבוננתי בתדהמה
בגלגלים הקדמיים מטפסים על חלוקי הנחל ומתגלגלים
קדימה, לאט.

"מה... " אמרתי.

"יופי, אוליבר!" קרא וקסמן.

"איך זה יכול להיות?" הרמתי את קולי, להתגבר על רעש
המנוע. "הטרקטור הזה מת כבר שנים!"

וקסמן הביט בי, מבודח. "כמוני."

"אבל..."

התקרבנו לשער של משק הילדים. מירי פתחה אותו באותו
רגע ממש, נשאה את עיניה והביטה בנו.

"וקסמן... " הזהרתי.

הוא שילב הילוך, ולחץ בכוח על דוושת הגז.

"לא! אל תדרוס אותה!" צעקתי.

”אמא’לה!” צרחה מירי, עיניה קרועות לרווחה, נעוצות
בטרקטור המת שדהר לעבר השער הפתוח. היא עמדה
בפתח, קפואה ומבועתת.

”ו – ממריאים!” קרא וקסמן, ולפתע המראנו. טלטולי
הקרקע נעלמו בבת אחת, וגלגלי הטרקטור הסתובבו עדיין
באוויר, מילימטרים מעל מירי. היא אחזה בראשה וצרחה.

שנינו הבטנו לאחור.

”אני חושב שעשיתי לה קצת קרחת, ” אמר וקסמן.

חייכתי. ”מצוין.”

על פניו עלתה ארשת פליאה. ”המוות עושה לך טוב,
אלקיטה.”

אחזתי בזהירות בקצה הכנף. ”מה עכשיו?”

”עכשיו לשדה, ” אמר וקסמן. ”אבל קודם נקרא לכולם.”

”כולם?”

עוד לפני שהספיק לענות לי, עלה קול זעקה מהמדשאה
ליד המכבסה. "מה זה?" צרחה פסיה. "מה זה צריך
להיות?"

כמה אנשים יצאו ממבני המזכירות ומהמרפאה הסמוכים.
זאביק, המזכיר השכיר, ושתי האחיות. מכונית שחלפה
בשביל עצרה, ומתוכה הציץ ראשו של אחד מתושבי
ההרחבה. וקסמן נסע במעגל מעליהם, מנופף לשלום.

"מה זה?" תהה זאביק.

"תוריד את זה משם!" צרחה פסיה. "בשביל מה אנחנו
משלמים לך?"

"היא ממש חייבת לקחת משהו בשביל העצבים," מלמל
וקסמן, ופנה אל חדר האוכל.

משלחת עובדים שכירים יצאה מהמטבח, ועוד כמה חברים
מחדר הדואר. רגע אחר כך, בבת אחת, המו כל שבילי
המשק המון אדם.

"עכשיו שכונת הצעירים!" אמרתי. וקסמן נסע במעגל מעל
חדר האוכל ופנה לעבר המבנים הטרומיים הישנים
שהורחבו בשביל בני המשק. רעות וגיל יצאו כמעט מיד,

ומיד אחריהם עוד ועוד שכנים מבני המשק. אפי הופיע בדלת ביתו, הביט לשמים ושפתיו מלמלו, "האוליבר!"

האחרים רצו אחרי הטרקטור המנוקד המעופף, מכוונים לעברנו טלפונים ניידים וצווחים. מבתי הילדים הסמוכים יצאו קבוצות של קטנים וגדולים, עם מטפלות וגם בלי, והצטרפו למרוץ, צוחקים באושר. רק את ליאת לא ראיתי בשום מקום.

"להרחבה?" הציע וקסמן.

"להרחבה, " הסכמתי. נחיל אדם מצווח דהר בעקבותינו בעת שחרשנו את שמי ההרחבה, מעירים בורגנים חובבי טבע משנת החג.

"נצא אל השדה!" קרא וקסמן.

והאוליבר המנוקד חרש את השמים הלוהטים בדרכו אל השער, ומשם ירד בכביש על פני הלול שננטש והרפת הריקה, בית התוכנה המצליח ומסעדת הבשר הקסומה, ובעקבותיו מיהרו חברי המשק, מקשישים ועד טף, ברגל ועל אופניים, עם עגלות תינוקות ובעיניים פעורות.

וכשהגענו ופנינו אל השדה, פתאום נשמע קולו הרועם של
אפי שלי. אפי ששתק כבר שנה.

אולי זה היה בגלל הלוויה. אולי כי רק אתמול הביט בשדה
הזה ארוכות וחיפש אותי, או את עתידו. ואולי זה היה רק
מקרה.

כך או כך, אפי היה הראשון שהבחין בבמה. הוא הצביע
עליה וקרא, "חג שמח! חג שבועות שמח!" והתגלגל מצחוק.

ועל אף שעיני כולם היו תלויות באוליבר המעופף, השפילו
כמה מחברי המשק מבטים וקריאות נשמעו, ובהן
"שבועות", ו"ביכורים", ו"לא ייאמן, פשוט לא ייאמן מה
שקורה כאן".

ואפי צעק, "צריך להביא את הטרקטורים, אתם שומעים?"

ולפתע הבחנתי בהונדה הכחולה עוצרת בצד הכביש,
ומתוכה יצאה ליאתי והורידה את משקפי השמש שלה.
רעות הגיעה מהקיבוץ ואמרה משהו, ושתייהן חייבו.

השדה המה אדם. חברי המשק הקיפו מכל עבר את הבמה
הקטנה שלנו.

"זה יפה, סידורי השיבולים של יוספה," אמרתי.

"יפה מאוד," אישר וקסמן.

"אבל מה יהיה עם הטרקטור הזה?" צרחה פסיה מלמטה.
"הוא עוד ייפול למישהו על הראש!"

וקסמן הביט בה בחמלה. "אני חושב שזה הסימן שלנו."

"סימן?" שאלתי.

"לצאת לדרך."

נבהלתי קצת. "מה עם הגוף שלנו?"

"מה אָתו?"

"נשאיר אותו מאחור? אתה בטוח שאפשר?"

וקסמן נד בראשו. "אני לא בטוח בשום דבר," אמר. "אבל
הבטחתי לך טיול, ואני מתכוון לקיים."

"אבל לאן?" שאלתי.

”לאן באמת?” אמר וקסמן. ”גומבה והעולם כולו.”

”לשמורה של ג'יין, לחשתי.

”לשמורה של ג'יין, השיב, ועיניו המתות בערו מחיים ומשמחה.

”היא עדיין חיה, אמרתי.

”לא נורא, אמר וקסמן. ”נחכה לה. בסוף כולם מתים, את יודעת. גם ג'יין תגיע.”

הוא לחץ שוב על הדוושה והטרקטור רעם בעוז. הקהל מתחתינו השתטח על הקרקע בצעקות. וקסמן צחק, ואז כיוון את חרטום הטרקטור לשמים. המראנו בשאגה גדולה.

”אני אוהב אותך, אלקה שלוסברג!” צרח וקסמן פתאום.
”אני אוהב אותך מכאן ועד סוף העולם!”

הבטתי באנשים המצווחים בשדה, בילדים המתרוצצים והצוחקים והמצביעים, במסכי הניידים שצילמו אבל לא ראו אותי ואת העשרה קילו שלא הספקתי להוריד. הבטתי בכל זה וצחקתי.

אחרי כל השנים, אחרי ההצלחות והכישלונות, וההפרטות והחלומות, אולי זה כל מה שההתיישבות העובדת העייפה והעצובה הייתה צריכה. אוליבר-88 מנוקד מעופף, ווקסמן אחד צוחק וצורח.

ואולי זה רק מה שאני הייתי צריכה. אולי בכל זאת זה נכון, מה שאומרים. אולי אף פעם לא מאוחר מדי.

V

שמים זרועי כוכבים

מאת רותם ברוכין

בהתחלה אֵלֵי קולטת רק מגוון ריחות, עזים ומורכבים
בהרבה מיכולתה הטבעית, וכל ריח נקשר במחשבותיה
לאדם או לחפץ או לבעל חיים, ואפילו לזמן ומקום. אחר כך
צבעים מתחילים להבליח באפלה – לא, לא בדיוק צבעים,
אלא מיליוני גוונים של הצבע האפור, חי ועשיר וססגוני
כאילו היה הצבע היחיד שאי-פעם הכירה. היא רצה,
והריצה נדמית כמו תעופה. ארבע רגליים חזקות הודפות
את הארץ במהירות עצומה, בזות לכוח המשיכה. היא רצה
בפארק רחב ידיים, דשא חולף תחת כפותיה, לשונה
הארוכה משתרבת מפיה. לרגע היא מתפתה להתמסר
להנאה הזו, אבל לא, הריצה לא תביא אותה לשום מקום.
היא מחפשת, מגששת שוב דרך הריחות, עוברת על
התמונות המקושרות במחשבותיה לכל אחד מהם: "חבר",
"סכנה", "אוכל", "חתול"...

"תינוק", אלי מנסה. אין תגובה. "ילד". "בן אדם קטן".

אחרי כמעט עשרים מילים, היא מגיעה לזה, סוף-סוף, דרך
"רעש". הפארק נעלם והיא בבית, מתקרבת אל העריסה

בזהירות, אפה הארוך והפרוותי מציץ מעל קורות העץ הצבעוניות, מרחרח את היצור הקטן והחדש. אוזניה הארוכות רוטטות, קולטות את קול את נשימתו, ואז מתקפלות בכאב כשהנשימה הרכה הופכת לבכי מחריש אוזניים.

”לקסי! מה זה? לכי! את מפחידה אותו!”

אלי ממהרת להתרחק, אבל הבכי נרגע רק לאחר זמן רב. בימים הבאים, היא עושה עוד כמה ניסיונות להתחבר עם היצור הקטן, ללקק אותו, לכשכש בזנבה כלפיו. אבל התוצאה תמיד זהה. רעש. הרבה רעש, שמכאיב לאוזניה וגורם להם להרחיק אותה מהמקום.

בסופו של דבר מספיק שתהיה באותו חדר עם היצור הקטן בשביל שהרעש יתחיל. כשזה קורה, הם קושרים אותה בחוץ, לגדר. חם שם, והיא קשורה בחבל קצר, ומשעמם לה. היא מבינה במהירות את הקשר בין הרעש לחבל ולגדר, ומנסה להתרחק מהיצור הקטן עד כמה שהיא יכולה, אבל אין לה יכולת להפוך לשקופה. כל מעבר דרך הסלון יוצר את הרעש מחריש האוזניים, ובעקבותיו את הגרירה החוצה אל הגדר. היא אומללה.

יום אחד, הם לוקחים אותה לגדר אחרת, ומשאירים אותה שם. היא בוכה ומייללת כשהמכונית מתרחקת. ואז בוכה ומייללת עוד, עד שלא נשאר לה כוח. לבסוף, כשהיא כבר חלשה ורעבה ומיובשת, מישהו מוצא אותה, ולוקח אותה למקום מלא ריחות כלבים וחתולים, עם כלובים קטנים. כאן מאכילים אותה ומשקים אותה, אבל לא מלטפים אותה ולא מוציאים אותה לעולם מהכלוב. היא מבלה שם זמן ארוך – היא לא יודעת עד כמה בדיוק. ואז אנשים חדשים מגיעים ולוקחים אותה משם. הם מביאים אותה לבית חדש, מאכילים אותה באוכל טעים, מנקים אותה, משחקים אֶתה, מלטפים אותה. לאט-לאט, הצער שוכך. שוב טוב לה. עד שיום אחד, מגיע עוד יצור-רעש קטן. היא מבינה שהיא עומדת להיקשר לגדר שוב, והיא מבועתת. בכל פעם שהיצור מתחיל לבכות היא נובחת, ורצה, ומזנקת, ובורחת, נואשת כל כך לא להיתפס שהיא לא מבחינה שאיש אינו רודף אחריה.

אֵלֵי פוקחת עיניים ומושיטה מוכנית יד אל כוס המים שלה. היד כבדה, לא נכונה, כאילו הייתה אמורה להיות כפה. כל שיווי המשקל של גופה מעורער, ולרגע היא נאבקת בדחף לרדת מהכורסה לעמידה שפופה על ארבע. מתחתיה, אפה הרטוב של לקסי נדחף אל תוך ידה. לא, לא לקסי, היא נזכרת. עכשיו קוראים לה מוקה. אלי מחייכת אל הכלבה,

ואז אל אודליה, שיושבת על הכורסה מולה ומתבוננת
בשתיהן, החרדה ברורה על פניה. "מצאתי את זה."

אודליה כמעט מזנקת מהכורסה. "מה? באמת?"

"כן," אלי מנערת את ראשה, משתדלת להתמקד. יש
נצנוצים בזוויות עיניה, הדהודים של הזהרורים שהיא בדרך
כלל רואה בתודעות אחרות. "במשפחה הקודמת שלה היה
תינוק שפחד ממנה. בכל פעם שהוא התחיל לבכות קשרו
אותה לגדר, עד שבסופו של דבר נטשו אותה בגללו."

אודליה מתנשמת, ידיה מכסות לרגע על פיה. היא פוסעת
שני צעדים לפנים, צונחת על ברכיה ומחבקת בכוח את
הכלבה המופתעת, שמלקקת את פניה מבלי להבין. "אנחנו
לא ננטוש אותך אף פעם, מוקה!" היא מבטיחה, ואז מביטה
באלי. "את יכולה להסביר לה?"

"זה לא עובד ככה," אלי אומרת, ומחייכת חיוך עייף.
מאחורי עיניה מתחילות פעימות כאב, עמומות אך יציבות.
תזכורת ליום הארוך מדי שעבר עליה. היא לא תוכל
להמשיך בטיפול הערב. "יש טראומה, וצריך לטפל בה."

"ואת יכולה?"

”כן, אבל לא עכשיו. אני צריכה לנוח, ולקסי – זאת אומרת, מוקה, בפגישה הבאה היא כבר תכיר אותי וזה יהיה קל יותר.”

אודליה מקמטת את מצחה. ”ואת לא יכולה פשוט...” היא מניעה את ידה סביב עיניה ורקתה. ”לא יודעת, למחוק לה את זה? לנעול לה את זה?”

”אסור למחוק זיכרונות. הם תמיד חוזרים. ולגבי נעילה, לי יש שיטות אחרות. אל תדאגי. אנחנו נצטרך רק עוד מפגש אחד, היא כלבה חכמה מאוד.” אלי קמה ואוספת את התיק שלה. היא מופתעת לגלות שידה רועדת. אודליה קמה גם היא במהירות, ומוקה מתחככת בברכה כשהיא מושיטה יד אל פנקס הצ'קים שלה. ”כמה אני חייבת לך, אלי?”

”אלף חמש מאות, אבל רק בסוף הטיפול. זה בסדר.” אלי צועדת צעד אחד לעבר הדלת ועוצרת. העולם מסתחרר סביבה לרגע. היא מושיטה יד להיתמך במשענת של אחד מכיסאות המטבח. הפעימות מאחורי עיניה מתחזקות. אודליה מביטה בה בחשש. ”את בטוחה שאת לא רוצה לנוח קצת לפני שתלכי?”

”לא, תודה. אני אהיה בסדר בעוד רגע.”

אלי תולה את התיק שלה על כתפה ועוצמת לרגע את עיניה. העולם עדיין מסתחרר מאחורי עפעפיה הסגורים. היא משתמשת בשיטה הקבועה שלה – מדמינת את רגליה כעצים נטועים, חזקים, בעלי גזע רחב ושורשים מסתעפים מתחת לאדמה, ומעבירה אנרגיה אל תוך האשליה בשטף חזק, עד שגופה נכנע למוחה. הסחרחורת מפסיקה לאחר רגע, וכשהיא פוקחת את עיניה היא שוכחת לרגע שרגליה מסוגלות לזוז. "נתראה בשבוע הבא, אודליה. ביי, מוקה." היא מלטפת את הכלבה לרגע ארוך, ואז מנופפת לשתייהן לשלום ועוזבת.

כשתום נכנס היא כבר שותה את כוס התה השנייה שלה ומרגישה הרבה יותר טוב. תום מתכופף לנשק אותה, בוחן אותה באותו מבט רואה-כול שגורם לה לפעמים לתהות מי משניהם הוא הטלפת. "יום קשה בעבודה?"

"שני חתולים עם חרדת נטישה, תוכי שמתחיל לצרוח כשכולם הולכים לישון, כלבה שמנסה לתקוף את התינוק החדש במשפחה, וחולדה שרצה לכיוון האש."

"חולדה? באמת?"

היא מהנהנת. "פעם ראשונה שלי. זה היה... מוזר. דומה לחתול, אבל זר יותר."

תום מלטף את שערה. "את עובדת קשה מדי."

"אולי." היא לוגמת מהתה שלה, מהורהרת. "הייתה לי סחרחורת נוראית כשסיימתי עם האחרונה."

הדאגה ניכרת בעיניו. "ועכשיו?"

"עכשיו בסדר. זה עבר בשעה האחרונה."

"שעה שלמה? ונהגת ככה?" תום נד בראשו. "למה לא נשארת שם והתקשרת אלי?"

היא מהססת. "כשהתחלתי להסתחרר המחסומים שלי נחלשו קצת. שמעתי את אודליה – הבעלים של הכלבה – היא הרגישה פחד בגללי. היא רצתה שאני אלך כבר."

קולה נשבר מעט בסוף, ותום אוסף אותה אל בין זרועותיו. "אנשים מפחדים גם מרופא שיניים, וגם הוא עוזר להם."

”זו ההשוואה הכי פחות מחמיאה ששמעתי, ”אלי אומרת,
אבל היא מחייבת. הוא מתכופף שוב, והיא מצפה לנשיקה
נוספת, ומופתעת כשהוא מרים אותה בזרועותיו.

”לא... מה... רגע, אני צריכה לכתוב סיכום טיפול, ולשטוף
כלים, ו...”

”אני אשטוף כלים. את תנוחי.” הוא מניח אותה במיטה
ונושק לקצה אפה.

”אבל זה תורי.”

הוא מניח אצבע על שפתיה. ”לא נורא. תכיני לנו איזה
חלום טוב בינתיים.”

”אתה יודע שטלפתים לא עושים כאלו דברים, ”היא
צוחקת. ותום מחייך, ידו נשלחת אל מתג האור.

”נו, תחרגי מהכללים קצת בשבילי. אני שוטף כלים
במקומך, את יכולה לדאוג לי לאיזה טיול לילי בהרי
האלפים.”

”נתפטר על הגליל?” היא ממלמלת, מנומנמת כבר. בחושך היחסי – אורות העיר עדיין מנצנצים מבעד לחלון הפתוח – היא מרגישה את שפתיו נוגעות בעדינות במצחה, ומחייכת.

שעות לאחר מכן, היא מתעוררת באחת, כאילו מים קרים שטפו את פניה. תום שוכב לצדה, ישן, השמיכה כרוכה סביבו כמו קונכייה של שבלול. היא מתעוררת לפעמים כשיש לו סיוטים חזקים מדי. אלי מניחה יד על מצחו, אבל לא מרגישה שום פעולת חלימה. היא יכולה להמשיך לסרוק מחשבות סביבה, אבל סביר יותר שזה היה רעש אִמְתִּי שהעיר אותה, ולא משהו שקלטה ביכולותיה. היא הולכת אל החלון ומביטה החוצה. מהקומה העשירית, אלפי אורות קטנים נפרשים מול עיניה, כאילו ניסתה העיר הישנה-ערה שמתחתיה להחליף את כוכבי השמים. היא מנסה להיזכר למה המחשבה על כוכבים מוכרת כל כך, ברורה כל כך. היא לא ראתה כוכבים אִמְתִּיים כבר זמן רב. אורות העיר, הערה בכל שעות היממה, חזקים מדי וממסכים את השמים.

היא לא מרגישה משהו שהיה חזק מספיק כדי להעיר אותה, לא מצוקה, לא כאב, לא נוכחות של טלפת אחר. היא בקושי מבחינה כשהיא שולחת את מחשבותיה לפנים, מגששת, מחפשת, ונבהלת כשהיא שומעת את הדהוד התשובה.

<אליה?>

היא נרגעת כמעט מיד.

<אבנר. שלום.>

<שלום, יקירה.> קולו מהדהד במחשבותיה, עמוק וזקן,
ובעיקר שופע חיבה. <מה את מחפשת בעוצמה כזו בשעה
מאוחרת כל כך?>

<אני מצטערת, הפרעתי לך לישון?>

<לא, יקירה. אני לא ישן הרבה, ולא נרדם במהרה. ואת?
מה מדיר שינה מעינייך?>

<אני לא בטוחה. אולי המחשבות של היונים על הגג.>

הוא צוחק, צחוק חם ועשיר שרוטט במעמקי תודעתה,
ולרגע היא מחייכת ומרגישה פחות בודדה.

<מה דעתך על כוס תה?>

<תודה. אני אשמח. אצלי או אצלך?>

<אל תפגעי ברגשותי. כבר הזמנתי.>

היא מחייבת. החיבור המנטלי נפתח, גדול ובוהק כמו גשר, והיא פוסעת דרכו, לא לפני שהיא טורחת לדמיין בגדים ייצוגיים יותר מהפיג'מה שלה. לאחר רגע, היא יושבת בשמלה פשוטה בתוך כורסת עור חומה, עתיקה, בחדר חמים שתמונות ילדים תלויות על קירותיו – היא מתקשה לפעמים לזכור מי מהם הילדים ומי הנכדים. היא מתפעלת שוב מכמה שהחדר מציאותי, אשליה מדויקת כל כך שייתכן והייתה מאמינה שזו המציאות עצמה לולא זהרורי האור הקטנים בזוויות עיניה, הזורחים מעבר לקירות החדר.

אבנר מעשן מקטרת. היא מזעיפה אליו פנים.

”זה הרגל מגונה, אתה יודע.”

”בהחלט. זו הסיבה שאני מעשן כאן. בבית אורנה לא מרשה לי.” הוא צוחק, והיא נבנעת ומחייבת. העשן לא באמת מפריע לה. הוא לא אמת.

על השולחן ביניהם נחים כמה ספלי תה וקנקן, ואבנר מעיף בהם מבט. קנקן התה מוזג מעצמו תה אל תוך כוס, ושלוש קוביות סוכר קופצות פנימה בעקבות הנוזל המוזהב. אלי

לוגמת מהספל שלה ומחייבת. תה אמרטו מברזיל, פלא
אקזוטי שיצא לה לטעום רק בזיכרונותיו של אבנר. "יום
אחד תהיה חייב להראות לי איך אתה עושה את הקטע עם
הטעם." היא מעולם לא הצליחה לייצר טעם מוצלח ואמין
בהקרנות תודעתיות.

"קוסם אינו חושף את התכסיסים שלו." הוא קורץ אליה.
"שמעת פעם על המושג 'השהיית הספק'?"

היא נדה בראשה לשלילה.

"השהיית הספק מתרחשת כשאת מאפשרת ליצירת אמנות
כלשהי – ספר או סרט, למשל – לספר לך סיפור שאת
יודעת בוודאות שהאמינות שלו מוטלת בספק. את הידיעה
הזו את משהה כדי שתוכלי ליהנות מהיצירה."

"אז אתה אומר שבגלל שאני מוכנה להאמין לאשליה שלך,
התה טעים לי?"

"זו דרך מעט פשטנית לתאר את העניין, אבל כן." הוא
מחייך אליה. "אבל את, אליה, טלפתית מוכשרת
שמתפרנסת מפסיכולוגיה. חבל שתבזבזי את זמנך בלימוד
יצירת טעמים אמינים באשליות."

תבזבזי את זמנך. התה מר פתאום בפיה. "למה רצית ללמוד
אשליות?"

"הסיבות הרגילות, אני חושש. " הוא מושך בכתפיו.
"הלימודים קלים, השכר גבוה והמקצוע נראה מהנה מאוד
בגיל עשרים."

אלי מהנהנת. תחום האשליות ריתק את רוב חבריה
באוניברסיטה. הם הפכו לאשליינים ומדמיינים, יוצרי
תעתועים ומאחזי עיניים. היא לא חשבה עליהם שנים
רבות, ורק מעטים מהם הגיעו לחתונה של תום ושלה.
אנשים נורמליים מאז ומתמיד שמחו לתת לטלפתים להיכנס
לראשם בשביל אשליות מרהיבות, הרפתקאות, ביקורים
בנופים מדומיינים, הגשמת חלומות.

"ולמה בחרת את בפסיכולוגיה?"

"כדי לעזור לאנשים." אלי מחייכת. "די בנאלי, לא?"

"כלל וכלל לא." אבנר לוגם מהתה שלו. "זכעת את עוזרת
לבעלי חיים. עוד פחות בנאלי."

הוא אומר את זה בלי עקיצה. הוא לא יודע, או לפחות, היא
חושבת שהוא לא יודע, אבל עיניו העמוקות לא מרפות

ממנה. היא זעה על מקומה באי-נוחות ולוגמת שוב מהתה
כדי להסתיר את פניה. אפילו בין טלפתים יש סודות. היא
מנסה להחזיר את השיחה אליו.

”אתה אוהב את העבודה שלך?”

”לא כפי שציפיתי שאוהב אותה בגיל עשרים, ” הוא מודה.
”אבל בעוד כמה שנים אוכל לפרוש עם פנסיה מכובדת
ולקחת את אורנה לטיול מסביב לעולם. אולי נעבור לדירה
יותר גדולה.”

”חשבת פעם לעזוב?”

”את המקצוע?”

היא נדה בראשה לשלילה. ”את העיר.”

אבנר מהנהן. ”אחד מחבריי לספסל הלימודים עזב. הוא
מתפרנס כעת מגידול תפוחים בהתיישבות חקלאית ברמת
הגולן, ונעזר לעתים ביכולות שלו כדי להבריח תנים
ושועלים.”

היא צוחקת. הוא מחייך ונושף לאוויר עשן מקטרת נטול
עשן. ”אני חושש שלא הייתי מסוגל לחיות כך, ” הוא

מתוודה. "השקט רם מדי. כל תודעה נשמעת למרחק של קילומטרים. כאן, בעיר, יש כל כך הרבה תודעות עד שהרעש מסווה הכול."

הוא צודק. אלי כבר רגילה מדי לרעש הלבן שמייצרות עשרות אלפי תודעות חיות וחושבות וחולמות, כמו כוורת של דבורים. היא אוהבת אותו. כשתום והיא יצאו לירח הדבש שלהם ביערות גרמניה המבודדים, היא התקשתה להירדם בלילה. ובכל זאת, רק לשם השעשוע, היא מציירת תמונה מנטלית של עצמה, עומדת בשדה פתוח, רחב ידיים, שמשתרע עד האופק, לא שומעת דבר מלבד ציפורים ורוח נושבת.

כמעט מבלי שהיא מרגישה, אבנר מוסיף מחשבות של ציפורים לתמונה, הרהורים על ציוצים וניקורים ובניית קנים ודגירה על ביצים. היא צוחקת שוב, ואז קמה. "טוב. כדאי ששנינו נלך לישון."

"בואי לבקר באמת בפעם הבאה," אבנר מציע. "אורנה לא ראתה אותך כבר זמן רב."

"אני אבוא. תודה על השיחה, אבנר."

הוא מהנהן ומחייך אליה. "חלומות פז, יקירה."

הטלפון של העבודה מצלצל בשמונה בבוקר בדיוק. במשך כמה רגעים אלי מגששת אל שידת הלילה מתוך שינה, עד שהיא מבינה שהוא לא שם. היא מתעוררת מהצלצול העז, המחזורי, ובוהה לרגע בחוסר אונים בבלגן הנוראי שעל רצפת חדר השינה. אין לה כל דרך לשער מהיכן מגיע הצלצול בגיבוב הזה. תום גונח משהו לא ברור ושולח מתוך שינה יד לאטום את אוזנו החשופה, ורגשות האשמה מצלילים את מחשבותיה. הוא ישן אפילו פחות ממנה בזמן האחרון. היא מתלבטת לרגע, מעיפה מבט נוסף בערמות הספרים, הבגדים והחפצים הבלתי מזהים על הרצפה, ואז מושיטה יד אל מצחו של תום, מקיפה אותו במהירות בבועת שקט מנטלי. כשפניו נרגעים, היא כורעת על ברכיה ומתחילה לחטט בבלגן. היא מוצאת את הטלפון בדיוק כשהוא מפסיק לצלצל, אבל בעודה בוהה במספר הלא מוכר, הצלצול מתחיל שוב. אלי עונה מיד. "שלום?"

"בוקר טוב," הקול בצד השני מהוסס, חסר ביטחון. "אני יכולה לדבר עם מר יעקב אליה?"

"את מדברת אֵתה. אליה זה השם הפרטי."

”אה. אני מצטערת, חשבתי שאת גבר...”

טעות נפוצה, אבל השעה המוקדמת לא הופכת את אלי לסלחנית במיוחד. ”אני לא מקבלת פניות לפני עשר בבוקר. זה כתוב באתר.”

”סליחה, אני ממש מצטערת. לא קיבלתי את הטלפון שלך מהאתר. קיבלתי אותו מדוקטור עמרם.”

כל זכר לעייפות נמחק מראשה של אלי. היא לא דיברה עם תיאודורה קרוב לשנתיים. איזו סיבה הייתה לה להפנות אליה מטופלת?

היא יוצאת מחדר השינה והולכת אל הסלון כדי למצוא את היומן שלה. ”במה אני יכולה לעזור, גברת...?”

”שפירא. רותי שפירא.” היא מהססת שוב. ”דוקטור עמרם אמרה לי שיש לך שיטה ייחודית להתמודדות עם טראומות.”

”היא הגדירה את זה בצורה נחמדה. השיטה שלי נחשבת ניסיונית ולא מוכחת.” אלי תמיד מזהירה. כבר שנתיים. ”אולי תרצי לקחת את בעל החיים שלך למישהו שמטפל בשיטה קונבנציונלית. כליאת ולכידת טראומות, או –”

”ניסינו כבר את כל השיטות הקונבנציונליות.” גברת שפירא נשמעת יגעה, ובעיקר מיואשת. אלי מכירה את הטון הזה, שמרמז שיש לה לקוח חדש. ”וזה לא בעל חיים. זה הבן שלי, עומר. הוא בן תשע.”

הדם קופא בעורקיה של אלי. נדמה כאילו עובר נצח לפני שהיא מסוגלת לדבר שוב. ”דוקטור עמרם לא אמרה לך שאני כבר לא מטפלת בבני אדם?”

היא כמעט מופתעת לשמוע את קולה נשבר, מופתעת שאינה מסוגלת למשול בו. היא רגילה כל כך לשקר, רגילה כל כך לשמור על טון יציב ומאופק.

”היא אמרה לי.” הפעם גברת שפירא היא זו ששותקת לרגע ארוך. ”והיא גם הסבירה לי למה. אבל... קיוויתי שתסכימי להיפגש איתי בכל זאת.”

”אני מצטערת, גברת שפירא. אני לא יכולה לעזור לך.” יותר טוב. קול אדיב וקהה שאינו נושא רמז לכאב מאחוריו. ”השיטה שלי כמעט ולא נוסתה על בני אדם, ממילא. יש מומחים רבים בפסיכולוגיה טלפתית. אם תרצי, אני אשמח להמליץ –”

”הלכתי למומחים. הלכתי לכל המומחים.” הקול עולה, חסר סבלנות, ומיד יורד בחזרה בתחינה. ”הילד שלי ניסה להתאבד השבוע. בבקשה, רק תבדקי אותו. תראי אם את יכולה לעזור.”

אלי משתדלת להישמע עדינה יותר הפעם כשהיא אומרת, ”אני באמת מאוד מצטערת, גברת שפירא, אבל אני לא יכולה –”

”בבקשה. בבקשה. אני אשלם לך כל מה שתרצי. אני לא יודעת מה עוד לעשות.”

הסירוב המוחלט נעצר על שפתיה של אלי. היא שומעת בקולה של רותי שפירא את המצוקה ששמעה לפני רגע בקולה שלה עצמה. לרגע היא מייחלת שגברת שפירא הייתה עומדת מולה, והיא הייתה יכולה פשוט להביט בעיניה ולדעת, ולעזאזל האתיקה. היא לוקחת עוד נשימה עמוקה וצונחת על הספה, כאילו ביקשה להיבלע בין ערמות הבגדים שעליה. ”אני יכולה להיות אצלך עוד שעה,” היא אומרת לבסוף. ”מה הכתובת שלך?”

לאחר שהשיחה נגמרת, אלי יושבת עוד שעה ארוכה על הספה ובוהה באוויר, עד שהשעון המעורר של תום מצלצל, ומצלצל, ומצלצל, והיא תוהה בעצבנות למה הוא לא מכבה

אותו לפני שהיא נזכרת שהקיפה אותו בבועת שקט. היא
ממהרת למיטה, מכבה את השעון ונוגעת קלות במצחו.

”אלי?” הוא ממלמל, פוקח עיניים ישנוניות.

”השעון שלך צלצל, היא אומרת. ”ואני חייבת לצאת עוד
חמש דקות.”

הוא ממצמץ ומשפשף את עיניו. ”לא ידעתי שיש לך פגישה
על הבוקר.”

”כן, היא אומרת בקצרה. היא רוצה לספר לו, אבל פוחדת
שם תעשה את זה, היא לא תלך לעולם. במקום לספר, היא
מנשקת אותו במהירות. השפתיים שלו רכות וחמות
מהשינה, והוא מושיט שתי זרועות ארוכות לחבק אותה.
”אולי תדחי אותם בשעה ותחזרי למיטה?”

היא מחייכת ומסיטה את השער ממצחו. ”אבל אז שנינו
נאחר.”

”אז נאחר.”

”תומי...”

”בסדר, בסדר, לכי.” הוא משחרר אותה באי-רצון.
”בהצלחה.”

היא מנשקת אותו שוב, מנסה לקבל כוח מהנשיקה, ואז מתארגנת במהירות ועוזבת את הבית עוד לפני שהוא יוצא מהאמבטיה.

עומר בכיתה דל”ת, אבל גופו הצנום ופניו העדינים גורמים לו להיראות צעיר מגילו. הוא מביט באלי דרך זגוגיות משקפיים נוקשות וקרות. או שאולי אלו עיניו. הוא מצונף בכורסה, ברכיו הגרומות משוכות אל חזהו, ונראה לא שייך לסלון הבית החמים, העמוס בבלגן צבעוני.

”סליחה, רותי מתנצלת כשאלי זעה במקומה באי-נוחות ושולפת בובת פלסטיק קטנה מתחת לישבנה. רותי עצמה מדלגת על קצות אצבעותיה בינות לאנדרלמוסיה, נזהרת שלא לשפוך את שני ספלי הקפה וספל השוקו. ”שלושה ילדים, את יודעת איך זה...”

אלי רוצה לחייך ולומר לה שהיא מעדיפה בתים שנראים כאילו חיים בהם על פני בתים כמו אלו של אודליה, מסודרים ונקיים ומלאים כל כך בחפצי אמנות, שלא ברור

כיצד כלבה גדולה כמו מוקה מסוגלת לנוע בתוכם בלי לשבור משהו. אבל היא לא אומרת דבר. תשומת לבה מרוכזת בעומר. שפתיו מהודקות זו לזו וזרועותיו עוטפות את ברכיו. תסכול, כעס, אשמה, תיעוב עצמי וכאב עולים ממנו, דולפים מבעד להגנות שלה. היא מרגישה גם פחד, אבל ייתכן שזה פחדה שלה. היא בילתה זמן רב כל כך בטיפול בבעלי חיים, ברגשות וברצונות הפשוטים שלהם. היא לא חושבת שהיא מסוגלת עוד להתמודד עם מורכבותה של תודעה אנושית. למה היא כאן? למה הסכימה לזה?

היא לוגמת מהקפה המתוק מדי ונושמת נשימה עמוקה. כעת, בשרותי ובנה יושבים זה לצד זו, היא לא יכולה שלא להבחין כמה רותי שזופה, וכמה עומר חיוור, כאילו לא יצא לשמש כבר חודשים. "עומר, אמא שלך סיפרה לי שכבר היית בקליניקה של תיאוד... של דוקטור עמרם."

"כן. אצל חמישה מטפלים שונים. מה לא ניסינו." רותי מנידה בראשה. עומר, אלי מבחינה, לא מגיב כלל. "ועוד עשרות מטפלים לפניהם. בשבועות האחרונים זה החמיר. הוא לא מסוגל לצאת מהבית בכלל. ארנון ואני מתחלפים בשמירה עליו, אבל כבר איימו על שנינו בפיטורים."

"ואף אחד מהטיפולים האלה לא עזרו לך?" אלי ממקדת את עיניה שוב בעומר.

”רק לזמן קצר, רותי עונה, שוב. ”זה תמיד חוזר.”

עומר שותק. עיניו, מאחורי זגוגיות משקפיו, מכבידות על אלי כמו משקולת. ”עומר, היא ממשיכה. ”אתה רוצה גם לספר לי משהו?”

הוא אומד אותה במבטו לרגע. ”לא, הוא אומר. ”אמא סתם מבזבזת עלייך כסף. את לא יכולה לעזור לי.”

”עומר!” רותי מרימה את קולה, אבל אלי מניפה יד לעצור אותה.

”אז בואו לא נבזבז גם את הזמן של כולנו, ונתחיל. תנקה את הראש, בבקשה.”

עומר ממצמץ כלפיה, והיא סוף-סוף מקבלת ממנו רגש אחר – הפתעה. ”מה, את לא רוצה שאני אספר לך את כל הטרומות שלי מגיל חמש עד עכשיו או משהו כזה? או מה הצבע שאני הכי אוהב? או מי אני הכי מעריץ בכדורגל?” המילים האחרונות צבועות במרירות.

”אני לא צריכה להכיר אותך. אני צריכה לפתור בעיה.” אלי שומרת על טון יציב, ענייני. ”אני אלמד עליך טוב יותר

ומהר יותר מתוך הזיכרונות שלך מאשר מסיפורים. ואני לא חושבת שהצבע האהוב עליך, או שחקני הכדורגל שאתה בבירור לא מעריץ, רלוונטיים לענייננו.”

היא הימרה על נושא שחקני הכדורגל על פי נימת קולו. לא היה לה זמן לקרוא אותו. אבל החיוך שנח לרגע על שפתיו מלמד אותה שניחשה היטב. הוא מהנהן. הוא מרוצה שהיא לא מתייחסת אליו כמו אל ילד קטן. כמו שכל המטפלים האחרים, היא מניחה, התייחסו אליו. אבל אז החיוך נעלם, וקשת הרגשות השליליים עולה ממנו שוב. אלי מורידה את ההגנות שלה וצוללת פנימה לפני שתספיק להתחרט.

היא בתחנת רכבת. יש המוני אנשים סביבה, והיא לבד. אמא שלה נעלמה, ואלי לא מצליחה לראות כלום בקהל העמוס אנשים שכולם גבוהים וגדולים ממנה. היא מתרוצצת בתחנה, אוחזת בתיק האוכל הקטן שלה, מחפשת אחרי התלתלים הקופצניים, אחרי הפנים העגלגלים, אחרי כל סימן שהיא מקשרת לאמא. היא רואה את המעיל הכחול המוכר אחריו עקבה החוצה מקרון הרכבת, וממהרת אליו, אבל כשהיא מתקרבת, זו אישה אחרת. והיא נזכרת שאמא בכלל לא לבשה את המעיל הכחול היום. מי שהיא עקבה אחריה מהרכבת לא הייתה אמא בכלל. הבהלה גואה בתוכה.

היא לא מצליחה לנשום, לא מצליחה לחשוב אף מילה מלבד אמא אמא אמא. היא בוכה. אנשים מתאספים סביבה, מנסים לעזור. איפה אמא? לאן נסעתן? אבל היא לא זוכרת, רק שזו הייתה איזושהי קריה. קריית שמונה? קריית ארבע? אולי הקריה? היא לא יודעת. הם מתקהלים סביבה, סוגרים עליה, מסתירים לה את אמא, מסתירים לאמא אותה. היא לא תמצא את אמא יותר לעולם. אף פעם.

אלי מנתקת את עצמה בקושי מסוים מהזיכרון ומתגשמת מחדש, מרגישה גבוהה מדי, איבריה ארוכים ומסורבלים ושייכים למין הלא נכון. תחנת הרכבת סביבה קופאת. האנשים עדיין נאספים סביב עומר, שפיו פעור בבכי אילם ודמעות זורמות כמו נהר על לחייו, על סנטרו, על צווארו. אלי לא מסוגלת להתיק את מבטה מעיניו מלאות המצוקה. היא מחפשת במבטה את הזהרורים בזוויות עיניה, בשולי זיכרון הרכבת, נצמדת אליהם, ממקדת בהם את מבטה כדי לא להביט בעומר הקטן. לא, היא לא הייתה מוכנה לרגשות אנושיים שוב. ואם להודות על האמת, היא גם לא הייתה מוכנה להיזרק מיד אל הזיכרון. היא חשבה שתצטרך לבקש מעומר להראות לה אותו, חשבה שתצטרך לחפש, ציפתה אפילו למשא ומתן. אנשים רבים מדי היו כבר בראש שלו.

<מה קרה אחר כך?> היא שולחת את השאלה אל החלל.
תחנת הרכבת הקפואה סביבה מתחילה שוב לנוע, אבל
הפעם היא מביטה בסיטואציה מהצד. מישהו מרים את
הילד הקטן ולוקח אותו למשרד. הם מצליחים להבין את
שמה של אמא שלו ולהתקשר אליה. היא היסטורית. היא
הבחינה ממש עכשיו שהילד נעלם מהרכבת, ירד בתחנה
הלא נכונה. עוברת עוד חצי שעה לפני שהיא רצה למשרד
הרכבת, מרימה את עומר ומחבקת אותו חזק. והכול שוב
בסדר.

<תודה שהראית לי את זה,> אלי משדרת. <אנחנו יכולים
לדבר עכשיו?>

כשהוא מתגשם מולה, הוא נראה כמעט זהה לילד היושב
בכורסה. אלי מסווה את הפתעתה. ילדים נוהגים להקרין את
עצמם בדרך כלל כמבוגרים, או לפחות בצורה בה הם
מדמיינים את עצמם כמבוגרים. עומר נראה בדיוק כמו אותו
ילד בן תשע, מהגפיים הדקות למשקפיים העבים. רק בגדיו
התחלפו – הוא לבוש עכשיו במדי תנועת נוער. הצופים,
נדמה לה. הקרנה משונה לאגורופוב.

הוא בוחן אותה ארוכות לפני שהוא אומר, "עכשיו את בן
רוצה לדבר?"

”רציתי לדבר כל הזמן, פשוט לא רציתי לעשות את זה ליד אמא שלך, ” היא אומרת, וכעת, כשהיא עומדת במרכז הרגש שלו, קל יותר לחוש את ההפתעה. הוא צוחק, והצחוק מבעבע סביבה, באדמה, באוויר. כך היא יודעת שהוא אמת. היא מרגישה שוב חיבה והערכה עולות ממנו. תמונת תחנת הרכבת דועכת מעט והזהרורים מתחזקים. לא, היא צריכה למקד את תשומת לבו.

”אתה טוב בזה מאוד, ” היא אומרת, מצביעה על תחנת הרכבת.

”כולם מבקשים שאני אראה להם את זה כל הזמן, ” הוא אומר, והמרירות עולה שוב סביבו, צובעת את התמונה שממשיכה לנוע סביבם בגוונים כהים וחדים.

”ואתה לא מפחד, ” אלי אומרת.

”מה יש לפחד?” הוא מושך בכתפיו. ”קראתי מלא על טיפולים של טלפתים. מה שיש לי זה טראומה לא מוסברת.”

”לכל טראומה יש הסבר. ” אלי שולחת את מחשבותיה לפנים, עוצרת את הזיכרון, מחזירה אותו לאחור. היא מביטה בעיניו שטופות הדמע של עומר הקטן. צעיר לפחות

בארבע שנים מגילו הנוכחי. "מה גרם לזה להפוך לטראומה דווקא עכשיו?"

"באנו שוב לתחנת הרכבת הזאת לפני כמה חודשים. התמונה מתפוגגת, מתחלפת. הצבעים בוהקים ואמתיים יותר, סימנים של זיכרון טרי. עומר הבוגר ורותי נכנסים לתחנה. רותי סופרת את הכסף הקטן בידה, עודף מהכרטיסים. עומר, במדי צופים, מרוכז בטלפון הסלולרי שלו ובקושי מסתכל לאן הם הולכים. באמצע הדרך, הוא עוצר, מרים את עיניו ומביט סביבם. הבעתו משתנה. אלי צוללת לתוכו.

כשהיא מרימה את עיניה מהטלפון הסלולרי, התחנה מאיימת, גדולה ועמוסה יותר משהייתה לפני רגע. והיא נזכרת למה. אימה כזו שרק ילד קטן יכול להרגיש עוטפת אותה, חדה וחלקה.

אבל אז היא מנערת את ראשה, מגרשת את הזיכרון הנורא. היא לא בת חמש. היא בת תשע. ואמא ממש שם. מרימה את הראש כדי לוודא שאלי הולכת בעקבותיה. אולי גם היא זוכרת. אלי מחייכת וממהרת להדביק את צעדיה.

היא מנתקת את עצמה שוב. עומר עדיין עומד במדי הצופים, מסתכל עליה כשהיא מתגשמת שוב לצדו. הם

ממשיכים להביט באם ובבנה ההולכים מצדה האחד של התחנה לצדה האחר. הם עולים על הרכבת והזיכרון דועך.

”קרה עוד משהו אחר כך?” היא שואלת, ואחרי רגע מקללת את עצמה. היא לא רוצה לגרום לו לחשוב שהטראומה שלו לא חשובה, או מטופשת.

אבל עומר לא מביט בה. זגוגיות המשקפיים שלו משתנות, הופכות כמעט אטומות. ”זה הכול. רק מה שהרגשת. נסענו לתל-אביב וקנינו מתנה ליום הולדת של סבתא ואכלנו גלידה שוקולד וחזרנו הביתה.”

”אז... איך...” היא מהססת. ”מה הרגשת כש...”

הוא זורק אליה את התחושה הזו מבלי שתבקש, העמידה חסרת האונים על סף דלת הכניסה לבית, היד הרועדת על הידית, ויותר מכל, הוודאות הנוראה, המוחלטת, שמהו רע אורב לו בחוץ, שמהו מחריד יקרה אם יצא.

”אני לא יכול לצאת מהבית,” הוא אומר, וחוסר ההתאמה בין המילים הפשוטות לרגשות המורכבים והקשים כל כך כמעט מעלה דמעות בעיניה. היא מושכת את ההגנות שלה למעלה לפני שתיכנע לתחושה. הכאב ניתז מעליה כמו משב אוויר. הזהרורים בזוויות עיניה פועמים. מולה, עומר

שוקע, הצבעים סביבו הולכים ומתכהים בהתאם למצבו הנפשי. האפלה מתחילה לאפוף אותם.

”עומר, מה שקרה לך נדיר מאוד, ” היא אומרת. ” אבל זה קורה. התחנה הציפה אצלך פחדים שהיו חבויים מתחת לפני השטח – ”

”אני יודע את זה, ” עומר קוטע אותה. ” אמרתי לך, קראתי מלא. כל מה שיש לי לעשות כל היום זה לשחק במחשב ולקרוא, ונמאס לי מכל המשחקים שלי. ” אלי מחייכת בעל כורחה. ” אז למה שום דבר לא עובד? למה אף אחד לא מצליח לעזור לי? ”

אלי מדמיינת את עיניה כפנסים החודרים דרך האפלה, ובן רגע, היא רואה הכול. את הקופסאות הפרוצות בהן ניסו המטפלים הקודמים להחביא את הטרואמות, מחסומים רבים ומגוונים כמספר המטפלים. גדרות תיל, חותמי שעווה, בורות עצומים באדמה, שומרים, תיבות אוצר, כספות, רשתות פרפרים.

הקופסאות והמחסומים עובדים. אלי יודעת את זה. היא עצמה השתמשה בהן שנים ארוכות. לפעמים עברה בין סוגי קופסאות רבים לפני שהגיעה לנכונה, זו שהתאימה

לטרואומה או לבעיה שבה טיפלה. אבל הן תמיד עבדו.
חייבת להיות סיבה שהשיטה לא פעלה על עומר.

אבל היא לא באמת צריכה לפענח את התעלומה כדי לעזור.
”אמא שלך הסבירה לך על שיטת הטיפול שלי?”

הוא מושך בכתפיו. ”משהו עם זיכרון טוב שמחליף את
הזיכרון הרע?”

”לא מחליף, היא מתקנת. ”אי-אפשר לבטל לחלוטין
זיכרון אחד ולהניח במקומו זיכרון אחר. אפשר רק ליצור
זיכרון חיובי מספיק חזק שההשפעה שלו תסתור את זו של
הזיכרון השלילי. אתה מבין?”

עומר מכווץ את מצחו. ”אבל אז זה יהיה כאילו אני זוכר
את זה? אני אחשוב שזה קרה באמת?”

היא מהרהרת בשאלה לרגע. לפני שנתיים, כשטיפלה
בילדים בקליניקה, שאלות כאלו כמעט לא עלו. אבל עומר
בוגר מגילו, וממילא גם לילדים בקליניקה היא מעולם לא
שיקרה או ניסתה לייפות את המציאות. ”אתה תדע
שהזיכרון הושטל. אבל במקביל, אתה תאמין בו. הזיכרון
ירגיש לך אמתי בדיוק כמו שאתה יודע שתחנת הרכבת
אמיתית.”

עומר חושב על כך לרגע, ואז מהנהן, והיא מרגישה את הנחישות סביבה יותר משהיא רואה אותה בפניו. "אני אזכור שדיברתי אִתְךָ?"

"כן. אלא אם אתה רוצה אחרת. אני מעדיפה לא להסתיר או לכלוא זיכרונות." אלי מביטה בו ברצינות, אבל הוא לא אומר דבר. "אני יכולה להתחיל?"

הוא חושב עוד רגע לפני שהוא מהנהן. "בסדר."

היא ממקדת את האנרגיה שלה, צוללת שוב אל תוך זיכרונותיו, ומושכת אותו אִתָּה. דמותו הממשית נעלמת, אבל היא עדיין מרגישה אותו סביבה, את החרדה שהוא מתאמץ להסתיר, להשקיט. היא מעצבת שלוה ורוגע כזרמי נהר רכים ושולחת אותם אל כל פינות תודעתו. ואז היא בונה את תחנת הרכבת, קוטפת את המבנה המוכר, המאיים, מתוך מחשבותיו של עומר. אוספת את המודעות שלו אליה. היא מצטמצמת, מתכווצת לגובה של ילד בן חמש, ואנשים רבים נאספים סביבה. זרועותיה של אמא נכרכות סביבה, מנחמות ובטוחות, והיא מניפה אותה אל על כדי שתוכל לראות. יש משהו במרכז התקהלות האנשים. ליצן? בולע אש? קוסם! ההתלהבות נדלקת בתוכה כמו משואה. אבל היא לא רואה. אמא לא גבוהה מספיק, והיא מנסה להציץ

מעבר לכתפו של האיש הגבוה שלפניהן, אבל לא מצליחה.
לפתע האיש הגבוה מסתובב, ומציע לה את ידיו. אמא
מהנהנת, והיא מטפסת עליו. היא גבוהה יותר מכולם
עכשיו. אנשים אחרים מציעים לה את כתפיהם וידיהם,
והיא מתקדמת בטיפוס, כמו קופיף, מאדם אחד לבא אחריו,
צוחקת, עד שהיא ממש בשורה הראשונה. האיש האחרון,
סבא חביב עם משקפיים, מוריד אותה ממש ליד הקוסם,
שמחייך אליה ושואל אותה לשמה – עומר, היא אומרת –
ואיזה צעצוע תרצה מהכובע. היא חושבת על כך בכובד
ראש, מנסה להחליט מה ירגש אותה יותר, מחפשת
בזיכרונותיה – כלומר, בזיכרונותיו של עומר. משאית
כיבוי אש? דינוזאור? לא, צב נינג'ה! בדיוק כשהיא
מחליטה הקוסם מניח אצבע כנגד שפתיו, מורה לה שלא
לומר לו דבר, ומושיט לה את המגבעת השחורה המבריקה
שלו. היא תוחבת את אצבעותיה הקטנות פנימה, מגששת,
בודקת, ומוציאה... צב נינג'ה. ירוק וחום, עם בנדנה
כחולה, אוחז בחרב ארוכה. כשהיא מניפה אותו אל על,
עשרות אנשים מסביב מריעים וצוחקים ומוחאים כפיים.
אמא מנפנפת לה מהשורה האחרונה, והקוסם קורץ אליה,
ואלי צוחקת, מאושרת.

היא מנתקת את עצמה מהזיכרון, מעומר, מתודעתו. כשהיא פוקחת את עיניה גופה כבד, גדול מדי, וראשה מסוחרר שוב. זה היה מאמץ גדול מדי לפעם אחת. היא הייתה צריכה להפריד את הטיפול לשניים, כמו תמיד. אצל בעלי חיים, עיקר העבודה הוא חיפוש ומציאת הטראומה, והריפוי בא בקלות. בני אדם הם הפוכים. הטראומה בדרך כלל נחה ממש על פני השטח, או שהמטופל עוזר למצוא אותה כפי שעומר עזר לה. בניית הזיכרון, שתילתו, גישוש אחר הדברים שיעזרו למטופל להאמין בו, כל אותן בחירות קטנות שיהפכו אותו למדויק, לתמצית כל הדברים הטובים שינגדו את הטראומה, זה האתגר האמיתי. היא שכחה.

היא מטלטלת את ראשה וקמה על רגליה, מהר מדי, וברכיה רוטטות כאילו היו עשויות ג'לי. היא מועדת לפנים – ועומר שם, כמעט בגובה כתפה כשהוא תופס אותה, תומך בה בזרועותיו הדקות.

”מה קרה?” רותי שואלת, ממצמצת. ”זה לקח כמעט שעה. האחרים לקחו רק כמה דקות.”

”השיטה שלי דורשת הרבה עבודה,” אלי אומרת, אבל מביטה רק בעומר. ההגנות שלה חלשות ושבריריות כעת, ודרך ידו התומכת בה עדיין היא מרגישה שלווה וביטחון

וביטחון עולים ממנו. חיובו של הקוסם וכובע הצילינדר
המבהיק נשקפים אליה מבעד לזגוגיות משקפיו.

”שננסה לצאת החוצה?” היא מציעה, והוא מהנהן.

אחרי חצי שעה של טיול בחוץ, ושתי כוסות קפה חזק
ומעורר, אלי נוסעת אל הקליניקה. כשהמכונית כבר חונה
בחניית המבקרים, היא עוצרת, שוקלת את צעדיה. מבעד
לחזית הזכוכית היא מסתכלת בשומר בכניסה, באחות
האחראית, במזכירה בדלפק הקבלה. כולם מכירים אותה.
אנשים נוספים יכירו אותה בפנים. מטפלים. מתלמדים.
הכעס, שנצמדה אליו כל הדרך כדי לא להרגיש את הפחד,
נמוג ומשאיר אותה קצרת נשימה. היא לא מוכנה לזה. היא
הייתה מעדיפה ליצור קשר טלפוני, אבל לתיאודורה אין
טלפון סלולרי, ואלי יודעת שלא תצליח להגיע אליה בלי
לדבר עם חצי מהקליניקה לפניה. היא הייתה מעדיפה
אפילו ליצור גשר תודעתי ישיר אל תיאודורה, אבל הן לא
דיברו שנתיים, והיא לא יכולה פשוט לפלוש למחשבותיה.
גם אצל טלפתים יש כללי נימוס.

היא צריכה לקום. לצאת מהרכב ופשוט לפסוע פנימה. איש
לא יעצור אותה. איש לא יסרב לה. כולם אפילו יהיו

מנומסים מאוד. האימה מתגברת. היא בוהה בכניסה לקליניקה, בדשא, בעציצים, בסמל הלבן הנקי שעליו ציור מופשט של מוח האדם. הלוגו נראה לה כמו מבוך. היא נושמת עמוק ועוצמת את עיניה, מדמיינת את רגליה כשורשים נטועים. כשזה לא עוזר, היא מדמיינת את האימה כצל אפל ורב עוצמה בפינת חדר, יוצרת לפיד, ומדליקה אותו באש אדומה ועצומה וחמה של כעס.

התעלול הזה גוזל ממנה חמש דקות שלמות ומשאבים נפשיים נוספים, והיא מרגישה שוב מסוחררת, אבל היא מוכנה ללכת עכשיו. אלא שבדיוק כשידה נוגעת בידית המכוננית, השומר – ירמי, השם קופץ לראשה, אפילו אחרי שנתיים – דופק בעדינות על החלון שלה, ושואל "גבירתי, הכול בסדר?" הבהלה שוב אוחזת בה, ובאינסטינקט היא משליכה לעברו את דמותה של רותי, כמעט מבלי לחשוב על כך, ומיד מרגישה אשמה. הוא מחייך. "גברת שפירא. לא זיהיתי אותך."

היא נצמדת לאשליה ומקווה שהיא תספיק כדי להכניס אותה אל תיאודורה, אבל המזכירה – מיכל – מחייכת לעברה בחביבות ומודיעה לה שלוח הזמנים של גברת עמרם, היא מצטערת לומר, עמוס עד סוף השבוע, ותמיד מומלץ לקבוע מראש. אולי גברת שפירא תרצה לפגוש את אחד מהמטפלים שטיפלו בבן שלה? מטפלים העוברים על

פניה של אלי מהנהנים, לא מטילים אפילו ספק קל באשליה הפשוטה, הבלתי מורכבת בעליל, שהטילה על עצמה. לא, תודה, היא בסדר, אומרת אלי. כמו כן, כשהיא עבדה שם, היו סטנדרטים בקבלת מטפלים לעבודה. את המשפט האחרון היא לא אומרת בקול.

אבל עד שהחליטה ללכת ולחזור בלילה, כשרק תיאודורה והשומר נמצאים בקליניקה, המשרד שבקצה המסדרון נפתח, וקולה העמוק והחם של תיאודורה קורא, "זה בסדר, מיכל, תכניסי אלי את גברת שפירא."

אלי מהנהנת אל מיכל ומתקדמת במסדרון, קהת חושים, תשושה מהטיפול ומהזיכרונות ומהאשליות. תיאודורה דוחפת כוס יין אדום לידה של אלי עוד לפני שהדלת נסגרת לחלוטין מאחוריה. "שבי, ילדונת, שבי. לכל הרוחות. את נראית כמו גוויה." אלי בווה בה, ותיאודורה הודפת אותה לכורסה החביבה עליה בלי גינונים. "ותיפטרי מהאשליה המטופשת הזאת."

כמו ילדה נזופה, אלי נותנת לדמותה של רותי שפירא להישמט מעליה. תיאודורה היא לא כמו האחרים כאן. היא יודעת את זה. "ז- זה לא בשבילך..." אלי מגמגמת.

תיאודורה מנופפת בביטול ביד ארוכת ציפורניים. "אף אחד לא היה מתחיל לשאול אותך שאלות. הם יודעים להכניס אותך מיד אם את מגיעה. נו? מה גילית?"

אלי בוהה בה שוב, משתעשעת לרגע ארוך במחשבה שפסעה אל תוך מציאות מקבילה ושהשנתיים האחרונות היו חלום בלבד. תיאודורה בהחלט נראית אותו דבר. קומתה הגבוהה, כתפיה הרחבות, גזרתה העבה, השער הכסוף הארוך, המרהיב, שלעולם לא צבעה או גזזה. הקמטים בזוויות עיניה וסביב פיה. היא משדרת – לא ישירות אלי, אלא פשוט כהקרנה טבעית של אישיותה – ביטחון, שלוה ועוצמה. הם עולים ממנה, ניבטים מתוך עיניה.

עשרות שאלות עומדות על קצה לשונה של אלי, נאבקות לרגע, לפני שהיא פולטת, "באיזו זכות את מפנה אלי מטופלים?"

"שתי את היין שלך, תיאודורה עונה, ומתיישבת מאחורי השולחן שלה.

אלי עושה כדבריה מבלי לחשוב. היין מחמם, מעורר, משיב לה את רוחה. הטעם המריר-מתוק מציף אותה בזיכרונות של ערבים ארוכים בחדר הזה, על הכורסה הזו, שקועה בדיונים ובוויכוחים מרתקים עם המוח החריף ביותר שאי-

פעם הכירה. עוד בתחילת דרכה בקליניקה, היא העריצה את תיאודורה. היא הייתה מאוהבת בה, תקופה ארוכה. והיא מעולם לא הצליחה למצוא יין כמו שלה, בשום חנות או בוטיק יינות. היא לוגמת שוב, מתענגת לרגע ארוך על הטעם. תיאודורה מוזגת לעצמה יין לכוס נוספת, וממתינה.

”למה הם יודעים להכניס אותי?” אלי שואלת לאחר רגע, ותיאודורה מהנהנת, כאילו עצם השאלה הייתה התשובה הנכונה במבחן. תיאודורה מאז ומתמיד ענתה רק לשאלות הנכונות. ”כי תמיד חיכיתי שתחזרי. הקליניקה הזו צריכה אותך.”

אלי מעווה את פניה. היא שמעה הצהרות דומות מתיאודורה ביום שעזבה, וימים רבים לאחר מכן. היא חשבה שהן מוגזמות ומגוחכות כבר אז. ”יכולת להתקשר אלי בעצמך.”

תיאודורה נדה בראשה, השער הכסוף מתנופף סביב כתפיה. ”לא היית באה גם אם הייתי מתחננת.”

אלי יודעת שלא להכחיש את האמת לאמיתה. לא מול תיאודורה. היא מניחה את כוס היין על השולחן הקטן שלצד הכורסה. צליל הזכוכית כנגד העץ נשמע חד בחדר השקט פתאום. ”אז שלחת אלי אמא בוכה ומיזאשת שתפרוט על מיתרי הרגש שלי?”

”לא שלחתי אותה. כשלא הצלחנו לעזור לה, היא שאלה אם אני מכירה טיפול אחר. כל טיפול שהוא.” תיאודורה מחווה לעברה. ”סיפרתי לה עלייך. על השיטה שפיתחת לסתירת זיכרונות שליליים באמצעות זיכרונות חיוביים –”

”השיטה הזו בקושי נוסתה על בני אדם!” אלי מרימה את קולה. ”לא היית צריכה לפתח אצלה תקוות.”

”ובכל זאת, הצלחת לרפא את הילד.” עיניה של תיאודורה, מתחת לגבות כסופות-עבות, חודרות ישר אל תוכה, וכעסה של אלי גובר. היא לא הייתה צריכה לבוא לכאן. היא נעמדת.

”אם את קוראת אותי, תקראי הכול ותחסכי לי זמן,” היא אומרת בקור.

”תפסיקי להיות כל כך דרמטית,” תיאודורה אומרת, וקולה חותך, מצווה. ”אני לא קוראת אותך. אני יודעת שריפאת את הילד כי אחרת לא היית פה. ואני יודעת שהשתמשת בשיטה שלך כי את מאמינה בה, וגם אני. עכשיו, שבי.”

אלי שוב מגיבה אוטומטית, מצייתת כאילו ניתנה לה פקודה מנטלית. היא חורקת בשיניה. ”את כבר לא המנהלת שלי.”

”אבל את תמיד תהיי התלמידה שלי.” תיאודורה מניחה את מרפקיה על השולחן ומצמידה את אצבעות ידה השמאלית לאצבעות ידה הימנית. ”עומר שפירא הוא לא הילד היחיד עם טראומה בלתי ניתנת לטיפול. הוא פשוט הילד עם האמא העקשנית ביותר. קיוויתי שאולי נתקלת באחרים.”

אלי נדה בראשה. ”טיפלתי רק בבעלי חיים בשנתיים האחרונות.”

תיאודורה מהנהנת. היא כבר ידעה את זה. ”הטראומות חזקות ועקשניות יותר מכל השיטות שלנו. את יודעת כמה פעמים הקופסה נכשלה אצל הילד הזה?”

היא מצפה לשמוע 'הרבה', אבל אלי מאמצת את זיכרונה, מעלה את התמונה שראתה בתודעתו של עומר בעיני רוחה. ”שלושים ושבע.”

תיאודורה מהנהנת, חיוך קל שבקלים נוגע בשפתיה. ”חמישה מהמטפלים הטובים ביותר שלי. ועוד כמה עשרות מטפלים מצוינים ממוסדות אחרים.”

”ועכשיו זה נפתר.” היין מר פתאום בפיה של אלי. היא מרגישה כאילו תמרנו אותה. ”זה מה שרצית?”

”אלי, תקשיבי לי. תיאודורה רוכנת לפנים, ועיניה חדות כסכינים. ”משהו בטרומות האלה שונה. הן חזקות מדי, עקשניות מדי. כאילו הטרומה אינה קשורה כלל לילד או למצב בו היה נתון. תחשבי. הוא היה בן חמש. מה גרם לטרומה להתעורר עכשיו?”

”הביקור בתחנה. הוא הראה לי את זה.”

”כן, זו התשובה המתבקשת. הטרומה המתבקשת. הזרז המתבקש לחזרת הטרומה. הכול מאוד מתבקש. מאוד נכון. פגשת אותו בתודעתו?” היא בקושי מחכה להנהון התשובה של אלי. ”הוא לבש מדי צופים?” שוב, היא אינה מחכה לאישור. ”הוא תמיד לובש מדי צופים בהקרנה של עצמו, מאז אותו יום. אמא שלו טוענת שהוא בכלל לא נהנה כל כך בתנועת הנוער. שהוא חושב לעזוב.”

אלי מקמטת את מצחה. ”את זו שלימדת אותי שהקרנה תודעתית לא תמיד קשורה למציאות שבה חי המטופל –”

”אני עובדת ארבעים שנה בקליניקה הזו, אלי, ואני מנהלת אותה כבר חמש-עשרה שנה. נתקלתי באנשים רבים שהמציאו לעצמם טראומות. ששיקרו לעצמם. ששכנעו את עצמם במציאות מדומה. המטפלים שלי מאומנים בזיהוי

אשליות עצמיות. את יודעת את זה. "היא שוב מרימה את כוס היין לשפתיה, ומביטה באלי מבעד לזכוכית. "הטראומות בחודשים האחרונים קשות מכדי שמישהו יוכל להמציא אותן. ילד שמפחד מארגז החול בגן ללא כל סיבה. ילדה שגוזרת את שערות ראשה שוב ושוב מפחד שיחנקו אותה. ילד שחושב שאם יפתח את ברז המים יטבע, ומסרב לשטוף ידיים או להתקלח. ולא משנה מה אנחנו עושים, הטראומות האלה תמיד משתחררות מהקופסה."

אלי לוגמת במהירות את הנוזל שנותר בכוס ומושיטה אותה אל תיאודורה למילוי. תיאודורה זוקרת את גבותיה, משועשעת. "את לא צריכה לנהוג?"

אלי מגלגלת את עיניה. "אל תדאגי. אני לא אנהג שיכורה."

חיוכה של תיאודורה עקום ומעוקל, ואלי נזכרת בפעם הראשונה שהראתה לתיאודורה שהיא מסוגלת לבטל את השפעת האלכוהול על מוחה. היא נאלצה לשתות לבדה כמעט בקבוק יין שלם כדי להוכיח את זה. תיאודורה ממלאת שוב את הכוס, מושיטה אותה אל אלי. "אני צריכה שתחזרי."

אלי חוטפת את ידה בחזרה מהכוס כאילו ננשכה. התשובה
גוועת לרגע על שפתיה, וכשהיא יוצאת סוף-סוף, היא
נשמעת כמעט כצעקה.

”לא.”

”כיועצת חיצונית. רק לתקופה. התשלום יהיה גבוה.”

”לא.”

”אלי.”

”לא.”

עיניה של תיאודורה עמוקות וחמות. ידה, מטופחת, גדולה,
מקומטת מעט, אוחזת עדיין בכוס היין המושטת, וכשהיא
לא אומרת דבר, אלי מושיטה סוף-סוף יד לוקחת ממנה את
הכוס. ידיהן נוגעות, רק לשנייה, אבל בשבריר השנייה הזה
תיאודורה משדרת אליה מחילה, והבנה, ומשהו שאלי
הייתה עשויה לקרוא לו אהבה אם היה לה אומץ. היא לא
מסוגלת לעמוד באף אחד מהרגשות האלה כרגע. גרונה
חנוק שוב, לוחט, כואב. עשרות רגשות מבלבלים
מתרוצצים בראשה. היא רוצה ללכת. היא רוצה להישאר.
היא רוצה לחבק את תיאודורה ולבכות. היא רוצה לחזור

הביתה ולהתחבא בחיבוקו של תום ולא לקבל יותר אף מטופל, אנושי או שאינו אנושי. היא תעבוד כמלצרית בבית קפה. היא תשטוף חדרים מדרגות. הם ילכו לחיות בהתיישבות חקלאית ברמת הגולן, והיא תגדל את האוכל שלהם, ותקשיב כל היום למחשבות הציפורים, ובלילה הם יפרשו שמיכה על הדשא ויביטו למעלה וילמדו את שמות כל הכוכבים בשביל החלב.

”הקופסה מעולם לא הייתה חסינת תקלות, תיאודורה אומרת, וקולה שקט מאוד. ”אחד מהמדריכים שלמד יחד אתי סגר פעם קופסה על טראומה של שרפה. הוא סגר אותה בטעות את הפחד ההגיוני והבסיסי מאש. הילד הצית את עצמו.”

אלי עוצמת את עיניה לרגע ארוך, העולם חשוך ושקט ושליה מאחורי עפעפיה מלבד זהרורי האור הקטנים בזוויות עיניה. בלי לראות. בלי לדמיין.

”גם בתקופה שבה הטיפול הנפוץ היה טיפול פסיכולוגי רגיל ולא טיפול טלפתי, מקרים של התאבדויות ושל תאונות התרחשו לפעמים, תיאודורה ממשיכה. ”בשביל זה יש ביטוח. כל מוות הוא נורא, אלי. אנחנו יכולים רק להתנחם בידיעה שעזרנו לכל כך הרבה אנשים אחרים –”

”זו לא נחמה.”

”אני יודעת.” קולה של תיאודורה שקט. היא שולחת יד ארוכת אצבעות ונוגעת שוב במפרק ידה של אלי. מבעד לחשכה של עפעפיה הסגורים, היא מרגישה שוב את החמלה. הפעם היא לא מגיעה ישירות מתיאודורה. היא זיכרון. המשפחה של מיכאל. אבל אלי כבר יודעת שהם לא כועסים עליה, לא מאשימים אותה. היא לא צריכה אותם בשביל זה.

האדרנלין ומערבולת הרגשות של היום מתנקזים, משאירים אותה עם תחושת ריקנות ועייפות. עומר שפירא יהיה בסדר. זה לא יחזיר את מיכאל. אבל זה כל מה שהיא יכולה לעשות, היום. היא קמה, אוספת את התיק שלה ומנקה את השפעות האלכוהול ממוחה. טכני. פשוט. קל בהרבה מלרפא. ”תודה על היין, תיאודורה.”

”תודה על הביקור.” היא לא מסתובבת, אבל היא מרגישה את עיניה של תיאודורה נעוצות בעורפה. המילים הבאות מגיעות בשקט, מבלי לפלוש. <התגעגעתי אלייך, ילדונת.>

”אל תפני אלי עוד מטופלים,” היא אומרת בשקט, גבה עדיין אל תיאודורה, ועוזבת, הפעם בלי המעטה המגן של האשליה.

הטלפון של העבודה מצלצל בעשר, שעה שבה אלי כבר לא אמורה להיות במיטה, אבל היה לה יום קשה אתמול, והפגישה הראשונה שלה רק בארבע, והיא בהחלט התכוונה לא לצאת מהמיטה עד הצהריים. תום כבר עזב, אבל צד המיטה שלו עדיין חמים והיא נשענת לתוכו כשהיא מושיטה יד לטלפון. ליד המיטה הפעם. הלקח נלמד.

”שלום?”

”אליה?” הקול מוכר, ורווי דמעות, והוא כמו דלי מים קפואים על פניה. כל עקבות השינה נמוגים באחת.

”גברת שפירא?”

חצי שעה מאוחר יותר היא עומדת מול חדרו של עומר. רותי שם. וגם בעלה – שמו נאמר לה אתמול, אבל לאלי קל יותר לשלוף את השם מפני השטח של מחשבותיו מאשר מזיכרונה שלה. זו אינה פלישה, לא באמת. רק סריקה שמגלה את הדברים הבסיסיים ביותר, עובדות שיעלו בחצי השעה הראשונה לשיחה עם כל אדם חדש. שום דבר פרטי.

כך לפחות אלי מביחה לעצמה. ובכל מקרה, אין לה זמן לנימוס.

”ארנון, היא אומרת. ”למה הפנים שלך שרוטים? ולמה הדלת נעולה?”

הם מחליפים מבטים. רותי מביטה בשטיח הצבעוני המכסה את המסדרון. ”רני רצה לקחת אותו לאשפוז, היא לוחשת. ”אבל חשבתי... זאת אומרת, את הראשונה שהצליחה לגרום לו לצאת מהבית מרצון, אפילו לזמן קצר...”

”הוא תקף אתכם, אלי אומרת. בטנה כואבת. גרונה חנוק מפחד ודאגה. היא מדמיינת את הרגשות המשתקים כמו קרחון, ומקיפה אותם בחומת אש. זה עוזר. קצת.

רותי מהנהנת. ”הוא צרח משהו על טיול, ועל זה שנטשנו אותו. ועל קוסם.”

”קוסם. חומת האש נמוגה ללהבה מהבהבת. ידה של אלי מבקשת להישלח אל הקיר, לתמוך בגופה החלש פתאום. לא. אסור לה להראות להם כמה היא חרדה. ”בסדר. אני מבינה. זה קורה לפעמים.” זה לא קרה לה מעולם. ”אני יכולה לטפל בזה.” אין לה מושג מה לעשות. ”הכול יהיה בסדר.” היא שמחה שאיש מהם אינו טלפת.

ארנון מושיט את ידו אל המנעול, ואז מהסס. הוא מביט ברותי, ואז באלי.

”אנחנו ניכנס ראשונים, רותי אומרת. ”אולי... נקשור אותו למיטה. ”קולה נשבר. ”או לכיסא או משהו. מה שתעדיפי.”

”לא, אלי אומרת, והפעם קל לה יותר לענות. אלו העובדות, הדברים שהיא יודעת. ”מאוד קשה לכפות טיפול. ככל שיהיה לו יותר זמן להתכונן, הוא יתנגד יותר לפלישה המחשבתית. עדיף שפשוט אכנס לשם ואתחיל בטיפול מיד.”

”אני לא יודע מה זה 'מיד', ”קולו של ארנון יבש, חד, והיא מרגישה את הכאב מאחוריו, כמו רסיסים שננעצים דרך ההגנות שלה, ”אבל אם ייקח לך יותר מעשר שניות, זה יספיק לו.” הוא מצביע שוב על פניו השרוטים.

אלי נדה בראשה. ”יש לי דרכים להגן על עצמי.” תאורתית. היא התאמנה בפעם האחרונה בטלפתיה הגנתית באוניברסיטה, לפני שנים. אם עומר ינסה לתקוף אותה, לא בטוח שתספיק לפלוש למחשבותיו בזמן כדי לעצור אותו. היא שוקלת לרגע לנסות להגיע אליו מבחוץ, אבל מחליטה

שיהיה קל יותר להיכנס, ולגרום לו להאמין שהיא אינה שם.
כשידו של ארנון מסובבת את המפתח בחור המנעול, זה
בדיוק מה שהיא עושה. עומר מסתובב אליה, וברגע שעיניו
פוגשות בעיניה היא חושבת אליו בכוח >אני לא כאן. אין
כאן איש. הדלת נעולה.<

”את! את שקרנית!” הוא צועק, ואף-על-פי שאלי אינה
אומרת דבר, בקושי זעה, הוא מסתובב בחדר, מגשש
בידיו, מחפש אחרי הדמות הבלתי נראית באותו ביטחון
מוחלט של ילד שמסרב להאמין למראה עיניו ומעדיף
להאמין שמפלצת אורבת מתחת למיטה שלו. ”תיקחי את
הקוסם שלך! אני לא רוצה אותו!”

הוא מכה בידיו בקירות ושורט אותם. גם פניו פצועים מעט.
האם ניסה לפגוע בעצמו? אלי בוהה, לא מסוגלת להתיק את
עיניה, לא מסוגלת להבין מה עשתה שיצר תגובה שלילית
כל כך ואלימה כל כך.

התריסים בחדר מוגפים והווילונות מכסים עליהם. האור
מעומעם. שלא כמו שאר הבית, חדרו של עומר מסודר
למשעי, ומעוצב בצבעים קרים יותר. הוא חושב עליו כעל
כלא, אלי נזכרת שהרגישה, ותוהה אם כך תיראה תודעתו.
אפלה ומחניקה. ההיסוס מאכל ופורץ דרך חומת האש שלה,
שהפכה בינתיים לגלידי קרח, והיא יודעת שאין לה עוד

בַּרְרָה. אם לא תעשה את זה עכשיו, לא תהיה מסוגלת עוד.
בפעם הבאה שהוא מסתובב היא לוכדת את מבטו, וצוללת
פנימה.

תודעתו של עומר אינה מחניקה כפי שציפתה, אבל היא
בהחלט אפלה. החושך בכל מקום. היא קוראת לעומר, אבל
הוא מסרב להתגשם, וזה מפחיד אותה. גם במלחמת
מחשבות או בהתנהלות בתודעה עוינת היא לא התאמנה
מאז האוניברסיטה. היא מטפלת. זה כל מה שאי-פעם
הייתה.

עומר לא תוקף. אולי הוא לא יודע איך. היא מחפשת זיכרון
להיטמע לתוכו, דמות להיספג לתוכה, אבל הכול אפל מדי.
היא משנה את דמותה לינשוף ועפה, מחפשת, צדה, אבל גם
עם ראיית לילה היא לא מוצאת דבר. לא זיכרונות. לא
מחשבות. בלית ברירה, היא מתמקדת בדבר היחיד שהיא
בטוחה שתצליח למצוא, הזיכרון שהיא עצמה שתלה,
וזורקת את עצמה לתוכו. החושך נעלם, תחנת הרכבת
מופיעה סביבה, והאנשים שנושאים אותה על כתפיהם –
לא, הם לא נושאים. הם מושכים ודוחפים וזורקים אותה
לפנים, והיא מתנופפת באוויר כבובה על חוט, בוכה,
צורחת, מתחננת שיורידו אותה, אבל הם רק צוחקים, ואז

היא נופלת לרגלי הקוסם, וחיוכו מלא שיניים חדות, והוא מושיט לעברה את הכובע, והיא לא רוצה לגעת בו. היא מתרחקת, אבל משהו צולל אליה מתוך הכובע, נחש, והיא רק ילדה קטנה במדי צופים והנחש מושך אותה פנימה והיא צורחת וההמונים צוחקים וברקע, מאחורי השורה, אמא צוחקת חזק כל כך שקולה נשמע מעל הקהל כולו, והנחש מושך אותה פנימה, אל תוך הכובע, אל תוך החשכה, אל תוך האפלה, והיא יודעת שלעולם לא תצליח לצאת משם, לעולם –

<לא!>

הצרח מהדהדת, ואלי אפילו לא יודעת אם השתמשה בקולה או ביכולותיה, אבל היא חופשייה, שוב עצמה, שוב בצד, מרוחקת מהסיוט הזה. האנשים ממשיכים לצחוק ועומר ממשיך לטבוע בכובע, והקוסם ממשיך לחייך עם שיניו החדות, וזה לא הזיכרון שלה, לא הזיכרון שהיא יצרה, היא לעולם לא הייתה יכולה – וגם עומר לא, היא יודעת את זה, כי רק ילד שמוחו מעוות וחולני היה יכול לעשות כזה דבר לזיכרון ששתלה בו, ועומר אינו ילד כזה, והצחוק מסביבה נורא ועומר בוכה, יבבותיו נישאות אליה מבעד להמון, ואלי לא יכולה לעמוד בכך עוד. הזהרורים סביבה מרצדים, והיא מדמיינת את ידיה, שתי כפות ידיים עצומות, הולכות וגדלות, מקיפות את ההמון, את הקוסם,

את התחנה כולה, וסוגרת אותן על הזיכרון עצמו. היא מועכת את הזיכרון בין ידיה בכוח, מכריחה אותו להפוך לאבק, להתפורר.

כשהטלטלה חולפת, והיא משחררת את אחיזתה, היא מזדעזעת ממה שעשתה. אסור להרוס זיכרונות, אפילו זיכרונות מזויפים, זה הכלל החשוב ביותר. זיכרונות הרוסים צפים, עולים מתוך החרכים, ממלאים את חיי היום-יום בשבבי חלומות ופחדים. היא פעלה באימפולסיביות. היא הייתה צריכה להשתמש בקופסה. אבל קופסאות לא עבדו על עומר. והכאב היה גדול כל כך. והיא הצליחה. הזיכרון נעלם, נמוג, נמחק, אף חתיכה קטנה מלאה באימה ופחד לא התפזרה. הכול שוב חשוך לחלוטין סביבה, חשכה עמוקה כל כך שלעצום את עיניה וליפול לתוכה נראה כמו הדבר הטבעי ביותר.

כשהוא מתעורר, האפלה עדיין סביבו, אבל יש בה כוכבים כעת. הוא מתחת לכיפת השמים. ועדיין חשוך. הוא במקום מבודד. נקיק כלשהו? ערוץ? אין אורות מסביב. לפחות, לא אורות יישוב. ראשו כואב, וכשהוא מושיט יד למצחו הוא מגלה רטיבות. דם? עיניו מסתגלות לאט לאור הכוכבים, והוא מבחין שגם על מדי הצופים שלו יש דם קרוש. איך

הגיע לכאן? מה ניסה לעשות? הוא זוכר במעורפל טיול, אוטובוס, התרחקות מהקבוצה ההולכת בשביל, רק לרגע אחד, כדי לאסוף אבן יפה שיוכל לקחת הביתה לאמא. ואז תחושה של האדמה הנשמטת מתחת לרגליו כשאבני המצוק השבריריות קרסו.

פעימה חדה של כאב בראשו מאלצת אותו להתיישב על אבן. הוא מביט סביבו ומבין את גודל האסון. הוא במדבר, בלילה. הקבוצה התרחקה מזמן. יש כאן נחשים, עקרבים, חיות טרף. הוא לבד. הוא מפחד. קר לו. הוא מטפס על אבן גבוהה ומחכה. ומחכה. ומחכה.

הוא חושב שאור הבוקר לא יעלה לעולם. אבל אז קרני השמש הראשונות נוגעות בפניו, ופתאום הוא מלא תקווה, בטוח שהכול יהיה בסדר, שהם מחפשים אותו, שהם ימצאו אותו, שכשהאור ייגע בקצה הנקיק יראה שם משלחות חיפוש ומשטרה ומכבי אש...

אבל כשהפרטים סביבו נעשים ברורים, הוא מבין שאין נפש חיה באף אחד מקצות הנקיק, ונדמה שהערוץ נמשך לנצח, לשני צדיו. הוא מתחיל ללכת לעבר קצהו הרחב, ואז לרוץ, ולרוץ מהר יותר, ותוך כדי ריצה הוא צועק לעזרה עד שגרונו ניחר. איש אינו מגיע. הוא צמא כל כך. הוא מביט במדבר העצום הפרוש לפניו, ואז, עם הזיכרון הדהוי של

כמה מילים שאמר המדריך אתמול, הוא מסתובב והולך בחזרה, לעומק הנקיק, בעקבות ערוץ הנחל היבש. הוא הולך שעות רבות לפני שהוא מגיע למים, מלוכלכים ומלאי ירוקת, ובלי להסס לרגע הוא צונח על ברכיו ושותה ושוטף את פניו. החום מייבש את עורו תוך רגע, והוא מבין שאינו יכול לעזוב את הברכה הטבעית ולצאת בחזרה אל המדבר. הוא ימות.

הוא מחכה בברכה שעות ארוכות. הוא צועק מדי פעם לעזרה. הצמא חדל, אבל מדקרות הרעב הולכות ומתגברות. כשהערב השני יורד, לא נותרות לו עוד דמעות. הוא מסתתר בפינה מוגנת יחסית מהרוח ומקשיב ליללות התנים, מרחף בין ערות מבוהלת לשינה חסרת מנוחה.

האור עולה על יום נוסף. הוא הולך קצת, מחפש מקום שממנו יוכל לצעוק, אבל הוא חלש מדי, ובמהרה הוא שב אל הברכה. הוא לא רגיל לרעב. נוסף על הסחרחורת, הוא מרגיש חולה מעט, ובטוח שזה בגלל המים המלוכלכים. השעות חולפות. השעמום נורא כמעט כמו הפחד. כשהשמש יורדת שוב, הייאוש כבר מקבל צורה פיזית מול עיניו. הוא לא חושב שיצליח לישון כשהרעב הנורא מנקר בגופו, צובט וחותך, אבל הוא עייף כל כך.

בבוקר הרביעי, ממש עם הזריחה, הם מוצאים אותו.

לא. לא אותו. הוא לא עומר. היא לא עומר. היא... אלי. היא
מנערת את עצמה החוצה מתוך הזיכרון, רועדת, מזועזעת
מהרעיון שאיבדה את עצמה עמוק כל כך בפנים עד שלזמן
קצר, שכחה מי הייתה. פשוט הייתה עומר.

היא נלחמה בזיכרון הלא נכון. הזיכרון האמתי היה עמוק
כל כך, קשה כל כך, שעומר לא היה מסוגל לשאת אותו.

היא מביטה בילד שיושב כעת על מדרגת האמבולנס. הוא
בן שש, אולי שבע. צעיר בהרבה מכדי לבלות שלושה ימים
ולילות בנזק הזה. צעיר בהרבה מכדי שסימני הכאב
והפחד והמצוקה האלה יופיעו על פניו. כשהמדריכה
הצעירה מגיעה, חיוורת ואדומת עיניים, הוא נאחז בה
כאילו הייתה אמו.

אלי ראתה מספיק.

בשארית כוחותיה, היא בונה את הזיכרון הטוב שלה. היא
לא יצירתית הפעם, לא בוראת עבור עומר תחנת רכבת
מלאה קוסמים ואנשים טובים. במקומם, היא מדמיינת
בשבילו רק אחו ירוק, רטוב מטל, פרוש למרחבים, ואת
משפחתו של עומר על שמיכת פיקניק במרכזו. כולם שם,
אמו, אביו, אחיו ואחותו, והכול רגוע, ושקט, ושליט, ואף

אחד לא יכול ללכת לאיבוד או להיות צמא או רעב או בודד
או מפוחד. לא היום. זה יום יפה מדי. הדבר האחרון שהיא
שומעת הוא צחוקו של עומר. ואז יש רק חושך, מנוקד
בזהרורים הקטנים הזורחים באפלה.

היא מתעוררת בחדר לא מוכר ובמיטה לא מוכרת. נדמה לה
כאילו מישהו העביר מכבש על משטחי תודעתה. היא לא
הרגישה תשושה כל כך מאז ימי המבחנים באוניברסיטה.
קולות מהוסים מדברים ברקע, ומבלי לחשוב היא שולחת
את תודעתה קדימה, לחפש אותם, ולהפתעתה לא מסוגלת
אפילו להרגיש את פני השטח של מחשבותיהם. כל פעולה
טלפתית שהיא מנסה לעשות היא כמו ניסיון להזיז הר של
לבנים.

”רותי?” היא קוראת, חלושה. הקולות במסדרון משתתקים
בפתאומיות, ואז הדלת נפתחת בתנועה חדה, ובפתח עומד
– אוי.

”אלי!” תום מזנק למיטה, תופס את ידיה בין ידיו, והחרדה
שלו עזה כל כך שהיא מתנפצת כמו גל כנגד הגנותיה
החלושות ומציפה אותן. היא נושפת ומושכת את ידיה
לאחור. רותי וארנון עומדים מאחוריו, והיא מביטה בהם,

תחושות מבלבלות מתנגחות זו בזו בראשה הכואב, והכעס
מנצח לרגע.

”לא היה צורך להטריח אותו לכאן,“ אלי אומרת, בנימוס
ככל שהיא יכולה.

רותי מורידה את מבטה. ”אני מצטערת,“ היא אומרת. ”הוא
התקשר לטלפון שלך ו... את ישנת, ולא ידעתי מה לענות לו
–“

”אלי, את לא חזרת הביתה!“ תום מרים את קולו, והוא
תופס שוב את ידה בידו האחת ומניח את ידו האחרת כנגד
לחיה. ”ולא אמרת לי כלום, ולא ענית לטלפון, והתקשרתי
כמו משוגע –“

ההבנה מתחילה לאפוף אותה. היא מעיפה מבט מהיר אל
החלון. חושך. ”כמה זמן עבר?“

”היית עם עומר שלוש שעות,“ רותי אומרת בשקט. ”אחר
כך שניכם הייתם מעולפים. הוא התעורר תוך שעה, אבל
את...“

”אלי, עברו שתיים-עשרה שעות, ” תום לוחש. ”ממתי את בכלל מקבלת שוב מטופלים אנושיים? ועוד בסביבה לא מבוקרת? למה לא אמרת לי כלום?”

כעת, כשהחרדה שלו שוככת, הוא כועס. היא לא מסוגלת להתמודד עם זה, לא כרגע. היא מביטה אל רותי. ”מה עם עומר?”

פניה של רותי עדיין חיוורים, אבל עיניה כאילו מתרככות למשמע השאלה, המשקל בתוכן מוקל. ”הוא מרגיש הרבה יותר טוב. אבל הוא לא זוכר שום דבר ממה שקרה. את רוצה לראות אותו?”

”לא!” היא נשמעת תקיפה משהתכוונה, ומעדנת את התגובה. ”כלומר, עדיף שלא. נאלצתי לעשות – כלומר, הייתי חייבת – כדי שהטיפול יהיה אפקטיבי – הייתי צריכה – הוא לא זוכר אותי כרגע.”

רותי וארנון מביטים בה, והיא לא באמת זקוקה ליכולותיה החלושות כדי לדעת בחדות רבה מה הם חושבים. איך כל העמדות שלהם לגבי טלפתים, כל אותן עמדות פתוחות ומלאות אמון ונטולות דעות קדומות – ונכונות, נכונות בהרבה ממה שמאמינים אנשים רבים אחרים – כולן מתנפצות לרסיסים. מי האישה הזו שהכניסו לבית שלהם?

מה היא רוצה? מה היא עשתה לעומר שלנו? איך ייתכן שיש לה כוחות כאלה, שהיא מעזה להשתמש בהם כך? איך הפקרנו את הילד שלנו בידיה? אשמה. כאב. ייאוש. שום דבר לא ישתנה –

”די!” היא זועקת, מצמידה את ידיה לאוזניה. תום, רותי וארנון בוהים בה. ואז היא מבינה שהיא כן קראה אותם, שהיא לא יכלה להימנע מלקרוא אותם, כי מחשבותיהם היו חזקות ורמות כל כך וההגנות הדקיקות בנייר שלה לא עמדו בפניהם.

”אנחנו... אנחנו נלך עכשיו, תום אומר, וקולו ומגעו הם הדברים המנחמים היחידים בחדר כולו. הוא עוזר לה להתיישב, ואז לקום.

”רגע, מה עם...” ארנון פוסע לפניו.

”עומר יהיה בסדר עכשיו, אלי אומרת. ”מצאתי את הטרומה האמתית. הוא יהיה בסדר. ” היא לא יודעת למה היא חוזרת על כך. אולי בגלל שברור לה כל כך שאיש מהם לא מאמין לה. פניה של רותי חיוורים ונטולי צבע. פניו של ארנון עייפים ומקומטים. ופתאום היא כועסת שוב. ”חבל שלא סיפרתם לי מה קרה לו בטיול של הצופים. זה היה חוסך הרבה זמן.”

”בטיול של הצופים?” ארנון שואל.

אלי מנידה בראשה פעם אחת, והכעס חד יותר עכשיו, כמו סבין. ”גם אם זה לא נראה קשור לטראומה, הייתי מצפה שתספרו על כך לכל אחד מהמטפלים, אפשר לצפות שילד בן שש שננטש במדבר לשלושה ימים וכמעט גווע ברעב –”

”על מה את מדברת?” רותי שואלת, קולה חד, עיניה מצומצמות, ורק הכעס שעולה ממנה, המשתווה בעוצמתו לכעס שאלי עצמה מרגישה, משתיק אותה. ”עומר מעולם לא ננטש במדבר לשלושה ימים. בוודאי שלא בגיל שש.”

אלי משתתקת, מעבירה את מבטה מרותי לארנון. היא מנסה להעלות את הזיכרון שוב. להיזכר אם שני ההורים נמצאו בו, מתי הגיעו אל עומר. הרי לא ייתכן שהמדריכים בצופים השתיקו את הסיפור כולו. מישהו היה מדווח. עומר נזקק לטיפול רפואי. וגם אם הפרשה כולה הוסתרה מעיניהם, הרי עומר הגיע הביתה חלש, מפוחד, מיובש, וסירב בוודאי לצאת לטיולים שוב –

”הוא בכלל לא היה בצופים”, ארנון אומר.

”מה?” אלי ממצמצת, מביטה בו.

”צופים זה רק מכיתה דל”ת, הוא מדבר בזהירות, כאילו מפחד להכעיס אותה.

רותי מהנהנת, ואלי מרגישה את הכעס שלה שוכך. ”כן, נכון. היה איזה חוג סיירות בכיתות הנמוכות, אבל זה לא עניין אותו בכלל. הוא היה בחוג מחשבים ובחוג משחקי תפקידים. השנה כל החברים שלו הצטרפו לצופים, אז הוא רצה גם...”

”אבל... אבל...” אלי מגמגמת, והרגשות מתערבלים בתוכה, כעס הופך לבלבול, בלבול להלם, והלם לאימה. חדה. חותכת. ”אתם בטוחים?”

ארנון מהנהן. רותי רק בוהה בה. אלי מתפתה לקרוא אותם, לוודא שהם לא מסתירים ממנה דבר, אבל שתיקתם הנדהמת מספיקה לה. איך זה ייתכן? אפילו ילד כמו עומר, על כל הדמיון והיצירתיות והאינטליגנציה שחשה בתוכו, לא היה יכול לברוא יש מאין חיזיון משכנע מספיק כדי שיאמין בו באופן מוחלט כל כך, כדי שיגרום לו לבעתה כזו, לחרדה כזו...

תום מניח את ידו בעדינות על כתפה. ”אלי, בואי נלך הביתה. מאוחר. מחר נבין את זה.”

היא מבקשת שיבטיחו לה שיתקשרו אם יהיו בעיות, אבל לא בטוחה אם ההבטחה שהיא מקבלת כנה. היא לא מסוגלת להאשים אותם. לא אחרי כל מה שקרה. ייתכן שבמקומם הייתה מתרחקת מטלפטים לנצח.

”אני צריכה שתיקח אותי אל תיאודורה, היא אומרת כשהיא מתיישבת במכונית.

תום מעביר את ידו בשערו ונאנח. ”אלי, השעה אחת בלילה.”

”היא תהיה בקליניקה.” תיאודורה עבדה טוב יותר בלילה, חשבה טוב יותר בלילה. היא מעולם לא הגיעה לעבודה לפני שתיים-עשרה – שתיים-עשרה בבוקר, היא כינתה את השעה הזו, וזה היה הדבר הראשון שאלי אהבה בעבודה בקליניקה.

תום אוחז בידה, והיא נשטפת שוב בחרדה שלו, בבלבול, בחוסר הוודאות. הם מציפים אותה כמו נהר החודר דרך חור בסכר שאצבעה קטנה מכדי לסגור. אבל היא לא מושכת את ידה הפעם.

"תום..." היא תופסת את פניו בין ידיה, מושכת אותו אליה ונושקת לו. "מותק שלי. אני מצטערת. לא התכוונתי להדאיג אותך. אפילו לא התכוונתי לקבל את העבודה. תיאודורה הפנתה אותם אלי, ואף אחד אחר לא הצליח לעזור להם, וחשבתי ש... אני לא יודעת מה חשבתי..." היא נושקת שוב לשפתיו. "לא רציתי להסתיר את זה ממך. פשוט לא ידעתי איך תגיב."

הוא מלטף את שְעֵרָה, והרגשות העולים ממנו שוככים מעט בעוצמתם. "לא אכפת לי אם את מטפלת בבני אדם, בבעלי חיים או בחרקים," הוא אומר לאחר רגע. "פשוט... אני אשמח להודעה מראש, בפעם הבאה, לפני שאני מת מדאגה."

אלי מהססת, אצבעותיה מחליקות כנגד זרועו, מתוות את הוורידים העדינים, הבלתי נראים כמעט. "מה אם לא הייתי רוצה לטפל באף אחד?" היא שואלת לאחר רגע ארוך. "גם זה לא היה אכפת לך?"

"ברור שלא. אם זה מה שאת רוצה," תום מושך בכתפיו. "אבל זה לא מה שאת רוצה."

היא מעווה כלפיו את פניה. "לא ידעתי שגם אתה הוסמכת לפסיכולוגיה."

הוא מחייך אליה, אבל כשהוא מדבר שוב, עיניו רציניות, כמעט חמורות. "לעזור זה מי שאת, אלי, ואת יודעת את זה. היכולות שלך הן מתנה. את לא תרגישי מסופקת אם לא תשתמשי בהן, לא יותר משפסל או צייר יהיו מרוצים מעבודה בהיי-טק."

היא שקטה לרגע, מהרהרת בדבריו, ולאט-לאט, נמוגה ממחשבותיה החווה הקטנה ברמת הגולן, השמים זרועי הכוכבים שמעליה, ומחשבותיהן הפשוטות והקטנות של ציפורי הקיץ.

תום לא מסכים לנסוע הביתה ולהשאיר אותה שם, וגם לא רוצה להיכנס, אפילו לא כדי לשבת על כורסה בחדר ההמתנה ולשתות קפה עם עוגיות. אלי לא מתעקשת. היא תמיד ידעה שהמקום גורם לו להרגיש שלא בנוח. תום יודע שהטלפתים האחרים יכבדו את פרטיותו, אבל הוא גם יודע, יותר מהרבה נורמליים אחרים, שקל יחסית לדעת מה הוא חושב ומרגיש, אפילו בלי לפלוש. לא אכפת לו שהיא מקבלת ממנו לפעמים תחושות כלליות, אבל הוא לא רוצה אנשים אחרים בראש שלו. במקום זאת, הוא הולך לנמנם ברכב, והיא נכנסת פנימה.

תיאודורה מוזגת יין לשתי כוסות גבוהות עוד לפני שהיא
נכנסת. אלי קורסת על הכורסה ללא אומר ומושיטה
לתיאודורה את ידה. זה יהיה מהיר יותר. הן משלבות
אצבעות לרגע ארוך לפני שתיאודורה מושכת את ידה
בחזרה, מהורהרת. היא פולטת צחוק קצר ומנידה בראשה.
”טראומה מזויפת, חבויה מתחת לטראומה אמיתית. זה...
כמעט מבריק.”

”אז צדקתי.” גרונה של אלי חנוק, בטנה מתהפכת. ”מישהו
עשה לו את זה.”

”אולי לא.” תיאודורה מושכת בכתפיה. ”שכנוע עצמי הוא
כוח חזק.”

”אמרת לי בעצמך שהטלפתים שלך מאומנים לזהות אשליה
עצמית.”

”הם גם מאומנים לזהות טראומות קבורות וזיכרונות
מזויפים,” תיאודורה מאשרת. ”ובכל זאת את הראשונה
שמצאה אותם.”

אלי בוהה בה. "תיאודורה, את מנסה להגיד לי שאת מאמינה שמה שקרה לעומר נעשה בלי התערבות חיצונית? בלי יכולות טלפתיות?"

"אני מנסה להגיד לך לא לקפוץ למסקנות." תיאודורה ממלאת שוב את כוס היין שלה. "אלי, את הטלפתית היחידה שאני מכירה שיודעת לשתול זיכרונות."

אלי מרימה את עיניה מהיין שלה בתנועה חדה. "את חושבת ש-"

"לא." תיאודורה מניעה את ידה בתנועה מבטלת. "ברור שלא, טמבלית. אבל אם יש מישהו כמוך שמשתמש ביכולות שלו כדי לעשות כאלו דברים לילדים, מעבר לעובדה שמדובר באדם חולה בנפשו ומסוכן, הוא מעמיד את כולנו במצב בעייתי." היא קמה על רגליה בתנועה חלקה ומתחילה לפסוע בחדר, מגפיה הכבדים משמיעים קול טפיחה אפילו על השטיח. "טלפתים סובלים גם כך מדעות קדומות ומשנאה. אנחנו לא צריכים גם תקנות חדשות ומתקני כליאה."

"כמות הפשעים הטלפתיים בארץ היא מזערית, תיאודורה. אנחנו לא נהפוך לשוויץ בגלל טלפת אחד, גם אם מדובר בפסיכופת."

תיאודורה מעבירה את אצבעה על שפת הכוס שלה,
מהורהרת. "אני מקווה שאת צודקת."

אלי בכלל לא בטוחה למה הן מדברות על זה. "את לא
דואגת יותר ממה שהוא או היא עושים לילדים? מהמוח
המעוות שמסוגל לעשות כאלו דברים?"

"זו אחת מהסיבות שאני מעדיפה שנגיע להבנה מעמיקה
של המצב לפני שנפעל." תיאודורה מביטה בה ברצינות.
"עומר הוא לא המקרה היחיד. אמרתי לך. זה יהיה קל יותר
בעזרתך."

אלי חושבת על עצמה עוברת שוב את מה שעברה בתודעתו
של עומר, והיא יודעת שתיאודורה רואה את הרעד החולף
בגופה. ידה אוחזת בכוס היין בכוח רב כל כך שהיא פוחדת
שתשבור אותה. "אני כבר לא חלק מהקליניקה הזו," היא
אומרת. "לא השתמשתי בקופסאות כבר שנים."

"יש לי שנים-עשר טלפתים שיודעים להשתמש
בקופסאות," תיאודורה אומרת. "אני צריכה אותך בשביל
מה שאת יודעת לעשות."

אלי מנידה בראשה בחדות. "אמרתי לך. אני לא רוצה לטפל
עוד בבני אדם."

"הפחד שלך טבעי, אלי, "קולה של תיאודורה עדין. "עשית
טעות. טעות שכל אחד היה יכול לעשות."

"הטעות הזו עלתה לילד בחייו. "פתאום היא מרגישה
הקלה, להיות מסוגלת לדבר על זה אחרי כל השנים האלה.
תום יודע, אבל לא כמו שתיאודורה יודעת. לא באמת.

"אלי. סגרת בקופסה זיכרון מפחיד רגיל לחלוטין של רכבת
הרים בלונה פארק כדי לרפא את מיכאל מפחד גבהים." אלי
מרגישה את מבטה של תיאודורה נח עליה. "הוא הרחיב את
הזיכרון. הוא יצר לעצמו אשליה קיצונית וייחודית. לא
הייתה לך כל דרך לנחש שהוא ינסה לעוף מהקומה
הרביעית. לפעמים, הדברים האלה פשוט קורים."

הגרון שלה חנוק, כואב. "הייתי צריכה לדעת. הייתי צריכה
להרגיש שמהו לא בסדר."

"לא יכולת לדעת." עיניה של תיאודורה לא מרפות ממנה.
"עברו שנתיים, ילדונת. את לא חושבת שהגיע הזמן
שתחזרי להיות מי שאת?"

לעזור זה מי שאת, אמר תום. אלי עוצמת את עיניה כדי להימנע ממבטה העמוק של תיאודורה, ושותה את שארית היין שלה בלגימה אחת ארוכה. "תיאודורה," היא אומרת, מחזירה את השיחה לנושא שלשמו הגיעה, "גם אם הייתי רוצה לשתול זיכרונות כאלו בילדים, גם אם הייתי מוכנה לעשות משהו כל כך מחריד, אני לא יודעת איך. אני יודעת ליצור זיכרון מרפא, לא זיכרון טראומטי. לא זיכרון מודחק וחבוי שימשול במחשבות של ילד בצורה כל כך מוחלטת, שישתנה בהתאם לטיפול בו, שישפיע על הזיכרונות האחרים." הכוח, התכנון והמורכבות שמאחורי הרעיון גורמים לה לחוש סחרחורת.

"אני יודעת." תיאודורה מהנהנת. "זו עוד אחת מהסיבות שאני מעדיפה לפעול על פי ההנחה שמדובר ביצירת זיכרונות עצמאית, כרגע. אם באמת יש טלפתים שעושים כאלו דברים... הכוחות שלהם גדולים הרבה יותר ממה שאנחנו יכולות לדמיין."

היא לא מסוגלת להירדם. תום ישן כשגופו כרוך סביבה, כל גופו פונה אינסטינקטיבית כדי להגן עליה, אבל שלא כתמיד, החיבוק העוטף לא גורם לה להרגיש בטוחה. בטנה

עדיין מתהפכת, מאז הרגע שהתעוררה בבית משפחת שפירא, והיא מרגישה כאילו לא תפסיק להתהפך לעולם.

בבוקר היא עייפה, סהרורית וחלשה, אבל יש לה טיפול שנקבע לפני יומיים, והיא לא רוצה לבטל. היא נוסעת לביתם של זוג חביב, ערן ואמיתי, שמבליים חצי שעה בניסיון לפתות את נזק, החתולה שלהם, לצאת מתחת למיטה. בסופו של דבר, אלי זוחלת אליה, והחתולה נושפת ונוהמת וכמעט תוקפת כשאלי מצליחה לתפוס את עיניה וצוללת פנימה. אחרי חיפוש, היא מגלה את הילד, בן דוד מרוחק כלשהו, שמשך בזנבה והכאיב לה, וגרם לה לפחד ולהתחבא מתחת למיטה בכל פעם שאנשים זרים מגיעים לבית, ולא לצאת עד שילכו הביתה, אפילו אם היא רעבה, צמאה או צריכה לעשות את צרכיה. אלי מוסיפה לזיכרון כמה ילדים ומבוגרים אחרים, שכולם מגיעים כשהם נושאים מתנות, צעצועים קטנים, משחקי חכה, קופסאות טונה או אוכל רטוב, וכולם שופעים חיבה ונהנים להעניק ליטופים. כשאלי פוקחת את העיניים נזק מתחככת כנגד אפה, דוחפת את חוטמה תחת סנטרה, ונשכבת ללא גינונים על גבה כדי שאלי תוכל ללטף את בטנה. כל העניין לוקח פחות מחצי שעה. ערן ואמיתי מודים לה מקרב לב ומשלמים לה בנדיבות רבה הרבה מעבר לסכום שהיא נוקבת בו. היא חושבת כמה טוב היה לה לעשות את זה בשנתיים

האחרונות, רק את זה. כמה זה פשוט. כמה זה קל. כמה
אסירי תודה האנשים שהיא מטפלת בבעלי החיים שלהם.

היא נכנסת למכונית, ופשוט יושבת בה רגעים אחדים,
בוהה דרך החלון הקדמי. לאחר מכן היא מתקשרת לטלפון
הישיר שתיאודורה נתנה לה, ולמחרת בשתיים-עשרה
בבוקר היא כבר יושבת מול מאי, בת שש, שהתעקשה
שאלי תפתח את כל החלונות לפני שהסכימה להיכנס לחדר
הטיפולים הבהיר שקירותיו מקושטים בציורי ילדים. מאי
לא מתיישבת בכורסה הגדולה, העמוקה, שכל הילדים
אוהבים לטבוע בתוכה. במקומה היא גוררת מהקיר כיסא
נמוך, קטן, שמאפשר אפילו לרגליה הקצרות לגעת ברצפה.
הנמשים על פניה בולטים בשמש המאירה אל תוך החדר,
והיא מציצה אל אלי מבעד לתלתלים אדמוניים מקורזלים,
מתחבאת מאחוריהם.

אלי נותנת למאי רגע למחשבות, לוגמת מהקפה שלה. מיכל
זוכרת איך היא שותה אותו, אפילו אחרי שנתיים. "למה את
מפחדת ממני, מאי?" היא שואלת לבסוף.

"כי את יודעת מה אני חושבת." תשובה פשוטה. אמתית.
אלי התגעגעה לשמוע תשובות כאלו. טלפתים היו רק שבעה
אחוזים מהאוכלוסייה, ורוב האנשים לא הכירו טלפת באופן
אישי, או לא ידעו שהם מכירים. כולם חשבו עליהם את

אותם דברים, אבל רק ילדים העזו להגיד אותם. ראי לאמת,
נטול מסכות ומגבלות חברתיות.

”אני יכולה לדעת מה את חושבת,“ היא מתקנת. ”אבל אני
לא אעשה את זה. לא בלי שתתני לי רשות.“

מאי פוורת את אצבעותיה. ”אז איך את יודעת שאני
מפחדת?“

אלי מהססת. היא לא הסבירה את זה כבר הרבה זמן. היא
נעשתה חלודה. ”נכון שלפעמים את מרגישה משהו ממש
חזק, או חושבת אותו ממש חזק? למשל, כשאת ממש ממש
כועסת?“

מאי חושבת, מההרת בכך. ”פעם אמא רצתה שאני אלך
לישון, והיא לא רצתה לתת לי לסיים ציור שהייתי באמצע
שלו, וממש ממש כעסתי עליה, וחשבתי שאני אתפוצץ.“

”בדיוק.“ אלי מחייכת בעל כורחה. ”אז כשאת מרגישה
משהו ממש חזק ככה, ליד טלפת, זה כאילו את צועקת את
זה. אנחנו לא יכולים לא לשמוע.“

מאי מהרהרת ברעיון לרגע, פניה הקטנים והמנומשים מתכווצים במחשבה. "אז צעקתי שאני מפחדת?" היא שואלת.

"בערך." אלי נשענת לאחור בכורסה שלה. "אבל אין לך מה לפחד. באמת."

"אמא אומרת שטלפתים הם אנשים רעים," מאי אומרת, והפעם היא נמנעת ממבטה של אלי, משפילה את עיניה.

"לא. טלפתים הם לא אנשים רעים." אלי אומרת מיד, מבלי לחשוב על כך שאולי עדיף שלא לערער את הסמכות ההורית, אפילו במקרים של גזענות כמו זו. היא מתנחמת בהבנה שמישהי בעלת דעות קדומות, שבכל זאת הביאה את בתה לקליניקה של טלפתים, ככל הנראה הגיעה למצב נואש, ובאמת זקוקה לעזרתם. מאי עברה כבר שלושה טיפולים בקליניקה, אבל הטרואומה שלה המשיכה לחזור, לפרוץ מהקופסאות. אמא שלה לא קיבלה בינתיים הוכחות שיפריכו את הדעות הקדומות שלה. אלי רוצה להמשיך, לשכנע את מאי לתת בה אמון, אולי אפילו לספר לה על תרומתם של הטלפתים למדע, לרפואה, לפסיכולוגיה, לחברה. אבל נאום ההסברה שלה גווע על שפתיה. טלפתים הם לא אנשים רעים, היא חושבת, אלא אם כן אחד מהם עשה לך את זה.

”אני לא אדם רע, היא אומרת לבסוף. זה הדבר היחיד שהיא יכולה להיות בטוחה בו. ”אני רוצה לעזור לך. אבל רק אם תסכימי לתת לי לנסות.”

מאי בוחנת אותה לרגע במלוא רצינותה של ילדה בת שש, ואז מהנהנת ומושיטה לאלי את ידה.

”הם שיחקו במחבואים. היא התחבאה בקופסה בגודל כזה.” אלי מסמנת את הקופסה בידיה.

תום מביט בביקורתיות בידיה הפרושות. ”היא הייתה צריכה לשבת די כפופה.”

אלי מושכת בכתפיה. ”כן, נו. אף פעם לא שיחקת מחבואים?”

”הייתי יותר בעניין של תופסת, ” הוא מודה.

”בכל מקרה, זו לא הייתה קופסת קרטון, אלא קופסת עץ מהסוג הישן, כזו שסוחבים בה לפעמים תפוזים, ויש קרסים כדי שהם לא ייפלו.”

"והיא נכלאה בפנים." תום מתכווץ. הוא מעביר את אצבעו כנגד הריבועים במפת השולחן, מתווה אותם, כמו שהוא תמיד עושה כשהוא מודאג או מוטרד.

"רק לרבע שעה," אלי מניחה את ידה על ידו, עוצרת את תנועת השתי וערב. "היא צעקה לאחרים והם באו וחילצו אותה. היא אפילו המשיכה לשחק אחר כך. היא הייתה צריכה להיות העומדת, כי היא הסגירה את עצמה."

"כמובן." תום מחייך. "רגע, אז למה היא הגיעה לקליניקה? איפה הטראומה?"

"זה היה הזיכרון האמתי." אלי מסמנת בידיה שלבים, כמו בסולם. "מתחת לזיכרון הזה, קבור עמוק, היה הזיכרון הבלתי אפשרי. היא זכרה שהקופסה התכווצה עליה."

"קופסת העץ שבה היא התחבאה? התכווצה?" תום בוהה בה לרגע. "איך זה אפשרי בכלל?"

"זה לא. אבל ילדה קטנה לא יודעת את זה." וגם אם היא ידעה את זה, אפילו מבוגר היה משתכנע מהזיכרון. הוא היה חי, אמתי, מלא צבעים וקולות ורגשות. הקופסה חרקה כשהתכווצה סביב אלי. שבבי עץ קטנטנים נפלו על ראשה.

החרכים דרכם חדר אור השמש המועט הלכו והצטמצמו, משאירים אותה באפלה. היא הריחה את ריח העץ הרקוב, הישן. היא חשה אותו סוגר עליה.

פתאום אין בדירה מספיק אוויר, והיא קמה לפתוח את החלון הגדול במטבח ונותנת לרוח לנשוב על פניה לרגע לפני שהיא מסתובבת חזרה אל תום. "הקופסה מעכה אותה למוות."

"אלוהים אדירים," אומר תום, וידו שוב משרטטת את ריבועי המפה. פניו חיוורים. אלי שמחה שלא סיפרה לו שבמעט איבדה את עצמה בתוך הזיכרון. "אבל... היא בחיים."

"המוח שלה לא הצליח להתמודד עם הדיסוננס הזה. בגלל זה הזיכרון המזויף התחבא מאחורי הזיכרון האמיתי."

"אבל... מאיפה הזיכרון הגיע?" הוא כמעט חושש מעצם השאלה. "היא לא הייתה יכולה ליצור בעצמה זיכרון שכל כך הפחיד אותה, לא?"

"לא במודע, לא." אלי מעסה את רקתה בין אצבע לאגודל. כאב הראש שלה מאיים לחזור. "אתה יודע מה זה 'זיכרון דברים שלא קרו'?"

תום נד בראשו לשלילה.

”נניח שמישהו מראה לך כמה תמונות אמתיות שלנו, ובתוכן תמונה אחת שבה שנינו בכדור פורח.”

תום מקמט את מצחו. ”אבל אף פעם לא היינו בכדור פורח. לפחות לא ביחד. אני מפחד מגבהים.”

”בדיוק. זו תמונה אמתית של שנינו, שהודבקה בתוך תמונה של כדור פורח. זה ברור לך. אבל היא נמצאת בין הרבה תמונות אמתיות. מראים לך את התמונות האלה כמה שבועות ברצף. יום אחד, החוקר שואל אותך מה היה מזג האוויר בטיסה הזו. אתה עדיין די בטוח שלא הייתה טיסה כזו מעולם, אבל כבר ראית את התמונה בין הרבה תמונות אמתיות. הביטחון שלך מתחיל להתערער. אחרי שהוא ישאל אותך את אותה שאלה כל יום במשך שבועיים, אתה תביט בסופו של דבר בתמונה ותשאל את עצמך אם אולי באמת היינו בכדור פורח, למרות הפחד שלך, ואתה פשוט לא זוכר. בחודש השני, אתה תגיד לו שמזג האוויר היה נפלא, ואתה תתכוון לזה.”

”לא יכול להיות, תום צוחק, אבל הצחוק כמעט מבוהל.
”את רוצה להגיד לי שאתחיל להאמין מרצוני החופשי
במשהו שידעתי מהרגע הראשון שהוא מוטעה?”

היא מהנהנת. ”המוח שלך יתרגל לתמונה, ישלים את
הפרטים החסרים. וזה משהו שאפשר לעשות בלי שום
יכולות טלפתיות, היא מוסיפה. ”זו פסיכולוגיה פשוטה,
שהוכחה באופן מעשי.”

”לעזאזל.”

”כן. היא סוגרת את ידיה סביב כוס התה שלה, וחושבת,
לא בפעם הראשונה היום, שהיא צריכה לקנות יין.

”אז... אתם חושבים שמישהו עושה את זה לילדים?”

”אנחנו עדיין חוקרים, אלי מודה. ”אבל בינתיים, המקרים
רק מתרבים. הילדה הזו הייתה השלישית היום עם זיכרונות
לא אִמְתיים. אני מקווה שנבין מה גורם לזה בימים
הקרובים.”

”אני שמח שאת שם כדי לעזור להם, תום אומר, ולוקח את
ידה. רגשות הערכה ואפילו הערצה עולים ממנו, ואלי
מופתעת לגלות שהיא מסכימה אִתּו. היא שמחה להיות שם.

היא שמחה להיות מסוגלת ליישם את השיטה שלה. היא שמחה לעזור לילדים.

אופיר בן חמש, וכשהוא רואה אותה הוא מתחיל לצרוח.

תיאודורה הופיעה כמה פעמים בכנסת ודיברה על השנאה ועל הדעות הקדומות כלפי טלפתים, אבל אלי מעולם לא נתקלה בהן בצורה בולטת כל כך כמו בעבודתה בקליניקה. הילדים המפוחדים הנצמדים לידיהם של ההורים קפואי הגפיים וצרי העיניים. כמה קל היה לה להדחיק את החלק הזה בעבודה, לשכוח. היא חושבת על אבנר, על עבודתו כאשליין, על כל האנשים שמגיעים אליו בשמחה בשביל לחלום ולחוות את מה שהוא יוצר עבורם. אף-על-פי שהיא עוזרת לאנשים, היא לעולם לא תזכה באותו סוג של אמון.

”אני לא רוצה! לא רוצה!” אופיר צורח ובוכה, מנסה לטפס לחיקו של אביו. ”היא טלפתית רעה! היא רעה!”

אבא של אופיר, יפתח, נכנע ומרים אותו בזרועותיו. אופיר קובר את ראשו בכתפו של אביו ובוכה. ”אני מתנצל”, יפתח אומר. הוא בשליטה עצמית מוחלטת, פניו מאופקים כל כך שאין לה מושג קלוש מה הוא חושב. אבל כשהיא מנמיכה

את ההגנות שלה כדי לסרוק את מחשבות השטח שלו, רק מעט, היא מרגישה בבירור את הבלבול והמבוכה שלו. הוא לא אדם בעל דעות קדומות, וכך גם אשתו. הוא תוהה אם אופיר שמע את זה בגן, ורושם לעצמו לדבר על כך עם הגנות.

”זה בסדר. זה קורה.” היא מנסה לחייך אליו, אבל החיוך גווע על שפתיה. זו הפעם הראשונה שתיאודורה הפנתה אליה מטופל חדש לגמרי בקליניקה. אופיר נראה כמו מקרה קשה מספיק כדי לעבור מידית לידיה, אבל אלי מגלה שהיא בהחלט מעדיפה מטופלים שכבר עברו כמה טלפתים, והתרגלו לרעיון של מישהו זר שמגשש בתוך ראשם. ”אולי כדאי שתיכנס אֶתו לחדר הטיפולים.”

”זה מותר?”

”אנחנו מעדיפים את זה, במקרים כאלו.”

הם מתיישבים על הכורסאות, ואופיר לא מפסיק לבכות לרגע. מיכל מביאה לו שוקו ועוגיות. יפתח מנסה לשכנע, להרגיע, להסביר. גם אלי מנסה. אופיר רק ממשיך לצעוק שהיא טלפתית רעה ושהוא רוצה ללכת הביתה. ”פשוט תעשי את זה, יפתח אומר לבסוף, יגע, והפעם היא רואה את התסכול והייאוש על פניו, אולי בגלל שהוא לא מסוגל

למשול ברגשותיו כשבנו במצוקה כזו, ואולי בגלל שכבר למדה לזהות את ההבעה הזו על פניהם של הורים רבים כל כך.

”א-אני... כלומר...” אלי מגמגמת, לא בטוחה מה לומר, ואז ההכשרה שלה משתלטת עליה, למרות השנתיים שעברו. היא עוברת לדבר באנגלית, כדי שאופיר לא יבין. ”מותר לנו לבצע טיפולים בהסכמת האפוטרופוס החוקי, אבל כשהילד מתנגד צריך לחתום על טפסים –”

”חתמתי על הכול,“ הוא עונה לה, בעברית. ”בבקשה, פשוט... פשוט... אני לא יכול יותר.”

הרחמים מתעוררים בתוכה, והיא רוצה לעזור מיד, עכשיו, אבל היא נאלצת ללכת לעמדת הקבלה, לוודא עם מיכל שהטפסים אכן חתומים וממולאים. כשהיא חוזרת אופיר כבר נרגע, אם כי התקפת בכי חדשה מתחילה כשהוא רואה אותה שוב. כשהיא מתיישבת שוב בכורסה מולו, היא מבינה שלא תצליח לשכנע אותו להירגע מספיק אפילו בשביל ליצור קשר עין. היא אוספת אנרגיה רבה מהרגיל וצוללת פנימה בדרך הארוכה יותר.

מוחו של אופיר עמוס אנדרלמוסיה, צבעים וצורות מתערבלים סביבה כמו חלום מטורף של אמן

אקספרסיוניסט. הזהרורים המנצנצים סביבה הם הדבר המוכר והמנחם היחיד. היא לא מחפשת את הטראומה, אמתית או מזויפת, אלא מנסה להשקיט את המהומה סביבה, שולחת גלים של שלווה ושל רוגע, תמונות של יצורים קטנים וחמודים שהיא חושבת שאופיר יאהב, ארנבים, חתלתולים. מראות של מרחבים פרושים ופתוחים.

בטפסים שיפתח מילא נכתב שאופיר התחיל לפחד פתאום, ללא סיבה, פשוט מלשהות בבית. הוא בוכה בחדר שלו, בוכה בסלון, בוכה בחדר של הוריו. בוכה כמעט בכל רגע שהוא בבית עד שהוא צונח מתשישות. הוא מסכים לאכול רק במרפסת, לשחק רק בחוץ, ומקלחת או הליכה לישון הם מאבקים מייסרים עבור ההורים המותשים.

אחרי זמן מה – היא חושבת שמדובר בדקות, אבל היא אף פעם לא יודעת בוודאות כשהיא בתודעתו של מישהו – הצורות סביבה מתחילות להתייצב, להאט, לקבל צורה. היא מהססת לפני שהיא מממשת את עצמה. אופיר יודע רק שהיא נכנסה לתודעתו בלי רשות, והוא מפחד ממנה. במצב כזה, היא לא תוכל אפילו למצוא את הזיכרון ולהשתלב בו. היא צריכה לתת לו להנחות אותה.

במקום דמותה הרגילה, היא מעצבת ילדה קטנה – היא מאמצת מבלי לחשוב על כך את דמותה של מאי, אבל

השער דומה יותר לשערה השטני של אלי. "אופיר?" היא קוראת, ומביטה סביבה.

כשהיא מסתובבת שוב, יער גדול הופיע מאחוריה, ואופיר, בעיניו הגדולות ושערו הבהיר, הקצר, מציץ אליה מאחורי אחד העצים. היא מתקרבת אליו באטיות. הוא לא מסתתר. היא עוצרת במרחק שהיא מאמינה שהוא זהיר אבל ידידותי. עיניו ממצמצות אליה בחשדנות. "מי את?"

"אלי. אתה לא זוכר אותי? אנחנו חברים. הייתי צריכה לבוא לבקר אותך." היא משליכה משקל של אמינות ושכנוע על כל אחד מהמשפטים.

הוא לא יוצא מבעד לעצים. "אז למה את פה?"

"לא מצאתי את הבית שלך." היא משרבבת את שפתה התחתונה. "אתה יכול לקחת אותי?"

פניו מתקדרים, נאטמים. "אני לא רוצה ללכת לשם."

"למה לא?"

הוא מנמיך את קולו ללחישה, "יש שם דברים מפחידים."

”בוא. אני אלך אִתְּךָ.” היא מושיטה לו את ידה. הוא מהסס, עיניו מביטות בה בחשש מאחורי העץ. היא מותחת את ידה לעברו ומשדרת אליו, >אני אשמור עליך. לא יקרה לך שום דבר.<

הוא עושה צעד אחד מחוץ ליער, ועוד צעד, ואז, לאחר עוד רגע של היסוס, לוקח את ידה בידו. אבל רק כשהבית מופיע בקצהו של היער, היא יודעת שהוא נכנע. הוא מחזיק את ידה בכוח שלא אמור להיות לילד בן חמש, בלחיצה חזקה עד כאב. הוא מבועת.

הבית לא אפל או קודר או מפחיד, שום דבר שהייתה מצפה מטראומה כזו. הוא מעוצב בסגנון חמים, מסדרון מואר, רהיטי עץ שחוקים, שטיחים רכים. על הקירות תלויים ציורים של אופיר, קשקושים צבעוניים ושמחים. כשהם מתקרבים לחדר ההורים, ידו של אופיר מתהדקת שוב, מושכת אותה לאחור. ”אסור לנו ללכת לשם.”

”למה?” אלי שואלת, ובדיוק אז נשמעת הזעקה. זה קולו של יפתח, והיא לא מסוגלת לדמיין אדם כל כך מאופק ובעל שליטה עצמית צועק בצורה כזו, בכאב כזה. בעקבותיו נשמע קול של אישה, רם יותר וכאוב יותר. לרגע, אלי מעזה לקוות שאלו לא צעקות כאב כלל, שתודעתו של אופיר היא זו שעיוותה קולות שאינו מבין והפכה אותם

לקולות אחרים. אבל הזעקות הולכות וגוברות, הקולות חותכים, נוראים, מלאי ייסורים ובכי. אופיר לא היה יכול לטעות כל כך.

הוא מושך אותה לאחור, דמעות זולגות על פניו כמו נהר. אבל היא לא יכולה להרפות. עדיין לא. היא חייבת להבין את הטראומה עד הסוף כדי ליצור זיכרון חלופי מוצלח. "אני צריכה לפתוח את הדלת," היא אומרת. הוא מנענע את ראשו מצד לצד במהירות, בלי הפסקה, עדיין מושך אותה לאחור. אלי לא נותנת לו. היא מניחה את ידיה על מותניה ומביטה בו. "אתה לא רוצה לעזור לאבא ואמא?"

זו מניפולציה זולה, ולו היה לה זמן בוודאי הייתה מסוגלת לחשוב על משהו טוב יותר. אבל אופיר בן חמש, וזה עובד. הוא מביט בדלת, ושוב בה, ושוב בדלת, וצעקה נוספת נשמעת, והלחיצה על ידה מתהדקת, אבל הוא לא מושך לאחור הפעם, רק מחזיק.

"אף פעם לא נכנסת?" היא שואלת.

"אסור. אסור. אסור." הוא מניע את ראשו מצד לצד, חוזר על אותה מילה שוב ושוב בלחש.

"מותר. בוא. אני אעזור לך."

ידה וידו, קטנות וקצרות, מושטות יחד אל ידית הדלת, מגיעות אליה בקושי, ולוחצות. דממה משתררת כשהדלת נדחפת פנימה. הקולות חדלו לחלוטין. אלי מרגישה את ידו של אופיר, חמה מאוד ורועדת בתוך כף ידה. היא שולחת אליו שוב תחושות של ביטחון ורוגע, אבל הן לא מצליחות להשפיע הפעם. שלא כמו שאר הבית, החדר חשוך, אפל. רגע ארוך עובר עד שעיניהם מסתגלות לחושך והם מצליחים להבחין בדמויות בעלטה. שתי דמויות. האחת היא יפתח. האחרת היא אישה יפה, קצרת שער, אשתו של יפתח – אלי לא יודעת את השם. גם אופיר לא זוכר, כרגע. בשבילו היא רק אמא. משהו מבהיק בידיו של יפתח. סכין. סכין מטבח ארוך וחד. יש סכין גם בידה של אשתו. ובאור הקלוש העולה מהמסדרון מאחוריה, אלי מזדעזעת לגלות שגופם מלא חתכים. הם מביטים זה בזה ופניהם קפואים בייסורים וכאב ודמעות ודם. ואז הם מבחינים בילדים.

”לא, אופיר, תברח!” יפתח צורח. צליל קולו מפחיד יותר מכל מה ששמעה אלי עד כה, מלא ייאוש תהומי. אופיר רק בוהה בו, עיניו רחבות, המום ומפוחד מכדי להוציא הגה.

אלי ראתה מספיק. ברור לה שהזיכרון מזויף, כמו האחרים, והיא לא מתכוונת לתת לאופיר לסבול עוד. היא מושיטה את ידה לסגור על הזיכרון, להקפיא אותו, ללכוד אותו לפני

שימשיך להתקדם ולהפחיד את אופיר, אבל אז משהו זז, משהו שהיה חבוי בצללים עד כה. דמות שלישית. הדמות צוחקת, והצליל מקפיא את נשמתה של אלי.

היא מכירה את הצחוק הזה.

”חיכיתי לך, ” אומרת הדמות, קמה על רגליה. יפתח ואשתו מביטים קפואים, לא מסוגלים לנוע, לא מסוגלים להוציא הגה. וכשהיא נעה אל תוך מעגל האור הקלוש המגיע מן המסדרון, פניה – פניה הם הפנים של אלי.

האימה היא כמו יצור חי, מנטרלת, מעוורת, מתעוותת בבטנה ובראשה. אלי לכודה כמו ארנב מול אורות מכונית, בוהה בכפילה המדויקת שלה – לא, לא מדויקת, יפה יותר ומפתה יותר ומחייבת חיוך שאלי מעולם לא חייכה ולובשת שמלה שאלי מעולם לא לבשה, והיא מביטה בה, והוריו של אופיר מביטים בה, קפואים – הכפילה שולטת בהם, אלי מבינה באימה – ועכשיו גם אופיר קפוא, אם כי אלי לא בטוחה אם מכוח שליטתה של הכפילה או מהפחד. האימה הופכת לזוועה בזמן שהכפילה מחכה, מחייבת, מביטה בה. והזוועה הופכת לזעם.

אלי תוקפת.

היא לא מנוסה בזה. היא לא התאמנה בתקיפות מאז הלימודים. אבל היא יודעת לזהות מלכודת. היא צדקה כל הזמן. יש טלפת מאחורי הזיכרונות האלה, והוא חזק.

הזיכרון מתפוגג סביבה, הופך לעשן, לאבק. אופיר נעלם, הוריו נעלמים. הכפילה נעלמת. החדר כולו נעלם.

אין טלפת מאחורי הזיכרון, אלי מבינה, מבולבלת. לפחות, אין טלפת עכשיו. זה זיכרון שתול. אבל זו בכל זאת הייתה מלכודת, מלכודת שנועדה במיוחד עבורה.

היא חושקת את שיניה ומזמנת את הזיכרון בחזרה. לא את המשפחה האומללה ואת החדר. רק את הכפילה. היא מתממשת שוב, מביטה בה, אותו חיוך בוטח על שפתיה. אלי מגדילה את עצמה בחזרה לדמותה האמתית, גובהת עד שהיא מביטה בדמות המראה המעוותת שלה עין בעין. אולי אין כאן תוקף עכשיו. אבל הכפילה הזו, שהוצבה כאן עבורה – היא אינה רק זיכרון. היא מביטה בה. היא מגיבה אליה. היא יודעת שאלי שם. "מי את?" היא לוחשת. "מה את עושה כאן?"

הכפילה בוחנת אותה לרגע ארוך. כשהיא מדברת, הקול שעולה ממנה הוא טנור גברי, ואלי נרתעת לאחור, בהפתעה. "אני מצטער על הזיכרון. הייתי צריך לעורר את תשומת לבך."

היא מהדקת את שפתיה. והפעם היא לא נעה, ניצבת מולה – מולו – מי שלא יהיו. "מה אתה רוצה?"

היא – הוא – הדמות שבירור נוצרה בדיוק רב כדי לערער אותה, לערער את הגנותיה, לפגוע בה, מביטה בה, והחיוך לא מש משפתיה. "לא הייתי בטוח מי מהטלפתים בקליניקה הוא זה שמסוגל לרפא. אני שמח לגלות שניחשתי נכון."

"עקבת אחרי הקליניקה, אלי מהדקת את אגרופה, ציפורניה חופרת בפנים כף ידה. "אחרי."

"כן. הייתי חייב, כדי לגלות מי את."

"והילדים?" היא מסננת, הכעס בתוכה מתגבר סוף-סוף על הפחד. "מה שעשית להם? גם את זה היית חייב לעשות?"

הוא בוחן אותה לרגע ארוך לפני שהוא צוחק, צחוק רך, צלול. "ההרפתקה הזו בוודאי מאוד מרגשת עבורך."

”אתה חושב שזו הרפתקה?” טעם רע עומד בגרונה.

”לא. את חושבת את זה. השלכת את עצמך לתוכה בזעם צדקני, למען הילדים הקטנים והמסכנים, נגד הטלפת הרע שעושה להם דברים איומים.”

היא נושפת אוויר בחדות. ”אז אתה מודה שעשית להם את זה.”

הוא לא עונה לשאלה. במקום זאת הוא שואל, מהורהר, ”ראית פעם את הסרט 'שתיקת הכבשים', אלי?”

השער סומר על עורפה, והיא לא יודעת מה מבהיל אותה יותר, ההתייחסות לסרט שגרם לשנתה לנדוד במשך שבועות, או העובדה שהוא יודע את השם שלה. אבל כמובן שהוא ידע את השם שלה. הוא טרח הרבה כדי ליצור את הזיכרון הזה. את הסיטואציה הזו. ”איך זה קשור, בדיוק?”

”ראית”, הוא מאשר, והחיוך שנראה משונה כל כך על השפתיים שלא שייכות לה מתרחב. ”זה מה שאת חושבת שקורה כאן. את השוטרת המבריקה קלאריס ואני הרוצח המטורף באפלו ביל, ויש לך רק חמישה ימים לתפוס אותי לפני שאתפור שמלת עורות מהקרבת שלי. אבל את טועה. אני לא ביל. את לא קלאריס.”

היא מושלת בקולה בקושי רב. "אז מי אני?"

הוא מחייך, אבל מצחו מתכווץ מעט. אולי ציפה שתשאל מי הוא. "את הנערה. אני לא זוכר איך קוראים לה." הוא מתקרב אליה. "זו שמהעור שלה תופרים את השמלה."

"קת'רין." נימת קולה היא לא יותר מלחישה עכשיו. היא מתרחקת צעד נוסף.

"נכון. קת'רין." הוא לא מחייך עכשיו. "רוב האנשים לא זוכרים את השם שלה. ראית את הסרט הזה הרבה?"

רק פעם אחת. אבל היא לא אומרת את זה בקול. במקום זאת, היא מתכוננת לעזוב, לצאת מכאן, במהירות האפשרית שתוכל מבלי לחרוך את מוחו של אופיר. היא תוהה אם הוא צופה בהם עכשיו. היא מקווה עד עמקי נשמתה שהוא לא. היא תחזור, ותביא את תיאודורה, אולי גם טלפתים נוספים –

יד חזקה תופסת את זרועה, ועם המגע, נמוגה הכפילה שלה. הגבר לו שייך קול הטנור הצלול אינו גבוה. הוא בדיוק בגובה שלה. הוא גם אינו נאה, לא במובן הקלאסי של המילה. שער כהה וחלק, חסר ייחוד, פנים שהיו יכולים

להיות שייכים לכל אדם. אבל בעיניו החומות העמוקות יש
מבט שאלי נאבקת כדי להגדיר. מטריד. מערער.

מהפנט.

”ואני לא באפלו ביל, ” הוא אומר. ”אם כבר, מבין שנינו,
אני זה שקרוב יותר לקלאריס, זה שמחפש את האמת.
ובעצם, את קרובה יותר לחניבעל לקטר, כלואה בכלוב,
בתוך התפיסות המעוותות שלך.”

”כמה פעמים אתה ראית את הסרט הזה?” היא שואלת,
והוא צוחק שוב, וזו בדיוק הפרצה שהיא חיבתה לה. זרועה
הופכת לאוורירית, לשקופה, ומחליקה ישירות דרך אחיזתו.

הצחוק נקטע. ”חכי!” הוא אומר, ואותו מבט מטריד בעיניו
עוצר אותה. ”אם תעזבי עכשיו, תתחרטי על כך.”

היא מהססת לרגע, גופה עדיין שקוף למחצה. ”למה?”

”בגלל שלא תצליחי לפתור את הבעיה הזו לבדך.”

לוקח לה רגע ארוך להבין שהם כבר לא במטפורה. שהוא
מדבר על אופיר. בפרץ של אומץ שלא ברור לה מהיכן

הגיע, היא ממצקת את גופה ומסתובבת אליו, והקור בבטנה נמס כאילו אחזה בה אש. "אתה לא תפגע בו עוד."

"הנחה מרחיקת לכת." הוא מחייך, וגבותיו מתרוממות קלות. אולי הוא רק הד של אדם מרוחק, זיכרון גמיש ומשתנה שכל מטרתו הייתה להפחיד אותה, אבל הוא לא ציפה שהדברים יתפתחו כך. "הצלחת להילחם כבר בטראומות רבות, זה נכון. אבל זו עמוקה יותר. הכנתי אותה במיוחד בשבילך. את קבורה בזיכרונותיו של אופיר הקטן במשך כל חייו." הוא מרים את ידיו, מקשת אותן, כאילו הן אוחזות בכדור, ובמרחב ביניהן מבזיקות תמונות. תמונות של אלי. היא מאחורי גדר, ליד הגן של אופיר, מחייכת אליו, מסמנת לו לבוא אליה. הוא בורח. היא לוחצת את ידו של יפתח, מחייכת, ופניו קופאים. היא מביטה באמו של אופיר כשהיא לוקחת את בנה מהגן. האם מחייכת אליה בנימוס. ואז היא קופאת ומניחה את בנה, ומתחילה ללכת בלעדיו, והוא לא מבין מה קרה, מתחיל לבכות, למשוך בשרוולה, עד שאלי מגיעה אליו ותופסת בכוח את ידו וגם הוא קופא ומשתתק.

דמעות חמות זולגות על לחייה של אלי. היא צריכה להרגיש חולשה על שהיא בוכה לפני האדם הזה, החלאה הזו. אבל היא מרגישה רק זעם ושנאה, וכשהיא מדברת שוב, הרגשות צובעים את מילותיה החנוקות. "אני אפתור את

זה, " היא מבטיחה לו. " גם אם אצטרך לשבת עם הילד הזה כל יום במשך חודשיים, אני אפתור את זה. "

הוא מחייך שוב, כמעט בחיבה. "אני מאמין לך. אבל אין לך חודשיים. כשתצאי, אופיר ויפתח יזכרו שניהם מה כביכול ראו, את הדברים שעשית. ובעוד חצי יום, תיזכר גם אמירה – האמא. עבדתי עליהם הרבה זמן. "

האש בתוכה גוועת. בטנה מתהפכת שוב. תודעתו של אופיר מרגישה דחוקה מכדי לנשום. "אתה לא תצליח. אף אחד לא יאמין לך. כולם יודעים על הטראומות המזויפות. תיאודורה יודעת. "

"אה, בן, תיאודורה. דמות האם המקסימה. " היא מרגישה את הבוז במילותיו. "בואי נחשוב לרגע מה תיאודורה יודעת, בסדר? היא יודעת שעזבת את הקליניקה לפני שנתיים. היא יודעת שאחרי העזיבה שלך פיתחת שיטה חדשה להתמודדות עם טראומות, שיטה שכוללת השתלת זיכרונות. היא יודעת שחזרת לקליניקה בערך בתקופה שבה זיכרונות מזויפים התחילו לצוץ – "

"בגלל שזיכרונות מזויפים התחילו לצוץ!"

הוא ממשיך בשלווה, מבלי היסוס, "והיא יודעת שאת
הטלפתית היחידה שהיא מכירה שיכולה להשתיל
זיכרונות."

אלי משתנקת, ומיד מושלת בעצמה. "היא לא תאמין לך.
היא לא תאמין לשקר הזה. היא מכירה אותי."

"היא הכירה אותך. מי יודע מה קרה לך בשנתיים
האחרונות? אולי לא מצאת הרבה עבודה בטיפול בבעלי
חיים. אולי פנית לאפיקים קודרים יותר. אולי בדקת את
גבולות היכולות שלך."

לא. תיאודורה לא תאמין בזה. היא לא תאמין שאלי מסוגלת
לעשות דברים כאלו. היא תדע את האמת.

בקהות חושים, בקולו הרפה של דון קישוט שנתקל בתחנת
רוח אחת יותר מדי, היא אומרת, "אבל טלפתים לא עושים
כאלו דברים."

נראה כאילו הצליחה, סוף-סוף, לשבור את מסכת השלווה
והביטחון העצמי שעל פניו, והיא לא יודעת אפילו למה.
שפתיו מתעוותות בחיוך מר. "כן. טלפתים לא עושים כאלו
דברים. בדיוק."

”מה אתה רוצה?” היא לוחשת.

הוא מרים את ידו, והערפל הלבן סביבם משתנה. הזהרורים מתחזקים כשהנוף מתייצב, מתקבע. הם בקניון עכשיו. קניון שמוכר לה. לא רחוק מהבית. כמה זמן הוא עקב אחריה?

הוא מביט סביבו לרגע, פליאה על פניו, כאילו לא יצר בעצמו את המחזה הזה.

”מדהים”, הוא מעיר. ”אף פעם לא פגשתי טלפת שרואה אותם ככה.”

היא מנסה לעקוב אחרי מבטו, מבולבלת. ”רואה מה?”

”האורות הזוהרים האלה. את יודעת מה הם?”

”גם אתה רואה אותם?” היא מופתעת, אבל בעצם, זה רק הגיוני. שניהם נמצאים כרגע בתודעה זרה. היא מושכת בכתפיה. ”זה אפקט טבעי שמתרחש כשאתה בתודעה של מישהו אחר.”

הוא צוחק. ”ממש לא. אלו תודעות אחרות. את מרגישה את כולן כל הזמן, אבל כשאת בתודעתו של אדם אחר, יש להן

גם ייצוג מוחשי. תראי כמה הן רבות. " הוא מצביע סביבם.
"את חזקה. ידעתי שבחרתי נכון." הוא מחייך.

אלי לא יודעת אם זו הייתה אמורה להיות מחמאה. היא לא
מרגישה חזקה. לא מולו.

"בואי לפגוש אותי," הוא אומר. "זה הכול. מפגש אחד.
אחר כך תוכלי ללכת, ואני אעזור לך לפתור את הטרואומה
של אופיר הקטן והמסכן."

היא לא מאמינה לזה אפילו לרגע. אבל אין לה ברירה. "איך
אמצא אותך?"

"אני אמצא אותך. בואי לבד. אני אדע אם תספרי למישהו."

היא אינה מטילה בכך ספק. אפילו בהד המרוחק הזה של
תודעתו, בזיכרון השתול הזה, אלי חשה בכוח, בעוצמה
שלא הרגישה מעולם בטלפת אחר, אפילו לא בתיאודורה.
היא מהנהנת, מובסת. "מה לגבי אופיר ואבא שלו?"

"אם תקומי ותעזבי מהר, הם לא יסגירו אותך."

הוא חשב על הכול. כמובן. הוא הטמין את המלכודת הזו
במיוחד בשבילה. היא מנסה להעריך אם תיאודורה תצליח

להבין מהו הזיכרון האמתי. אם הטלפתים האחרים בקליניקה יצליחו. אפילו היא לא הצליחה. מזויף או לא, אין הבדל בעיני האנשים שהוא פוגע בהם. אין הבדל בעיני אופיר. הזיכרונות שם. הם קיימים. וזה הופך אותם לאמתיים.

איבריה כבדים מאוד כשהיא פוקחת עיניים, אבל האדרנלין שממלא אותה דוחף אותה מהכורסה. יפתח ממצמץ, מביט בה, מופתע. "זה הכול? זה לקח בקושי –"

"זו ההתחלה," היא קוטעת אותו. "אני לא רוצה להתיש אותו. תביא אותו בבקשה מחר לטיפול נוסף. אתה יכול לתאם עם מיכל בכניסה. אני מצטערת, אני ממהרת לטיפול הבא שלי."

אופיר פוקח את עיניו למשמע קולותיהם. הוא מכורבל ומכווץ כולו בכורסה, צמוד לאביו, דמעות זולגות על לחייו. הוא מביט באלי, רגוע, שקט, ואומר רק מילה אחת, "קניון."

היא עונה בכל שלוות הנפש המועטה שהיא מסוגלת לגייס. "כן. קניון."

בלבול ניכר בפניו של יפתח, והוא מעביר את מבטו מאלי לאופיר ובחזרה. שפתיו נעות כדי לשאול, אבל אלי כבר מסתובבת, ממהרת החוצה, החוצה מהחדר, החוצה מהמסדרון, החוצה מהקליניקה.

”אלי, יש לך עוד –” מיכל קוראת אחריה.

”תבטלי את זה,” אלי זורקת מאחורי גבה.

ידיה יציבות באופן מפתיע עם המפתחות, על ההגה. רגלה אינה רועדת על דוושת הגז. היא חושבת על תום. על תיאודורה. על אבנר. על אופיר הקטן שראה דברים נוראים כל כך בביתו שלו, שהוא לא מסוגל עוד לשבת בין ארבעת קירותיו. היא מקווה שאם לא תחזור, מישהו אחר יטפל בו, ימצא את הטרומות ויפתור אותן. ייתן לו שלוה.

היא מקווה שמישהו ימצא גם אותה.

הקניון עמוס אנשים, אפילו בשעת צהריים מוקדמת כזו. אלי הולכת בין הדוכנים והחנויות באטיות, בקהות חושים, מחכה. יש יותר מדי אנשים סביבה, יותר מדי רעש, יותר

מדי ערנות ושיחות ורסיסי מחשבות, כמו כוכבים בשמים.
היא שולחת את מחשבותיה לפנים, חסרת סבלנות, חסרת
מנוחה – ופתאום הוא שם, אותו כוח שהרגישה במחשבותיו
של אופיר, תודעה חזקה, רבת עוצמה, בוהקת כמו השמש.

לרגע, הקניון כולו כאילו קופא, דומם, השקט סביבה
מוחלט. ואז העולם צונח בחזרה על אלי והיא כורכת את
ההגנות שלה סביב עצמה כמו שכמייה, חמות ועבות
ואטומות ומוחלטות, ומתכוננת להילחם. היא מרגישה את
השעשוע שלו נושב אליה כמו רוח. <את לא צריכה את
אלו,> הוא משדר, ישר דרך ההגנות שלה, והיא מתנערת
כמו כלבלב שנשטף על ידי גל מים. <קיוויתי שבחירת
המקום תהיה סימן שאני לא מנסה לפגוע בך.>

לאלי נדרש רגע ארוך למצוא שוב את קולה המנטלי, לדאוג
שלא ירעד, שיישמע ברור. <כן. זה אמין מאוד עם האיומים
שלך,> היא אומרת, ומגניבה מבט על עצמה, כפי שהיא
משתקפת דרך עיניהם של העוברים ושבים. קרה. נחושה.
בשליטה. טוב מאוד.

<הנחתי שלא תסכימי לדבר אִתי מרצונך החופשי.>

<אז אנחנו עוסקים ברצונות שלי עכשיו?> היא מהדקת את
שפתיה.

<לא. אני מניח שלא.> לפחות הוא כן. אלי מעריכה את זה.
<אני רוצה לספר לך כמה דברים. אבל לא ככה. זה ייקח
יותר מדי זמן ואני צריך להמשיך לזוז. יש אנשים
שמחפשים אותי.>

<ואתה רוצה לספר לי שמישהו עם היכולות שלך לא היה
יכול ליצור גשר מחשבתי?>

<יכולתי,> היא שומעת את החיוך בקולו, <אבל הסתקרנתי
בשבועות האחרונים. רציתי לראות אותך פנים אל פנים.>

היא כמעט מרגישה את עיניו בגבה. היא מצטמררת. <אני
מקווה שאני עונה על הציפיות המחורבנות שלך.>

<את מתעלה על כל הציפיות המחורבנות שלי, אלי.>

היא מצטמררת שוב, כאילו מישהו נשף על עורפה, וכועסת
על עצמה. היא מדמיינת אש בתוכה, בוורידיה, בעורקיה,
בריאותיה, ומזרימה אנרגיה אל האשליה. הצמרמורת
נעלמת. <אל תקרא לי ככה. רק חברים קוראים לי אלי.>

<בסדר. אליה? גברת יעקב? איך את מעדיפה?> הקול שלו
מלגלג הפעם. היא לא עונה. <אין לי הרבה זמן, כמו
שאמרתי. את מעדיפה אצלי או אצלך?>

לוקח לה רגע ארוך להבין למה הוא מתכוון. היא לא יכולה
למנוע מהצחוק להימלט מתוכה, אף-על-פי שהיא מודעת
למבטים התוהים הננעצים בה. <אתה באמת חושב שאהיה
מטומטמת מספיק כדי לתת לך להיכנס לראש שלי, או לסכן
את עצמי בראש שלך?>

<אני מבין. מישהו נייטרלי, אם ככה?> פחות מחמישה
מטרים מאלי, אישה ג'ינג'ית צעירה קורסת פתאום על
הקרקע. אלי זועקת ורצה אליה. איש מסביב לא מבחין בה,
או באישה הצעירה. האנשים חולפים על פניהן, אדישים
לחלוטין.

<תפסיק!> היא שולחת אל החלל. <בבקשה, תפסיק. אנחנו
יכולים פשוט... להיפגש? לדבר? כמו אנשים נורמליים?>

<כמו אנשים רגילים, את מתכוונת,> היא מרגישה את הבוז
בדבריו, אבל גם הפתעה, סקרנות. <בסדר. אני אחכה לך
בקומה השלישית, במסדרון המערבי. יש שם הרבה חנויות
שנסגרו. אני אהיה בשנייה מהסוף.>

קולו משתתק. האישה הצעירה פוקחת את עיניה ואנחת כאב עולה משפתיה. אנשים אחרים מבחינים כעת בנפילתה. אלי מחכה עוד רגע, מוודאת שהאישה בסדר לפני שהיא הולכת.

ההוראות מוליכות אותה אל חנות בגדים ענקית שנראית סגורה מזמן. אצבעותיה מחליקות על ידית הדלת המאובקת, והיא נפתחת בקלות. החנות מוארת רק באור הקל המגיע מהמסדרון ובתאורת חירום ישנה, מהבהבת. אלי מביטה סביבה בערב רב של קולבים, בגדים זרוקים ומגובבים בערמות, ובעיקר בעשרות בובות תצוגה מפחידות, ישנות, קטועות איברים.

”מקסים, היא אומרת בקול, כדי להשקיט את לבה ההולם, ומשלבת את זרועותיה על חזה. היא מחפשת אותו בעיניה, גבה צמוד לדלת. ”אני מבינה שסרטי אימה הם תחביב גדול שלך.”

הוא יוצא מאחד מתאי ההלבשה, באטיות מכוונת, כמעט באגביות. ידיו נחות בכיסיו, ואם היו שניהם אנשים נורמליים, אולי הייתה מפחדת ממה שהוא עשוי להחזיק שם. הוא לובש בגדים פשוטים, רגילים, והוא נראה בדיוק

כפי שנראה בתודעתו של אופיר. נמוך, בדיוק בגובה שלה. בעל פנים חסרי ייחוד, ועיניים עמוקות, מלאות כוח, שהיא אינה יכולה להסיט מהן את מבטה. באור העמום היא מבחינה בקמטים עדינים בזוויות עיניו ופיו, ולא מסוגלת להבחין אם אלו קמטי צחוק או כאב. הוא בגילה של אלי, אולי מבוגר ממנה בחמש שנים.

"הייתי שמח להזמין אותך לכוס קפה במקום נחמד יותר, הוא אומר, וקול הטנור שלו בעל איכות כמעט רכה. "אבל אני אדם מבוקש, והייתי מעדיף לא לכלות את כוחותי בהקרנת אשליה למוחותיהם של כל מי שיחלפו סביבנו."

עצם הידיעה שהוא מסוגל להקרין אשליה לאנשים רבים כל כך אינה מפתיעה אותה. היא לא חושבת שהוא מתרברב. "אז איך אני אמורה לקרוא לך? קלאריס?"

"קלאריס?" הוא מקמט את מצחו. "אני לא מבין."

"מ'שתיקת הכבשים? הזיכרון שהשתלת אצל אופיר?"

"אה." הוא צוחק צחוק קצר. "זה לא הייתי אני. לא בדיוק. יותר כמו שביב מודעות שלי שהתאים את עצמו להתרחשות. זיכרון חי, מתגמש. אני לא באמת יודע מה אמרתי לך שם."

שביב מודעות שלו. נטמע בתודעתו של אדם אחר, קבור מתחת לפני השטח כמו נחש מתחת לחולות, מחכה להתפרץ. הרעיון מרתק ומבחיל אותה כאחד. "איך אתה יכול לעשות את הדברים האלה?"

"באותה צורה שבה את יכולה לעשות את הדברים שאת עושה." הוא מרים צעיף מעל צווארה של אחת הבובות ומשליך אותו לעבר אלי. מוכנית, היא מושיטה יד לתפוס אותו, אבל הצעיף מסתחרר, מתערבל, מרקד ביניהם כאילו אין לכוח המשיכה שום השפעה עליו. הוא מתווה מעגלים וצורות רגע ארוך בחלל האוויר לפני שהוא צונח בעדינות בידה.

לא. משהו לא נכון. היא מתנערת, נאחזת במשקל הבד הרך. "אז אתה מנסה גם למכור לי טלקינזיס, בין הכישרונות הרבים שלך?" היא שואלת ומשליכה את הצעיף בחזרה אליו.

הוא מתרשם ומחייך, שולח יד ולוכד אותו מהאוויר, מיד, בלי תכסיסים נוספים. "איך ידעת שזו אשליה?"

היא לא בטוחה בתשובתה, ונאלצת לחשוב על כך רגע נוסף. בפינה שקטה של תודעתה, היא תוהה איך ומדוע הפך

המפגש המאיים לשיעור. "תפסתי אותו. הרגשתי את זה כמה שניות לפני כל הריקודים באוויר. העיניים שלי האמינו למה ששידרת, אבל ברגע שזה נגמר הבנתי שהוא בעצם היה ביד שלי כל הזמן."

הוא צוחק שוב, הפעם צחוק רך, עשיר. זה משחק בשבילו. הכול משחק. אפילו הילדים. גרונה צורב. היא חושבת על אופיר. על מאי. על עומר. על כל האחרים. "גם אני יכולה לשאול שאלה? ותענה?"

הוא שוקל את דבריה לרגע, ואז מהנהן. "תשובה כנה עבור תשובה כנה. זה הוגן, אני מניח."

"הילדים. למה עשית להם את זה?"

הוא מניח את הצעיף בחזרה על בובת התצוגה, ובמקומו מרים חולצה תכולה של ילד. בגודל של אופיר, בערך. אולי קטן יותר. "מה אם הייתי מספר לך שאופיר הקטן והחמוד זרק אבנים על ילד של טלפתים?"

"לא הייתי מאמינה, אלי אומרת ללא היסוס. "הרגשתי את הפליאה של אבא שלו כשאופיר הגיב אלי ככה."

"את לא תאמיני מה ילדים לומדים בגן בימינו."

היא מסתכלת על החולצה, על קפלי הבד. מעט אבק עולה באוויר כשהוא משליך אותה בחזרה על השולחן. "זזה נכון?"

הוא מחייך חיוך עקום. מבטו מעורר בה חוסר שקט. "אולי. אולי לא. אבל מה שחשוב הוא שזה משנה את כל התמונה, נכון? פתאום הוא לא קרבן. הוא ילד שבא על עונשו."

אלי סופרת חמישה הבהובים של מנורת החירום לפני שהיא עונה. "לא. שום דבר לא מצדיק עונש כזה. שישתילו בך זיכרונות שישפיעו עליך, שישנו אותך ככה."

פניו עצובים מאוד לרגע. "את צודקת."

היא חושקת את שפתיה. נדמה לה כאילו הם מנהלים שתי שיחות שונות, בשפת הסימנים, בחושך. היא לא יודעת איך לפרש דבר ממה שהוא אומר, וכמעט כל מילה מפחידה אותה. "הבטחת תשובה כנה."

הוא מהנהן. "שתלתי טראומות בילדים בדיוק בגלל שזה מעשה אסור, מעשה שלא ייעשה. בגלל שזה הדבר הגרוע ביותר, הנורא ביותר, שהרגילים יכולים להעלות בדעתם כשהם חושבים על הילדים שלהם. שמישהו יפרוץ לראש

שלהם. יעוות את התפיסה שלהם. ישנה אותם, ושהם אפילו לא ידעו שזה קרה. עשיתי את זה בשביל להראות להם שאני יודע שזה מה שהם עשו לי.”

היא מכווצת את עיניה. ”טלפתים לא עושים-”

”-כאלו דברים?” הוא משלים, ועל פניו אותה הבעה מרירה, והיא נזכרת בשיחתם לפני פחות משעה. אבל זה לא היה הוא עצמו. כלומר, אין לו זיכרון של השיחה הזו. הוא מעולם לא קיבל מידע בחזרה מהדמות שהשאיר בראשו של אופיר. לא היה לו זמן לפגוש שוב את הילד.

”טלפתים לא פוגעים באנשים אחרים, ” הוא ממשיך, והטון שלו לעגני. ”כי הם אנשים טובים. כולם. שבעה אחוז מהאוכלוסייה הם אנשים טובים וישרים וטהורים, בלי יוצא מן הכלל. אנשים שלא מעוניינים להשתמש ביכולתם בכל צורה אחרת מלבד לתועלת הציבור, שלא העלו בדעתם מעולם לרמות במשחק קלפים, לשכנע מישהו לתת להם לעקוף בתור, לעודד בחורה יפה לנשק אותם, להשתיל זיכרון כוזב -”

”ברור שלא!” אלי כמעט משתנקת. ”אנחנו לא יכולים לעשות כאלו דברים. אסור לנו לעשות כאלו דברים. זה יהפוך אותנו ל... ל...”

”חזקים יותר, ” הוא משלים. ”זה יהפוך אותנו לעליונים ואותם לחלשים. זה היה עשוי להיות נכון. אלא שכאמור, אנחנו רק שבעה אחוז מהאוכלוסייה. הם רבים בהרבה מאתנו. מה לדעתך קורה כששחקנים במשחק קלפים אורבים מחוץ למועדון לטלפת שניצח במקרה, בלי להשתמש ביכולות שלו? כששותפיו לעבודה של טלפת מתנכלים לו כי הם בטוחים שהוא גרם למנהל לקדם אותו? כשילדים מרביצים לטלפת בן כיתתם כי הם מאמינים שהשתמש ביכולותיו כדי להעתיק במבחן?”

”בסדר, ” היא אומרת. ”אנחנו מופלים לרעה. כמו הרבה מיעוטים. ביטויי אלימות תמיד היו קיימים. אם לא היו אנשים כמוך, שמנסים להעניש את הנורמליים על התנהגותם של כמה פרטים, אולי היינו מצליחים להיפטר מההתנהגות הזו –”

”את לא מבינה מה אני אומר. ” הוא נד בראשו, ותאורת החירום מדגישה את התנועה. ”טלפתים לומדים באוניברסיטה להתגונן, להגן על עצמם בדרכים לא אלימות בעזרת היכולות שלהם. אבל הם לא משתמשים בזה לעולם, אלא מול טלפתים אחרים. שום ביטוי אלימות לא יגרום להם להפעיל את יכולותיהם כנגד רגילים.”

”השתמשתי בכוחות שלי רק לפני שבועיים, ” היא עונה לו.
”גרמתי לילד שעמד לשרוט אותי להתעלם מנוכחותי.”

”נכון. את שונה.” הוא מחייך אליה. ”מתי גילית שאת
מסוגלת לשתול זיכרונות חיוביים כדי לנטרל זיכרונות
שליליים? ומה קרה לפני שגילית את זה?”

”מה קרה?” היא חוזרת, לא מבינה. הוא מהנהן.

”זה היה צריך להיות משהו די נוראי. טראומה. אלו הדברים
היחידים ששוברים את החסימה.”

”איזו חסימה? על מה אתה מדבר?”

הוא לוכד את מבטה וזורק אליה משהו. תמונה. היא לבדה
בחדר כסוף, מעורפל, קשורה למיטת מתכת קרה. איש גבוה
לבוש תכלת ולבן רוכן מעליה. לא, הוא לא גבוה. היא
נמוכה. היא ילדה קטנה, והחדר מעורפל בגלל הדמעות
בעיניה. והאיש אומר לה מילים, אבל במילים אין שום
היגיון, והיא מפחדת, היא רוצה את אמא שלה. למה הם
השאירו אותה שם? אבל היא לא מסוגלת לדבר כי היא
שומעת רק את קולו, והקול רועד בין אוזניה, מוחלט,
מכיל, מצווה, <טלפתים לא עושים>-

אלי לא מבינה שהיא צורחת עד שהוא נמצא לידה, אוחז בכתפיה, מנער אותה. יש לו ריח של מחטי אורן. "עזוב אותי!" היא צועקת, והודפת מעליה את ידיו. היא נצמדת לקיר, התמונה עדיין מתערבלת במעמקי תודעתה כמו רעל. "מה זה היה? מה עשית לי?"

"אני מצטער." הוא מרים את ידיו במחווה מרגיעה ומתרחק. "אני מצטער. לא התכוונתי להבהיל אותך. הייתי צריך לדעת שתזדהי יותר מדי עם הזיכרון. זה קרה גם לך. זה קרה לכל הטלפתים."

ברכיה חלשות פתאום. היא מתנדנדת. הוא מושיט יד לתמוך בה, אבל היא מתרחקת שוב, ונשענת על אחד השולחנות. "זה לא היה זיכרון אמתי."

"אלי." הוא מתקרב שוב, עיניו העמוקות נעוצות בפניה, "כשהיית בת ארבע, משרד הבריאות ביקש מההורים שלך להביא אותך לבדיקה שגרתית ליכולות טלפתיות. יצאת חיובית בבדיקה. בבדיקה החוזרת לקחו אותך מההורים שלך, רק לחמש דקות. הביאו אותך לחדר אחר, קשרו אותך, וטלפת חזק השתיל בך את חוסר היכולת לפגוע ברגילים, לשקר להם, לרמות אותם. אפילו להגן על עצמך מפניהם."

שום דבר בחדר לא נראה עוד אמת. לא השולחן עליו היא
נשענת. לא הבובות. לא הוא. לא הבהובי נורת החירום.
אפילו לא גופה שלה. אלי מרגישה כאילו היא מרחפת הרחק
מעל כל זה, מנותקת. "אתה משקר."

"הרגילים מפחדים מאתנו. אם זה היה אפשרי, הם היו
מבטלים את היכולת שלנו לחלוטין. אבל זה בלתי אפשרי.
אז הם מצאו דרך לשעבד אותנו. למנוע מאתנו להגן על
עצמנו. למנוע מאתנו לראות את עצמנו כשווים להם. שבעה
אחוז מהאוכלוסייה. עבדים."

הוא קרוב אליה מאוד עכשיו, והכול מסתחרר בראשה של
אלי, עובדות ומחשבות, דברים שראתה ודברים שהטילה
בהם ספק. היא מנסה נואשות להיזכר בפעם האחרונה
שראתה טלפת אחר מלבדה משתמש ביכולות שלו להגנה
עצמית. "אני לא מאמינה לך."

"את כן."

וגם כשהקרקע נשמטת תחת רגליה, גם כשהיא מצפה
שבדור הארץ יתרסק אל תוך השמש, כשהיא מביטה פנימה
אל תוך תודעתה, היא עדיין רואה את הזיכרון האמיתי,
מוחבא באותה צורה שבה היו מוחבאים הזיכרונות של עומר

ואופיר ומאי. הזהרורים מרקדים סביבו, והיא לא יכולה עוד להתעלם מנוכחותו.

”נניח שאני מאמינה לזה, ” היא אומרת בקושי רב, ”מה עושה אותי שונה? מה עושה אותך שונה?”

”טראומות. ” הוא טופח באצבעו על רקתו. ”היית, כמובן, די חזקה מראש, אבל הלם נפשי קשה ואמתי, משהו שמטלטל ומערער אותך, שמשנה את תפיסת העולם שלך – זה מה ששובר את החסימה.”

אלי חושבת על מיכאל, בהיר עיניים וכהה שֵׁער, גומות חן בלחיו, ידו הקטנה בתוך ידה. היא חושבת כמה שמח על כך שהיה מסוגל לטפס שוב על עצים עם חבריו. היא חושבת על היום בו הגיע בן משפחתו לקליניקה כדי לספר להם את החדשות. היא חושבת על עצמה, יושבת על הרצפה בשירותים של תיאודורה, ראשה מעל האסלה, מקיאה ובוכה לסירוגין, ותיאודורה מחזיקה את שְׁערה ומעבירה מטלית רטובה על פניה, ולראשונה מאז שאלי התחילה לעבוד עבורה, לא מוצאת מילים שינחמו אותה.

”את יודעת מה זה היה.”

בתוך קהות החושים האופפת אותה, היא מבחינה בגוונים
שהבהובי תאורת החירום יוצרים בשערו הכהה. היא עוצמת
את עיניה, אבל ממשיכה לראות את עיניו העמוקות,
המהפנטות. היא צריכה שקט. היא צריכה מרחב. היא
צריכה לחשוב על כל זה. "אז מה עכשיו? אתה מתכנן
להכריח אותי לשתף אתך פעולה?"

"לא, הוא אומר. "הכרתי אותך לבוא לפה. זה הדבר
האחרון שאעשה בניגוד לרצונך. רציתי לספר לך הכול,
להראות לך הכול. עכשיו יש לך בחירה. אני מנסה להשיג
שני דברים – לשחרר את החסימות על הטלפתים האחרים,
וליצור הרתעה אצל הרגילים. להראות להם שאנחנו יודעים
מה הם עשו לנו, ולא מפחדים לעשות להם אותו –"

"לא. ולמרות שהתגובה שלה אינסטינקטיבית, אוטומטית,
היא יודעת שזו התשובה היחידה שאי-פעם תוכל לתת לו.
"אני לא אצטרף אליך. לא אם אתה עומד להמשיך לפגוע
בנורמליים."

הוא שותק לרגע ארוך. "הם פוגעים בנו."

"זה לא משנה." והקרקע שוב יציבה מתחת לרגליה. היא לא
רואה עוד את עיניו העמוקות. רק את עיניהם של הילדים.

”זה לא מצדיק את מה שאתה עושה לילדים האלה. שום דבר לא מצדיק את זה.”

הוא מאוכזב. אבל לא מופתע מאוד. אלי פונה ללכת.

”חבי.”

היא מרימה את עיניה. הוא לוכד את מבטה ושולח אליה עוד תמונה מנטלית – לא, רצף תמונות, מבלבל ומהיר. היא מנסה להבין מה היא רואה. ”זה בשביל אופיר?”

הוא מהנהן. ”זה לא אמור לקחת לך הרבה זמן. ברגע שתיגעו בזיכרון הראשון, כולם יקרטו. גם אצל ההורים.”

”תודה.”

הוא מושך בכתפיו. ”המלחמה תמשיך גם בלעדיו, אלי. אני אמצא טלפתים אחרים שיעזרו לי.”

”ואני אמשיך להילחם בך, אלי אומרת, בלי להסס, בלי לחשוב, והיא מחכה למשהו, איום, מתקפה, כל דבר שישאיר אותה חסרת אונים כנגד הכוח העצום שלו. אבל הוא רק מחייך. היא חושבת שהיא לא מבינה אותו, אפילו לא קצת.

”קוראים לי דוריאן, ” הוא אומר.

”לא שאלתי, ” אלי אומרת, זהירה.

הוא מושך בכתפיו, וממשיך לחייך. ”נתראה, אלי.”

היא מרגישה את עיניו עוקבות אחריה כל הדרך. היא הולכת דרך הקניון כמו אוטומט, נכנסת לחניון, מתניעה את המכונית, נוסעת. העולם חולף מול עיניה, והיא לא מבינה למה הוא נראה בדיוק כפי שהיה, למה האוקיינוסים לא עלו על גדותיהם, למה הרי הגעש לא התפרצו, למה השמש לא נבלעה בחור שחור והטילה את כדור הארץ כולו לאפלה.

היא מתקשרת מהדרך למיכל ומבקשת ממנה להזמין מיד את אופיר עם שני הוריו. הם כבר מחכים לה בקליניקה כשהיא מגיעה, מבוהלים. היא מביטה בהם בזה אחר זה, נכנסת, לוכדת את הזיכרון ומוחקת אותו. בלי חרטה. בלי אשמה. במהירות. ואז היא עושה את אותו הדבר בשביל אופיר עצמו. הטיפול נמשך פחות משעה. ההורים אסירי תודה. תיאודורה משבחת אותה על מקצועיותה. אלי חוזרת

הביתה מוקדם, נועלת את דלת הדירה היטב ובוכה עד שהתשישות מכריעה אותה.

היא לא מתכוונת להתמודד עם זה. במקום זאת, היא לוקחת יום חופש ונשארת בבית, שוטפת את הכלים, מסדרת את הסלון, תולה כביסה, מבשלת לתום ספגטי ברוטב עגבניות. היא מעבירה שעתיים מול האינטרנט בקריאה על יישובים חקלאיים ברמת הגולן ובגליל העליון, ואפילו מזמינה להם סוף שבוע בצימר. מאוחר יותר היא מתחרטת ומתקשרת לבטל.

היא מרגישה את תום מתקרב הרבה לפני שהיא שומעת את המפתח המסתובב בחור המנעול. "אלי? את בבית?" חיוך מאיר את פניו העייפים, ואז הוא נעצר, מביט סביבו בדירה כאילו לא בטוח שהגיע למקום הנכון. "תקשיבי, הוא אומר. "הייתי נשוי למישהי, בחורה די מקסימה, יפה, מעולה במיטה. אז אני אומר לעצמי, אם היא טלפתית, אין מצב שמישהו השתלט על הגוף שלה ומעמיד פנים שהוא היא, נכון?"

”טלפתים לא עושים כאלו –” היא מתחילה, ואז משתנקת, המילים נחנקות בגרונה. החיוך שלו נמחק. הוא מתיישב מולה, אוסף את ידיה בין ידיו. ”אלי. מה קורה?”

”שום דבר, ” היא לוחשת. ”אני רק עייפה.”

הוא מזהה את השקר. היא יודעת את זה. אבל הוא לא אומר דבר, והיא אוהבת אותו על כך. במקום זאת, הוא אוסף אותה אל זרועותיו, ומגעו כאילו מעורר בה את הכוחות שאיבדה. לרגע, היא עומדת לספר לו הכול. אבל היא לא יכולה. עדיין לא. היא חייבת לגלות את האמת בעצמה.

היא מנסה את מילות החיפוש המתבקשות קודם כול. טלפתיה + ניסויים. טלפתים + התניות. שתילת זיכרונות + ממשלה. קונספירציה + שליטה מחשבתית. היא משתמשת במחשב של הספרייה, ליתר ביטחון, אולי בגלל שראתה יותר מדי סרטי ריגול. אבל האינטרנט מלא בעיקר בעובדות משעממות, סטטיסטיקות, היסטוריה על תחילת תקופתם של הטלפתים. וסיפורי מדע בדיוני. היא חוזרת מהספרייה עם שלושה ספרים עבי כרס. ואז עם חמישה נוספים. היא שואלת את הטלפתים האחרים בקליניקה שאלות מנחות זהירות, אבל איש מהם לא מבין מה היא רוצה.

לבסוף, היא הולכת לתיאודורה, כפי שידעה שהיה עליה לעשות מהרגע הראשון.

"היי, ילדונת, תיאודורה אומרת, ומחווה לעבר כוס היין שלה. אלי כמעט יכולה להאמין שתיאודורה מחזיקה עבורה כוס יין מלאה כדרך קבע, מבלי שתדע אם אלי עומדת להיכנס למשרדה או לא.

תיאודורה מפנה ניירת מהכורסה החביבה על אלי כדי שתוכל לשבת, ומוסיפה אותה לניירת הרבה שהצטברה על השידה. היא מעיפה מבט בשעון הקיר. עשר וחצי בלילה. "בעלך לא מתגעגע אלייך לפעמים?"

אלי מרגישה מדקרת אשמה מהירה, אבל מבליעה אותה בחיוך. "הוא עוד לא הגיע לשלב הקיטורים. הוא בשלב ההערצה על עבודת הקודש שלי."

תיאודורה מחייכת. "הימים האחרונים היו די שקטים, באופן יחסי."

אלי מהנהנת. גם היא הבחינה בכך. היא מקווה שלמרות דבריו, דוריאן החליט לוותר, הבין שאין טעם להשקיע את המאמצים שלו ביצירת טראומות שייפתרו על ידה בסופו

של דבר. היא מקווה שלא החליט להפנות את מאמציו
לכיוונים הרסניים יותר.

”אז את מתכוונת לספר לי מה מטריד אותך, סוף-סוף?”

אלי לא מופתעת. תיאודורה תמיד ידעה לקרוא אותה היטב.
היא נאנחת ולוגמת מהיין שלה, ואז לוגמת שוב כשהטעם
מפתיע אותה. ”היי. משהו שונה. בציר אחר?”

”הספק הרגיל שלי תקוע במכס עם כמה ארגזים,
תיאודורה רוטנת. ”אבל גם זה טעים, לא?”

אלי מהנהנת ומניחה את הכוס על השולחן הקטן לצדה.
”שמעת פעם על תכנית שמתנה טלפתים להתנהגות טובה
מגיל צעיר?”

תיאודורה מקמטת את מצחה. ”התנהגות טובה?”

”כן, את יודעת. לא לפגוע באנשים. לא להשתמש ביכולות
שלהם לרעה. לא לעשות דברים רעים באופן כללי.”

”אה, החסימות של משרד הבריאות?” תיאודורה מחייכת,
ולבה של אלי מחסיר כמה פעימות לפני שתיאודורה

ממשיכה לדבר. "כן. שמעתי הרבה. סיפורי סבתא, מכל הסוגים והמינים."

אנחת הרווחה של אלי קולנית משהתכוונה. היא לוגמת שוב מהיין. "ואת בטוחה שזה כל מה שזה?"

"אוי, באמת, אלי." תיאודורה מגלגלת את עיניה. "מאחר מדי לספר לך שגם אליהו הנביא לא מגיע לשולחן הסדר?"

אלי צוחקת, והצחוק משחרר את המשקל החונק שרביץ על לבה מבלי שהבינה.

"בכל תקופה יש סיפורים כאלו, אגדות אורבניות," תיאודורה אומרת. "כשאני הייתי קטנה טענו שחלק מהטלפתים הם גם טלקינטיים, למרות שהיום אנחנו יודעים שיכולת דמיונית כזו תגיע ממקום אחר לחלוטין במוח." היא נוגעת באצבעותיה בצד ראשה. "לאמא שלי נהגו לספר שיצרו את הכוחות שלנו במעבדה. היום מפחידים ילדים טלפתים קטנים כשאומרים להם שאם הם לא יהיו ילדים טובים יבוא סוכן ממשלתי וייקח אותם למרתף חשוך שבו יגרמו להם לקפוץ על רגל אחת ולנפנף בידיים, והם יצטרכו להישאר ככה עד שילכו לאוניברסיטה."

הפעם הצחוק של אלי ארוך ורם, ולוקח לה רגע ארוך להירגע. תיאודורה מביטה בה, משועשעת, לוגמת מכוס היין שלה. "אני שמחה שאת נהנית מכל זה. יש סיבה לעניין הפתאומי הזה בפולקלור ואגדות?"

אלי ציפתה לשאלה הזו, חרדה מפניה. אבל היא מגלה שהחרדה נעלמה. "את זוכרת את אופיר, לפני שלושה ימים?"

תיאודורה מחייכת. "ילד חמוד. הורים נחמדים. טיפלת בזה בשני טיפולים קצרים."

"כן. קצרים. אחרי שמי שעשה להם את זה הסביר לי איך לטפל בזה."

עיניה של תיאודורה מוצרות. "מי שעשה להם את זה?"

אלי נשענת לאחורה בכורסה, ומספרת לתיאודורה הכול על דוריאן, על מה שעשה, על הסיפורים שסיפר לה, על הזיכרון שהצליח לגרום לה להרגיש. תיאודורה מקשיבה לסיפור ללא הבעה במשך זמן רב, אבל אלי לא מגיעה לסופו לפני שדפיקה קלה נשמעת בדלת המשרד.

”כן?” תיאודורה קוראת, ואז הדלת נפתחת, ובפתח עומדים

– עומדים –

אלי קופאת כשמשקל הזיכרון צונח עליה כמו בטון. שני הגברים בפתח לובשים מדים לבנים-תכולים. הסמל על תג הזיהוי שלהם חסר ייחוד, צורה גאומטרית קטנה שהייתה יכולה להשתייך לכל משרד. לכל חברה. אבל היא יודעת מה היא מייצגת. היא מייצגת ריחות בית חולים, עמוקים ומחליאים, וחדר כסוף-לבן, ורצועות החותכות בעור של מפרקי ידיה ושוקיה, ועיניים מבוגרות, מפחידות, שהיא טובעת בתוכן, בוכה, מתייפחת, בודדה, ולא מסוגלת שלא לציית –

”גברת אליה יעקב?” אחד מהם שואל, והיא מתנערת מהזיכרון שנחת עליה בכל עוצמתו. אין לה זמן. היא צריכה להגיב. עכשיו.

<אני לא כאן. אתם לא רואים אותי.> היא משליכה אליהם את המחשבה בכוח, מתרוממת על רגליה.

הבעתם לא משתנה. אבל זה לא ייתכן. אלא אם כן מישהו... מישהו...

היא מסובבת את ראשה להביט בתיאודורה, שעיניה נחות על אלי, עצובות ורכות. היא לא זזה משולחנה, אבל אלי מרגישה את הכוח שלה סביבן, מושלך כמו רשת כנגד שני הגברים, מגונן עליהם מפני אלי.

”תיאודורה?” היא לוחשת.

”אני מצטערת, תיאודורה אומרת. את הסיכוי הטוב שלהם ביותר להגיע אל דוריאן.”

”מה? מי?” אלי בוהה בה, ואז בגברים. ”אבל –”

משהו דק וחד עוקץ אותה, ניתז מעל צווארה. היא מביטה אחורה. אחד הגברים מחזיק אקדח חצים. אלי נושפת אוויר, לוכדת את עיניהם, ומנסה לאגור אנרגיה בשביל לתקוף, אבל ראשה מתערפל, רגליה לא יציבות, והיא מאבדת את שיווי משקלה ונופלת, נופלת עד שהזהרורים הם כל מה שהיא רואה.

<אלי>

יש רק חשכה סביבה, מנוקדת בזהרורים בודדים. הכול כבד ואטי מאוד. היא רוצה לישון.

<אלי, > הקול המוכר למחצה מתעקש. הזהרורים הולכים ומבליחים סביבה, וכוכב אחד נעשה בוהק יותר ויותר, והאור מכאיב לה, מאלץ אותה לעצום את עיניה. שתי זרועות חזקות תופסות בכתפיה, והיא מריחה מחטי אורן, ובבת אחת הכול שב אליה. היא פוקחת את עיניה.
<דוריאן?>

הוא מרחף מולה, ערפילי למחצה. <לעזאזל, אלי, > הוא אומר, והכעס בקולו ברור. <אני מספר לך על קונספירציה ממשלתית סודית ואת הולכת לחפש אותה בגוגל ובספרייה העירונית, ומספרת לבוסית שלך? מה חשבת שיקרה?>

היא משפילה את מבטה, נבוכה פתאום. <חשבתי שאתה משקר, > היא מודה.

הוא נאנח, נד בראשו. <למה שאשקר לך?>

היא מביטה סביבה. הם מרחפים בחלל ריק, בחשכה. הכול שקט מאוד. הזהרורים סביבם רבים כל כך שהם באמת נראים כמו כוכבים עכשיו, בוהקים וממלאים את השמים, ולרגע אלי חושבת שאולי היא בחלל, מרחפת גבוה מעל

כדור הארץ. היא נזכרת מה דוריאן אמר, שכל אחד
מהאורות הזוהרים הוא תודעה שהיא מרגישה. לכל הפחות,
זה גורם לה להרגיש פחות לבד.

<למה הם תפסו אותי? מה הם רוצים?> משהו אחר נקלט
בזיכרונה, נרשם סוף-סוף באירועים האחרונים המתרוצצים
בתודעתה המתעוררת, והיא ממשיכה לפני שהוא מספיק
לענות. <תיאודורה... היא...>

<יש להם גישה לכל מנהלי הקליניקות,> דוריאן אומר.
<היית צריכה לדעת שבעמדה הבכירה שלה היא תהיה
שותפה לזה.>

הבגידה צורבת כמו מי מלח על פצע פתוח. אלי נהגה לספר
לתום שתיאודורה תעמוד בפני כיתת יורים בשבילה, כך
לפחות היא האמינה. היא בולעת את רוקה, מנסה להיפטר
מהגוש הכואב בגרונה. <אבל אמרתי לה את האמת. לא
הסכמתי להצטרף אליך.>

<זה לא משנה.> דוריאן מבחין בקולה החנוק, וקולו שלו
נעשה רך יותר. <עצם העובדה שפגשת אותי הופך אותך
לחשודה בשיתוף פעולה.>

משהו בה מסרב להרפות, מסרב לשחרר. <לא. תיאודורה
סומכת עלי. והיא ידעה! היא ידעה שהחסימות לא עובדות
עלי, שאני יכולה להשתיל זיכרונות.>

<יש הבדל בין חסימות שלא עובדות לבין להיפגש עם
האויב.> דוריאן מהרהר בדבריה. <ובכל מקרה, אפילו אם
זה נכון, היא לא תוכל להגן עלייך מחקירה.>

<אז אני אספר להם הכול,> אלי אומרת במהירות. <הם
יכולים אפילו לחסום אותי שוב, אם הם רוצים... אני לא
אתנגד.>

<אני לא יודעת אם את טיפשה מאוד או תמימה מאוד,>
דוריאן ממלמל. <ובכל מקרה, הצלחת לשבור את החסימה
פעם אחת. מי אמר שלא תצליחי שוב?> הוא נד בראשו.
<לא. הם לא ישחררו אותך במהירות. אבל ייקח לי רק כמה
ימים לארגן מבצע חילוץ.>

<דוריאן, לא.> היא מהדקת את שפתיה. <גם אם אתה מסוגל
להציל אותי, אני לא מוכנה להצטרף אליך. יש לי חיים.
חברים. איש שאני אוהבת בבית. אני לא אחיה כמבוקשת.>

<אין לך ברירה, אלי.> הוא מביט מטה, כאילו יכול היה
לראות את המקום בו מחזיקים אותה מבעד לזהרורים דמויי

הכוכבים. <את לא יודעת מה האנשים האלה יכולים לעשות

<-

<וגם אתה לא.> היא מביטה בו, מרימה את גבתה. <כי אף פעם לא נתת להם סיכוי. אני מתכוונת לתת להם. זו המדינה שלי. זו הממשלה שלי. זה ראש הממשלה שבחרתי, לעזאזל.>

<את עדיין חושבת על עצמך כאזרחית. את חושבת על המדינה הזו כמדינה שלך ועל האנשים האלה כאנשים שלך. אבל את לא אזרחית שוות זכויות,> דוריאן טוען, וגם קולו המנטלי מלא להט. <זה מה שניסיתי לומר לך כל הזמן. יש לך פחות זכויות מלניידון למוות כרגע.>

<איך אתה יודע?> אלי משלבת את ידיה על חזה. <ניסית פעם לדבר עם האנשים האלה? להבין מה הם רוצים?>

<לא. לא ניסיתי לדבר עם האנשים שקיבלו את ההחלטה לחסום טלפתים.> הוא לוטש בה את מבטו. <לא ניסיתי גם אף פעם לדבר עם אנסים ורוצחים ומחבלים מתאבדים.>

<זה בדיוק ההבדל בינינו, דוריאן.> היא מחייכת אליו ללא הומור. <אנשים כמוני מטפלים באנסים ורוצחים ומחבלים מתאבדים.>

<את מטפלת בילדים ובבעלי חיים, אלי.> הוא נד בראשו.
<אם תתחרטי, את יודעת איך לקרוא לי.>

הוא נמוג בחזרה אל שמי הכוכבים שסביבה. אלי נשארת
למעלה, מביטה בזהרורים, מאזינה לשקט, מנסה להשקיט
את הספקות המקננים בה.

הם מתחילים את החקירה למחרת.

היא בחדר קטן, עם מיטה, שולחן ושני כיסאות. אישה
צעירה ונאה בחליפה יושבת מולה, שואלת שאלות וכותבת
את התשובות. היא לא אומרת לאלי את שמה. אין שום רגש
בפניה, וכשאלי מנסה לקלוט ממנה מחשבות או רגשות,
היא מוצאת רק קיר גבוה ומוצק. אלי מספרת בפירוט על כל
פגישתה עם דוריאן. על המלכודת שטמן לה. על הפחד שלה
מפניו. על ההצעה שהציע לה. על הסירוב. אחרי כמה שעות
מגיע חוקר אחר, ששואל שאלות חדשות, וגם לו היא
מספרת הכול בפירוט. ואז עוד אחד. ועוד אחד. היא חושבת
שיממה עוברת. דלת החדר נותרת נעולה. נותנים לה אוכל
ושתיה חסרי טעם. היא שואלת אם תוכל להעביר מכתב
לתום. איש אינו עונה לה. טלפטים מגיעים לחקור אותה.

הם חופרים במישורי תודעתה, המגע חורך וכואב
כשזיכרונותיה נתלשים בזה אחר זה כמו דפים מספר
ומתעופפים באוויר סביב. היא מקווה שזה ייגמר בכך. הם
יראו את כל מה שיש לראות, ידווחו על כל מה שיש לדווח,
יבינו שאין לה מה להסתיר, שהיא לא יודעת יותר ממה
שסיפרה. ייתנו לה ללכת הביתה, סוף-סוף.

זה לא נגמר. <מה אתם רוצים ממני?> היא משליכה את
השאלה בכל הכוח שנוותר לה כנגד החוקר הבא שמגיע
אליה, ומקווה שהוא לא טלפת. הקיר המוזר שמעולם לא
ידעה שניתן להציב אצל נורמליים עומד בתודעתו, אבל
היא מצליחה לחדור דרכו, ומקבלת בחזרה ערב רב של
תשובות מבלבלות לשאלתה, לפני שהוא מספיק לחסום
אותה. חוסר ודאות היא התחושה הראשונה. הם לא יודעים.
הם עדיין מתלבטים. ואז יש עוד. מתקני כליאה בשוויץ.
התניה לציות. סוכנת רדומה. המתת חסד. ואז, הוא מזריק
לה עוד מהנוזל המערפל והיא לא שומעת עוד את
מחשבותיו, או אפילו את מחשבותיה. היא צונחת בכיסא,
מנסה להירגע. הערפול יעבור, וכשזה יקרה... כשזה יקרה
היא תיצור קשר עם דוריאן. כי הוא צדק, האנשים האלה
אינם רואים אותה כאדם. הם לעולם לא ייתנו לה ללכת
הביתה. הם לעולם לא ייתנו לה לראות את תום שוב.

היא צריכה לחכות, אבל הדברים שהם מתכננים עבורה מחרידים מכדי שתוכל לדמיין, והיא לא מסוגלת להירגע, לא מסוגלת לחכות שהערפול יעבור. היא נאבקת, נלחמת באחיזתו הלופתת של החוקר, צורחת, צועקת בקולה ובמחשבותיה, קוראת לעזרה, מתחננת, והזהרורים שמאחורי חדר החקירות הקטן בו היא כלואה בוחקים כמו כוכבים, חודרים מבעד לקירות, נוצצים בזוויות עיניה, אבל זה לא נכון, לא אמורים להיות כאן זהרורים, כי הזהרורים הם תודעות, והיא יכולה להרגיש תודעות רק כשהיא עוצמות את עיניה, או בתודעתו של מישהו אחר. היא נזכרת פתאום, בלי כל קשר, ביין השונה של תיאודורה, באוכל חסר הטעם שנתנו לה בתקופת כליאתה, ולמרות הנוזל המטשטש היא מבינה פתאום שעיניה אינן פקוחות כלל, הן עצומות. היא מושיטה יד לעבר הזהרורים ונותנת להם לאחוז בה, למשוך אותה משם... החוצה...

היא פוקחת את עיניה ומביטה בתקרה האפורה, במנורת החירום הלבנה, המהבהבת, היא שומעת התנשמות מעליה, ודוריאן צועד לאחור, בווה בה כאילו הייתה פסל אבן המתעורר משינה. היא מתיישבת, איבריה מכווצים, אבל לראשונה מזה ימים, ראשה אינו מעורפל. לא, לא ימים. היא מביטה סביבה. היא בקניון, בחנות הבגדים שנסגרה.

היא לובשת את אותה חצאית ואותה חולצה שלבשה לפני
כמה ימים, בפגישתה הראשונה עם דוריאן...

לא. לא לפני כמה ימים.

היא מעולם לא חזרה לקליניקה וריפאה את אופיר. היא
מעולם לא חקרה את החסימות. תיאודורה מעולם לא בגדה
בה והסגירה אותה. היא מעולם לא הגיעה לחדר בו עינו
אותה. היא מעולם לא גילתה על הדברים הנוראים
שמתכננים לעשות לה. היא הייתה כאן. כל הזמן. ממש כאן.

דוריאן עדיין בוהה בה, והיא מנצלת את התדהמה שלו כדי
לתקוף, בלי לחשוב, בלי להשתהות.

הוא עדיין חזק ממנה בהרבה, והיא לא מנוסה בתקיפה.
ההפתעה היא כל מה שיש לה. ההפתעה, ומה שהראה לה.
היא צוללת בעקבות זיכרון החסימה. בין אם הוא אִמְתִּי או
לא, והיא מטילה כרגע ספק בכל דבר שראתה מהשנייה
שפסעה אל תוך הקניון, היא מסוגלת לגרום לו להרגיש
אִמְתִּי. היא מוצאת בקלות את הילד הכפות, דוריאן הקטן
המביט בעיניו של הטלפת העומד מעליו. היא עומדת
לדחוס באב וחוסר אונים וייסורים אל תוך הטראומה עד
שדוריאן לא יוכל לחוש דבר מלבדם. אבל כשהיא מביטה
מהצד בילד הזה, צעיר יותר מעומר וממאי ומאופיר – היא

לא יכולה, לא מסוגלת לעשות דבר כזה לילד, אפילו לא
לזיכרון של ילד שהפך למבוגר מעוות, חולני –

כבלי מתכת עולים ממישורי תודעתו, כופתים אותה, כובלים
אותה. היא חושבת במהירות, משנה צורה לנחש ומחליקה
מתוכם. הוא הופך לחתול ונועץ בה את ציפורניו. היא
הופכת לנץ ועפה מעליו, לקרוע אותו בטפריה. הוא הופך
לערפל, והערפל חונק את גרונה –

הכול רועד סביבם, אחד מהזהרורים מתגבר, מתחזק, מזנק
לפנים – קורע דרך מבעד לערפל. אלי מתממשת שוב,
כורעת על ברכיה, משתעלת, בולעת נשימות עמוקות של
אוויר, אם כי היא יודעת שטכנית אין כל צורך לנשום כאן.
דוריאן, שוב בצורתו האנושית, מניף חרב, אבל מגן עצום
עוצר אותו, ממש מעל גופה של אלי. היא מביטה למעלה,
מחפשת את זהות מצילה, ומגלה את פניה הקרים, הנוקשים
והנחושים של תיאודורה, המתנשאת בגובהה מעל דוריאן.
<את בסדר, ילדונת?> היא משדרת, ואלי מהנהנת, גרונה
חנוק מכדי לדבר. לא בגלל הערפל הפעם, אלא בגלל שהיא
ידעה, היא ידעה כל הזמן שתיאודורה לא תבגוד בה.
ציפורניה של תיאודורה מתארכות עוד, הופכות לסכינים
ארוכים שקורעים בבשרו של דוריאן. הוא נוהם והופך
לחתול בר. תיאודורה הופכת לאריה, עדיין מציבה את
עצמה בינו לבין אלי, והם קורעים זה את בשרו של זו, ואלי

צריכה לעזור, כי אפילו תיאודורה, היא חוששת, לא יכולה לעמוד מול דוריאן לבדה. אבל לפתע היא אינה לבדה, עוד אחד מהזהרורים מתקרב, רשת מושלכת לעבר דוריאן, קורי עכביש ארוגים היטב, זוהרים כאילו הם מחושמלים – לא, לא כאילו, כי דוריאן צורח – וזה אבנר, אבנר שמושיט עכשיו את ידו כדי לעזור לתיאודורה לקום. יחדיו, הם חוסמים את דרכו של דוריאן אל אלי. אלי קמה בקושי על רגליה, מתנדנדת, יודעת שתהיה חייבת לעזור להם. לשלושתם, יחד, אולי יהיה סיכוי נגדו. היא חושבת שוב על זיכרון החסימה, מתכוננת שוב לנסות להשפיע על דוריאן באמצעותו, לדחוק אותו אל כל הרגשות הקשים ביותר שאי-פעם הרגיש, והיא לא מסוגלת, אבל אין לה ברירה, היא לא יכולה לתת לו להמשיך לפגוע בילדים –

הכול מחשיך סביבם והם נזרקים החוצה, שלושתם, באלימות, בפתאומיות. אלי פוקחת את עיניה. היא עדיין שוכבת על אותו שולחן בחנות הבגדים הנטושה. החדר שקט. היא תשושה כל כך שהיא נאלצת להזרים אנרגיה אל גופה במשך שניות ארוכות לפני שהיא מסוגלת להתיישב, ובזמן שהיא עושה את זה תיאודורה נכנסת בריצה לחדר. חצי דקה מאוחר יותר, מגיע גם אבנר. כמובן. הם לא חיכו ליצור קשר עין, לא חיכו להגיע לחדר, הם תקפו ברגע שהגיעו קרוב מספיק לטווח תקיפה. אבל למה הגיעו לכאן בכלל?

קול מתכת הנחבטת כנגד הרצפה מבהיל אותה, והיא מביטה מעלה, ופוגשת בעיניו של תום. הוא עומד מעל גופו של דוריאן, מתנשם, ולצדו נח מוט מתכת גדול – אחד מצינורות המזגן, היא חושבת. מצחו של דוריאן מדמם, אבל אלי רואה שהוא נושם.

”אלי, תום אומר. ”אלי, את בסדר?”

כתשובה, היא פורשת לעברו את זרועותיה, תשושה מכדי להביע את אהבתה במילים, והוא אוסף אותה אל חיבוקו. אלי נושקת לשפתיו כמעט בפראות, חושבת עד כמה קרובה הייתה לאבד אותו, עד כמה קרובה הייתה לוותר על העולם שלה, על החיים שלה, רק בגלל אשליית הייאוש שטווה דוריאן סביבה.

”אני בסדר, היא לוחשת, והדמעות מתגלגלות על לחייה.
”אני בסדר.”

תיאודורה ואבנר בוחנים את דוריאן, כל אחד בדרכו, מוודאים שהוא אינו מהווה עוד סכנה. ”זה היה קרב ראוי, גבירתי, ” אבנר מטה לעברה את ראשה.

"תיאודורה, בבקשה." גם היא בוחנת את דוריאן. ואז היא צוחקת ומביטה בתום. "בהחלט קרב ראוי. שלושה טלפטים חזקים כמעט הורגים את עצמם, ואף אחד מהם לא חושב פשוט לדפוק לחלאה הקטנה מוט מתכת בראש."

"איך...?" אלי מתחילה, אבל הרגשות מכריעים אותה. "איך ידעתם...?"

"את צעקת, אלי." תיאודורה מניחה יד גדולה על כתפה. "את צרחת במשך השעה האחרונה. אני חושבת שהייתי שומעת אותך גם בסין."

אבנר מהנהן. "גם אני הרגשתי את זה. הייתי בצדה האחר של העיר."

כן. אלי חשבה שזעקה לעזרה. היא לא חשבה שהזעקות הגיעו ליעד אמתי. ובוודאי שלא חשבה שיגיעו למישהו שאינו טלפת. היא מביטה בתום בפליאה. "גם אתה?"

"גם אני," הוא מאשר, ונושק לה שוב, כאילו ביקש לוודא שהיא עדיין שם, אָתוּ. "זו הייתה התחושה הכי מוזרה שאי-פעם הרגשתי. היית לידי, אבל לא היית שם. כאב לך כל כך, וצעקת שאבוא לעזור לך, אבל לא ידעתי לאן ללכת, הייתי

כל כך חסר אונים... מזל שהיה לי את הטלפון של
תיאודורה."

"המזל כולו שלנו. יותר מזל משכל, במקרה של אלי." תיאודורה מביטה בה, חוסר שביעות רצון על פניה. "מה גרם לך לעשות את מה שהוא אמר?" היא ממשיכה, הודפת בקצה מגפה את דוריאן המעולף.

"מה?" אלי לא בטוחה על מה היא מדברת. היא עברה כל כך הרבה בשעות האחרונות.

"מה גרם לך לקום ולצאת מהמרפאה בגלל משהו שהפסיכופת הזה אמר? אני יכולה רק לשמוח שאבא של אופיר הרגיש שמהו לא בסדר וביקש שאבדוק מה קרה לך."

לוקח לאלי רגע לקלוט. "בדקת את אופיר? דיברת עם דוריאן?"

"לקח לי שעתיים להוציא מהזיכרון המתגמש שלו כתובת. ודרך אגב, דוריאן הוא רק כינוי שהמציא לעצמו." תיאודורה מגלגלת את עיניה. "האנשים שלי בדקו אותו. השם האמיתי שלו הוא דור אילן."

אלי מביטה באיש המעולף. השם היום-יומי, הרגיל כל כך, עומד פתאום בניגוד לדמות המסתורית שלמדה להכיר. אבל זה מי שהיה כל הזמן. אדם רגיל. אדם רגיל שעשה דברים נוראים. אלי צריכה לכעוס על עצמה שהצליח לתמרן אותה ככה, לרמות אותה ככה. אבל היא יכולה רק להרגיש אסירת תודה. היא מביטה באחרים, שלושת האנשים עליהם היא סומכת יותר מכול בעולם.

”מה נעשה אָתוּ?” היא שואלת.

”אני אעשה כמה שיחות טלפון.” תיאודורה אומרת. ”יש לי חבר בשב”כ שישמח לבוא לקחת אותו. נחשוב מה לעשות אָתוּ אחר כך. הוא די מסוכן לאנשים נורמליים.”

”ומה הם יעשו לו?” אלי שואלת, נזכרת לפתע בחדר החקירות הנורא.

”הם לא יהרגו אותו, ילדונת, תירגעי.” תיאודורה מחייכת. ”אני לא מאמינה שאת דואגת לו אחרי מה שהוא עשה לך.”

”הוא פסיכופת. אמרת בעצמך.” אלי מביטה בה ברצינות. ”זו בדיוק הסיבה שהוא צריך עזרה, לא עונש.”

”אלי, שלושתנו ביחד בקושי עמדנו מולו, ” תיאודורה
אומרת. ”במתקנים בשוויץ יודעים איך לטפל באנשים
כמוהו.”

אלי מרגישה לא בנוח עם הפתרון הזה. אבל תיאודורה
צודקת. דוריאן פגע באנשים. והוא יפגע באנשים אחרים,
אם יתנו לו. היא נותנת לתום לחבק אותה, להפנות את
מבטה.

”זה נגמר, אלי. בואי נלך הביתה, ” הוא אומר בשקט, והיא
נדה בראשה.

”עדיין לא. תיאודורה, מה עם אופיר? הצלחת לעזור לו?”

תיאודורה מעווה את פניה. ”לא הגעתי לעזור לו. מיהרתי
לצאת ברגע שהבנתי מה הבחור הזה גרם לך לעשות. נוכל
לטפל בזה אחרי שננוח –”

”תתקשרי להורים שלו, ” אלי אומרת.

”אלי, את לא רצינית. ” תום לוטש בה מבט.

”את בקושי מסוגלת לעמוד, יקירה, ” אבנר מוסיף בעדינות.

”זה לא ייקח הרבה זמן.” אלי לא מסבה את מבטה מעיניה של תיאודורה, שרק מביטה בה מבלי לומר דבר. ”הוא חושב שזה אמת. בבקשה.”

תיאודורה שותקת עוד רגע ארוך לפני שהיא מהנהנת. ”אבל את לא נכנסת לשם לבד.”

”נראה שאתם לא מסוגלים להשאיר אותי לבד ממילא,” אלי אומרת ומחייכת אליהם.

כשהם חוזרים הביתה לבסוף, אלי ישנה כמעט שתיים-עשרה שעות, וכשהיא מתעוררת, השעה מוקדמת לפנות בוקר, ותום ישן כשגופו כרוך סביבה. היא מבלה דקות ארוכות רק בהתבוננות בו, מקשיבה לנשימותיו העמוקות, מעבירה את אצבעותיה בשערות הקצר, מלטפת את לחיו. הוא ישן עמוק, והיא לא מרגישה חלומות. עדיף כך.

לבסוף, כשנעשה ברור שלא תצליח להירדם שוב, היא מתלבשת, נועלת נעליים ועולה במדרגות לגג הבניין. האוויר הקריר על עורה מרגיע אותה, משחרר את שריריה התפוסים. היא מביטה למעלה, אל הכוכבים הבודדים הנראים בשמים, ואז באורות העיר סביבה. היא חושבת על

הזהרורים, על התודעות הרבות שיכלה להרגיש סביבה קודם, אלו שגרמו לה להבין שהיא נמצאת בדמיון, באשליה. כשהיא עוצמת את עיניה עכשיו, אורות העיר מתחתיה מתחלפים באותם זהרורים, והיא יודעת שמעתה תמיד תצליח למצוא אותם.

היא מביטה סביבה בעיר הערה-ישנה ומגלה שהיא יכולה לראות את הדירה של אבנר. לפחות, היא חושבת שזו הדירה של אבנר. יש אור בחדר העבודה. היא שולחת את מחשבותיה החלושות, מגששת קדימה בזהירות רבה.

<אליה?> קולו של אבנר נשמע, צלול וברור.

<היי, אבנר.>

<למה את לא ישנה, יקירה? היה לך יום קשה.>

<היו לי כמה ימים קשים בתוך יום אחד,> היא מתקנת, בחיוך. <אבל כבר ישנתי המון.>

<את רוצה לדבר? לספר לי מה עשה לך האיש הזה?>

היא מחניקה רעד. <עדיין לא. אבל... מה דעתך על תה? אני מזמינה.>

הוא צוחק, והיא מרגישה את גשר האור הנפתח לעברה. היא בונה עבורם מרפסת גדולה, רחבה, צופה אל ההרים, טובלת בירוק. שתי כורסאות עם ריפוד בד משובץ, רכות ושחוקות משימוש, שביניהן שולחן קפה קטן, ושתי כוסות תה בספלי חרס מצוירים, מהסוג שבתי הקפה בעיר הפסיקו להחזיק כבר מזמן. אבנר מביט בתמונה כולה לרגע ארוך לפני שהוא מחייך ומתיישב. "זה מקסים, אליה. איפה אנחנו?"

"סתם, מקום שראיתי באינטרנט. יישוב חקלאי בגליל."

אבנר מביט סביבו בתמונה שיצרה. "יפה, הוא מאשר, ומוסיף סוכר לכוס שלה לפני שהוא מגיש לה אותה. "אתם שוקלים מעבר דירה?"

"לא ממש." היא מושכת בכתפיה, חושבת לרגע עליה ועל תום, שוכבים על הדשא ביישוב חקלאי בגליל, מתחת לשמים זרועי כוכבים, ואז נותנת לתמונה לשקוע בחזרה אל מעמקי תודעתה. אולי יום אחד. כשהיא תהיה בטוחה שאין אנשים נוספים כמו דוריאן שהיא צריכה להגן על ילדים מפניהם.

”אני שמח לשמוע. אני חושש שאם היית עוזבת, דבר לא היה מחליף עבורי את שעות התה הארוכות והאפלות של הנפש.”

היא מחייכת מעל שפת ספל התה שלה. ”גם אני נהנית מהפגישות שלנו, אבנר.” היא לוגמת, ואז מחייכת שוב, הפעם בהפתעה. תה אמרטו. התה של אבנר. ”ברצינות, איך אתה עושה את זה? אני בכלל דמיינתי לנו תה לימונית-לואיזה.”

”אמרתי לך. קוסם אינו חושף את התכסיסים שלו.” הוא מחייך אליה חיוך ממתיק סוד. ”יש סיבה לביטוי הזה, את יודעת. כאשר שהאשליה נחשפת, ההנאה פוחתת.”

”נו, אבנר, תגלה לי!” אלי רוכנת לפנים, החיוך על שפתיה מתרחב. ”אני מבטיחה לא להתאכזב.”

”בסדר, בסדר.” אבנר מצביע על כוס התה שלו. ”המפתח הוא בזיכרון. לתה שהכנת עבורנו כבר היה טעם משלו. כדי לגרום לך לטעום משהו אחר, עלי להשפיע על מרכזי התחושה בראש שלך. ליצור מרקמים וטעמים מסוימים, ולתרגם אותם לתחושות שאת מרגישה.”

אלי מקמטת את מצחה. אין לה מושג איך מתחילים אפילו ליצור אשליה כזו. "זה נשמע מסובך."

"זה כמעט בלתי אפשרי," אבנר מאשר. "מצד שני, לגרום לך לזכור את טעמו של התה היא פעולה קלה בהרבה. אני פשוט חולק אתך את הזיכרון שלי." הוא מצביע על הכוס. "נסי עכשיו."

אלי מביטה בו בפליאה, לא בטוחה שהיא יורדת לסוף דעתו, אבל טועמת. תה צמחים. התה שדמיינה עבורם. לימונית-לואיזה, טעמו מעט דהוי.

"את מבינה?" אבנר לוגם גם הוא מהתה שלו. "את זוכרת שטעמת טעם נפלא של תה, אבל לא טעמת אותו כלל. זיכרון הטעימה הגיע בדיעבד. אם תנסי, לא תצליחי להיזכר ברגע המדויק בו הרגשת את הטעם. זהו התעלול שעושה את האשליה פשוטה כל כך. היא אינה אשליה של החושים כלל. רק של הזיכרון."

אלי מניחה את ספל התה שלה. בטנה מתהפכת פתאום. אבנר מביט בפניה ונאנח.

"את רואה? ברגע שהאשליה נחשפת, אין עוד ערך בקסמיו של הקוסם."

”זה מה שכל האשליינים עושים?” אלי שואלת, קולה מדוד, קפוא.

”לא, אבנר מודה. ”זוהי פעולה מעט מורכבת יותר מהממוצע. למדתי כמה תכסיסים במהלך השנים –”

”זו פעולה הרבה יותר מורכבת, אלי מתקנת, ופתאום טעם התה שנותר בפיה מר. ”אתה שותל זיכרונות בדויים.”

אבנר מחייך, נד בראשו. ”זו העבודה שלך, יקירה. אני רק נותן לאנשים מעט מהבדיות שהם רוצים להאמין בהן.”

”אתה משקר להם.”

אבנר נסוג לאחור בכיסאו, מופתע. כשהוא מדבר שוב, קולו רך מאוד. ”אני לא משתמש ביכולות שלי למטרות נעלות כמוך, אליה. אבל אני משתמש בהן למטרות טובות כבר שנים רבות. זה מספיק עבורי.”

כבר שנים רבות. המרירות בחלל הפה של אלי מתפשטת בכל גופה, בלי לחשוב על כך, היא אוספת סביבה את ההגנות שלה. אבנר ממצמץ, נרתע. היא לא בטוחה אם הוא מבחין בשינוי ישירות אצלה, או סביבו, בתמונה שיצרה.

צד המרפסת שלה כמעט התאדה. יום הקיץ החמים הפך קפוא. שולי התמונה הירוקים דוהים, והזהרורים מאירים ברקע.

<אליה?> הוא שואל בלי מילים. <מה קרה?>

<אתה יודע ליצור אשליות שמשפיעות על טלפטים.>

הוא מהנהן, מנסה להיראות רגוע, אבל היא רואה את עיניו מתרוצצות. <במקצוע שלי יש הרבה סוגים של לקוחות –>

<טלפטים לא זקוקים לאשליינים.> היא מדגישה את דבריה בתנועת יד חדה, והמרפסת נעלמת, הופכת להבזקים מסחררים של אור וצבע שנעים סביבם. <מתי פיתחת את הכישרון הזה, אבנר?>

הוא מביט בעיניה, והיא רואה את הכאב והעצב שתמיד מתחבאים מאחורי זגוגיות משקפיו זולגים החוצה. <אליה. אלי.> הוא עוצם את עיניו לרגע. <אני חושב שאני מבין מה את שואלת. ואני גם חושב שאת יודעת את התשובה. את צריכה לדעת – את חייבת לדעת – שלא היית אחת משלי. אני זוכר כל אחד ואחת מהם.>

<אחת משלך?> היא שואלת, וקולה רועד, אפילו במחשבות.

<אחת מהילדים שנאלצתי... שהייתי צריך... ש...> הוא לא מסוגל לסיים. הוא עוצם את עיניו, וכעת העצב והכאב חזקים כל כך, והיא לא מסוגלת עוד להכיל אותם. <זה לא היה נורא, בהתחלה. הילדים היו נאבקים קצת כשהנחתי את המחסומים בראשם, אבל הם היו עבורי כמו תינוק שבוכה כשנותנים לו חיסון. ידעתי שזה בשבילם, לטובתם, לטובת החברה.> הוא משתתק, ואלי מפחדת לנשום. <לקח שנים לפני שהבנתי שגם בי קיימת התניה כזו. לא להניח לטלפתים לפגוע באנשים רגילים. ואז הבנתי מה אני עושה.> הוא פוקח את עיניו ומביט בה. <גם אחרי כל הזמן שחלף, אני עדיין מרגיש אותם לפעמים, נלחמים, תודעות קטנות מנסות לשבור את החסימה, להפסיק את מה שאני עושה להם. זה לא כמו להשתיל זיכרון, אליה. זה גרוע בהרבה. זה כמו פס ייצור, כמו סרט נע, ואת עושה את זה לאנשים קטנים שהם בדיוק כמוך. ולמרות שהם ילדים, הם מבינים, עמוק בפנים, ולמשך שארית החיים שלהם – שמהו לא בסדר, משהו בתוכם לא בסדר, אבל הם חושבים שהדבר הזה הוא הם עצמם, היכולות שלהם, והם מסתובבים בעולם כמו... כמו...>

<כמו כבשים,> אלי אומרת, וקולה יציב להפליא. היא חושבת על באפלו ביל, ועל חניבעל לקטר המטורף, ועל קלאריס, הבלשית הצעירה במסעה אחר האמת. היא חושבת

על דוריאן. היה לה קל כל כך לפסול את כל מה שאמר לה, להאמין ששיקר לה בכול, מהתחלה ועד הסוף, להאמין שהראה לה זיכרון לא אמת.

אבנר מתכווץ, ידיו מתהדקות על ברכיו, חופרות בבד העבה של מכנסיו. הוא לא יכול להכחיש. "סלחי לי," הוא אומר, שוב בקולו, קול עבה מדמעות.

"אתה לא צריך לבקש ממני סליחה." ולמרות הכעס והגינוי שאלי מרגישה, זה עדיין אבנר, שהיה ידידה הטוב ביותר, ששמע את כל מה שעל לבה בכל אותן שיחות ליליות, שהציל אותה רק לפני חצי יממה. "זה לא משנה, אבנר. זה היה מאוד מזמן. הפסקת."

"אבל החסימות ממשיכות," אבנר אומר. הוא מרים אליה את עיניו, ואלי מסיטה את מבטה, אינה מסוגלת להביט בהן.

אלי לא בטוחה מה זה אומר, ובטוחה שהיא לא מסוגלת להתמודד עם זה, לא הלילה. מחר, יחד עם תיאודורה, תום ואבנר – הם ישבו, הם ידברו והם יבינו מה לעשות. בינתיים, היא מניחה את זרועותיה סביב כתפיו של אבנר ומושכת אותו לחיבוק חם, מלא רחמים. הם נשארים כך זמן רב, עד שהמרפסת נעלמת והם יושבים במרכזם של

אינספור אורות זהרורים קטנים, אינספור תודעות פרושות
על פני העיר סביבם, בזהקת כמו כוכבים בשמים.